

«ДОСВІД, КУПЛЕНИЙ ДОРОГОЮ ЦІНОЮ...» УКРАЇНСЬКА

ДИПЛОМАТІЯ

1917–1926

Над виставкою працювали:

Ірина Матяш (керівник авторського колективу),
Ярослав Файзулін, Оксана Женжера

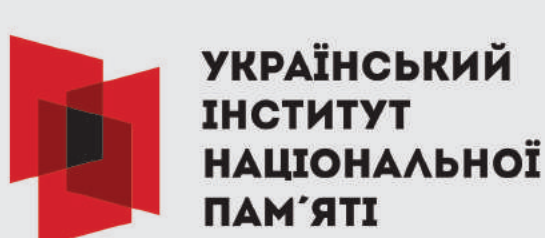
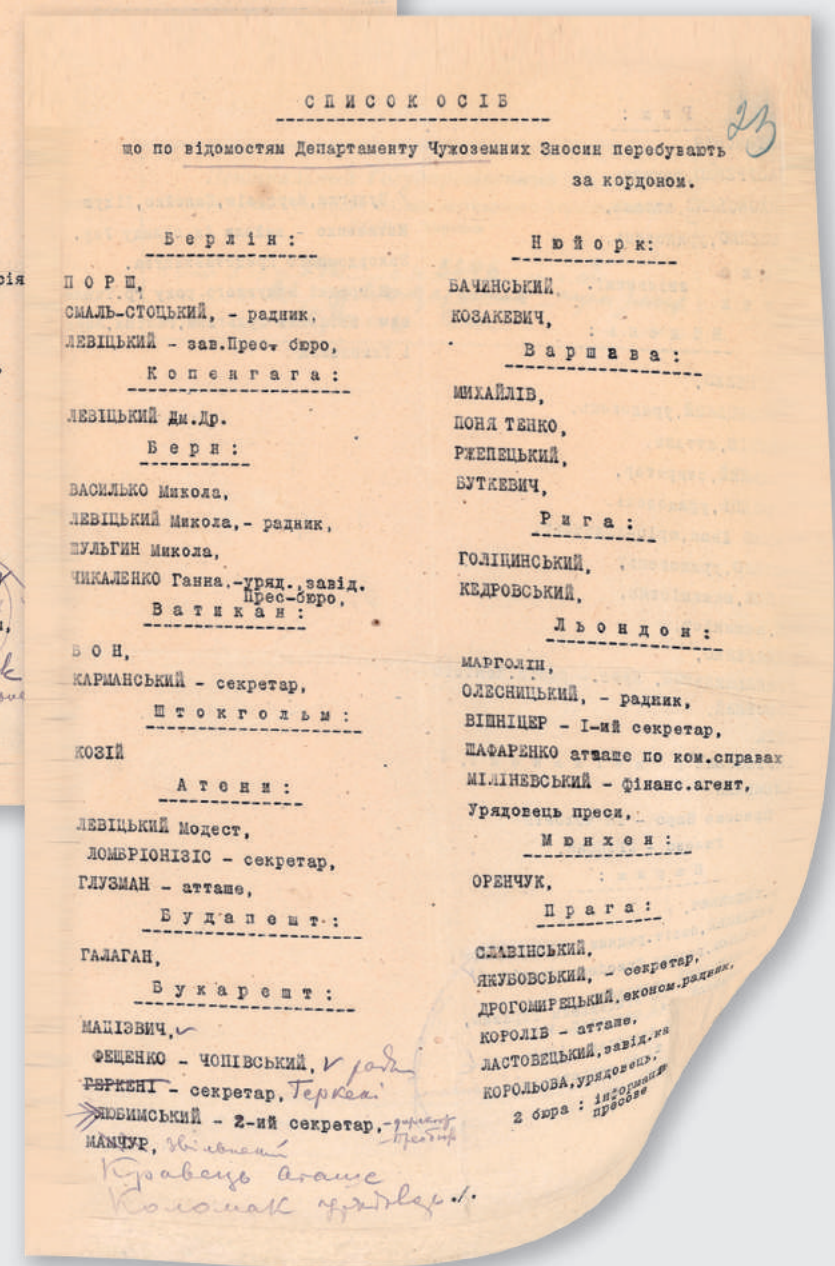
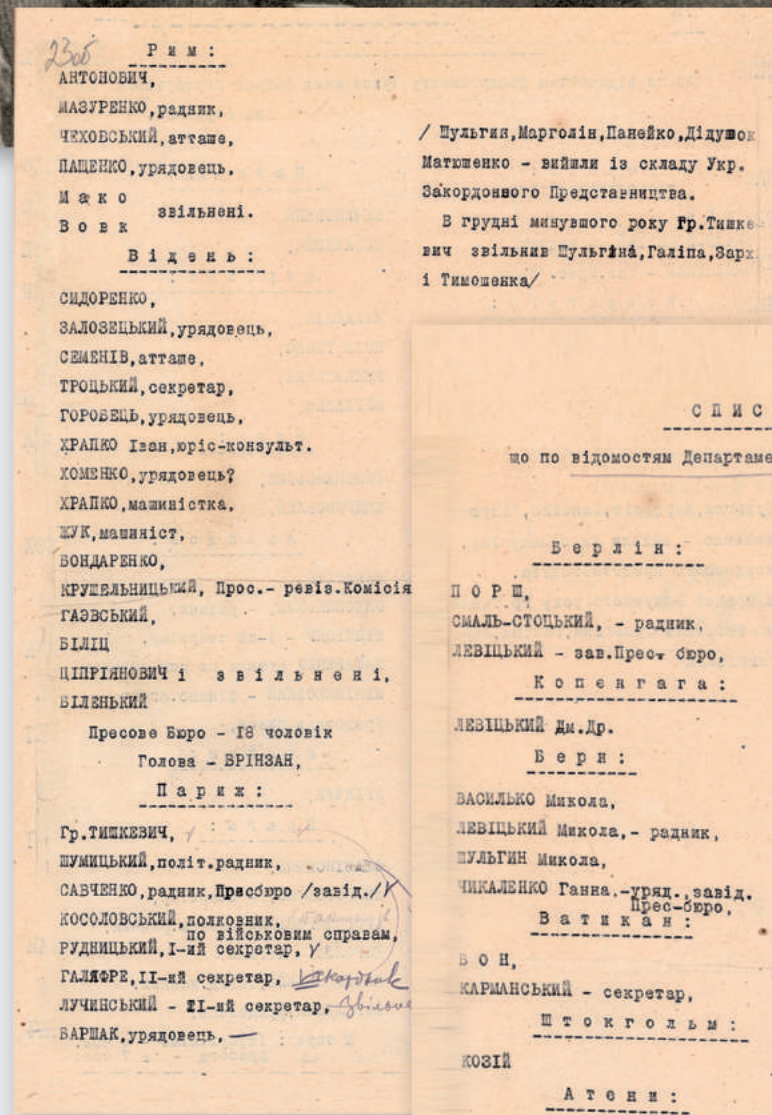
Організатори:

Український інститут національної пам'яті
Наукове товариство історії дипломатії
та міжнародних відносин
Міністерство закордонних справ України
Державна архівна служба України

Джерела виставки:

Центральний державний архів вищих органів влади та управління України
Центральний державний архів громадських об'єднань України
Центральний державний архів кінорежисури України імені Г.С. Пшеничного
Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва України
Центральний державний архів Республіки Болгарія
Центральний державний архів Грузії
Національний архів Фінляндії
Австрійський державний архів
Архів осередку української культури і освіти (Вінніпег, Манітоба, Канада)
Архів актів нових (Республіка Польща)
Архів Національного музею-заповідника українського гончарства в Опішному
Національний цифровий архів Польщі

Фотоматеріали надані посольствами України в Республіці Австрія, Азербайджанській Республіці, Королівстві Бельгія, Республіці Болгарія, Сполученому Королівстві Великої Британії та Північної Ірландії, Грузії, Грецькій Республіці, Королівстві Данія, Естонській Республіці, Італійській Республіці, в Республіці Мальта та в Республіці Сан Маріно (за сумісництвом), Латвійській Республіці, Литовській Республіці, Королівстві Нідерланди, Федеративній Республіці Німеччина, Республіці Польща, Румунії, Сполучених Штатах Америки, Турецькій Республіці, Угорщині, Фінляндській Республіці та Республіці Ісландія (за сумісництвом), Чеській Республіці, Швейцарській Конфедерації та в Князівстві Ліхтенштейн (за сумісництвом), Королівстві Швеція; генеральними консульствами України в Мюнхені та Стамбулі; консульством України в Гданську

Міністерство
закордонних справ
України

ДЕРЖАВНА
АРХІВНА
СЛУЖБА
УКРАЇНИ

УКРАЇНСЬКЕ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНЕ ВІДОМСТВО

1917–1921

Перший в Україні державний орган у сфері зовнішніх зносин — Генеральне секретарство справ міжнародних — було створено 22 грудня 1917 р. Очолив відомство історик Олександр Шулгин. Із проголошенням незалежності УНР 9 (22) січня 1918 р. Генеральний Секретаріат було перейменовано на Раду Народних Міністрів, а Генеральне секретарство справ міжнародних — на Народне міністерство закордонних справ.

Спершу воно розташувалося в готелі «Савой», а згодом на вул. Терещенківській, в буд. 7 і 9. Радянська Росія не могла змиритися з набуттям УНР міжнародної правосуб'єктності, відтак скерувала свої війська на Київ. Уряд змушений був залишити столицю. Захистити УНР від більшовицької загрози мав підписати 27 січня (9 лютого) 1918 р. у Брест-Литовську мирний договір із представниками країн Четверного союзу. Після підписання договору і повернення уряду до Києва, зовнішньополітичне відомство очолювали Всеволод Голубович і Микола Любинський. В середині березня 1918 р. згідно з Законом УНР «Про закордонні установи Української Народної Республіки» розпочалося створення дипломатичних представництв. Зі зміною 29 квітня 1918 р. відомство деякий час очолював проф. Микола Василенко, 20 травня 1918 р. керівництво МЗС прийняв Дмитро Дорошенко. Упродовж червня-липня відбувалася реорганізація міністерства: було створено департаменти чужоземних зносин (для керівництва діяльністю закордонних установ, з консульським відділом у його складі) та загальний (для організації роботи відомства), канцелярія міністра. Останнім міністром закордонних справ за доби Гетьманату був Георгій Афанасьєв. За доби Директорії МЗС УНР очолювали Володимир Чехівський, Володимир Темницький, Кость Мацієвич, Андрій Лівіцький, Ян Токаржевський-Карашевич та Андрій Ніковський. Мету зовнішньополітичної діяльності відновленої УНР Директорія визначила як забезпечення міжнародно-правового визнання й міжнародної підтримки в боротьбі проти більшовиків, вступу до новоствореної міжнародної структури безпеки та співробітництва — Ліги Націй, легалізацію оновленої лінії державних кордонів, налагодження взаємовигідної співпраці з суміжними і географічно близькими державами, формування регіонального військово-політичного та економічного блоку. Для підтримання зв'язку профільного відомства з дипломатичним представництвом в червні-серпні 1919 р. було започатковано наради послів і голів дипломатичних місій УНР, що відбулися у Відні (18–22 червня 1919 р.; 18–20 серпня 1920 р.) та Карлсбаді (6–14 серпня 1919 р.). МЗС та підпорядковані йому дипломатичні представництва і консульські установи відіграли ключову роль у боротьбі України за право на повноцінну міжнародну правосуб'єктність.

Меморіальна дошка на відзначення перебування в будинку на вул. Терещенківській, 9 першого зовнішньополітичного відомства та шанування пам'яті Олександра Шулгина

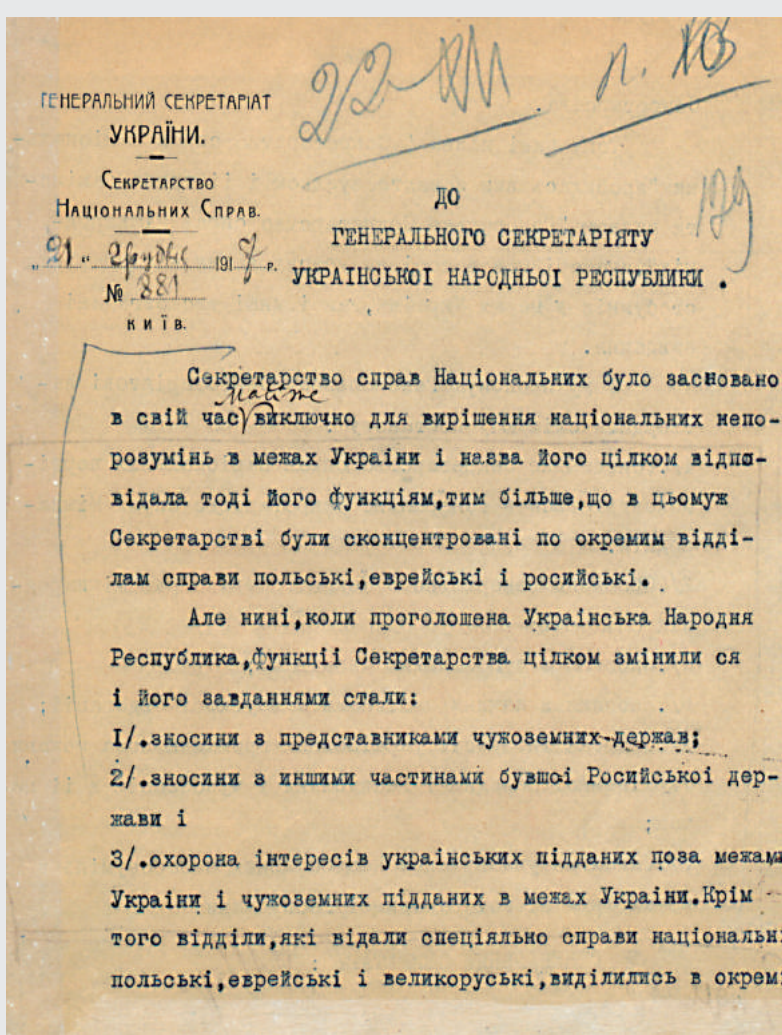
Будинки, у яких розташовувалося Генеральне секретарство справ міжнародних — готель «Савой» на вул. Хрещатик, 38 та Міністерство закордонних справ УНР — вул. Терещенківська, 7–9

«Ресорт Міністерства закордонних справ — це найважливіший апарат у державному управлінні кожної держави, тож організація його почалася вчасно за Центральної Ради»

Михайло Шкільняк

«О стільки дико було б мені почути, що хтось з нас може служити українській справі задля кар'єри!»

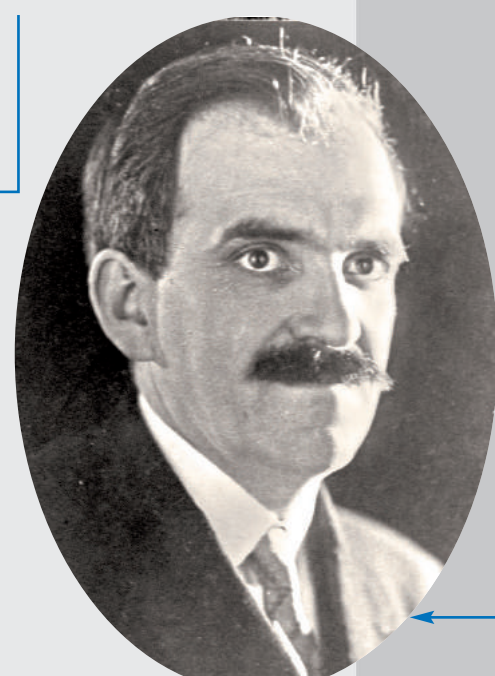
Дмитро Дорошенко

Законопроект про створення Генерального секретарства міжнародних справ. 22 грудня 1917 р.

Секретарство справ Національних було засновано в світі часів Річчезької війни для вирішення національних неспорозумів в межах України і нава його цілком відповідає тоді його функції, тим більше, що з цим Секретаратом були сконцентровані по окремих відділах справи польські, єврейські і російські. Але нині, коли проголошена Українська Народна Республіка, функції Секретарства цілком змінилися і його завданнями стали:

- 1/. зносини з представництвами чужоземних держав;
- 2/. зносини з жителями частини бувшої Російської держави і
- 3/. охорона інтересів українських підданих поза межами України і чужоземних підданих в межах України. Крім того відділ, який відіграв спеціальні справи національній польські, єврейські і великоруські, відділилися в окремі

Генеральний секретар міжнародних справ УНР (26 грудня 1917–22 січня 1918 рр.), міністр закордонних справ УНР (22–24 січня 1918 р.) Олександр Шулгин (1889–1960)

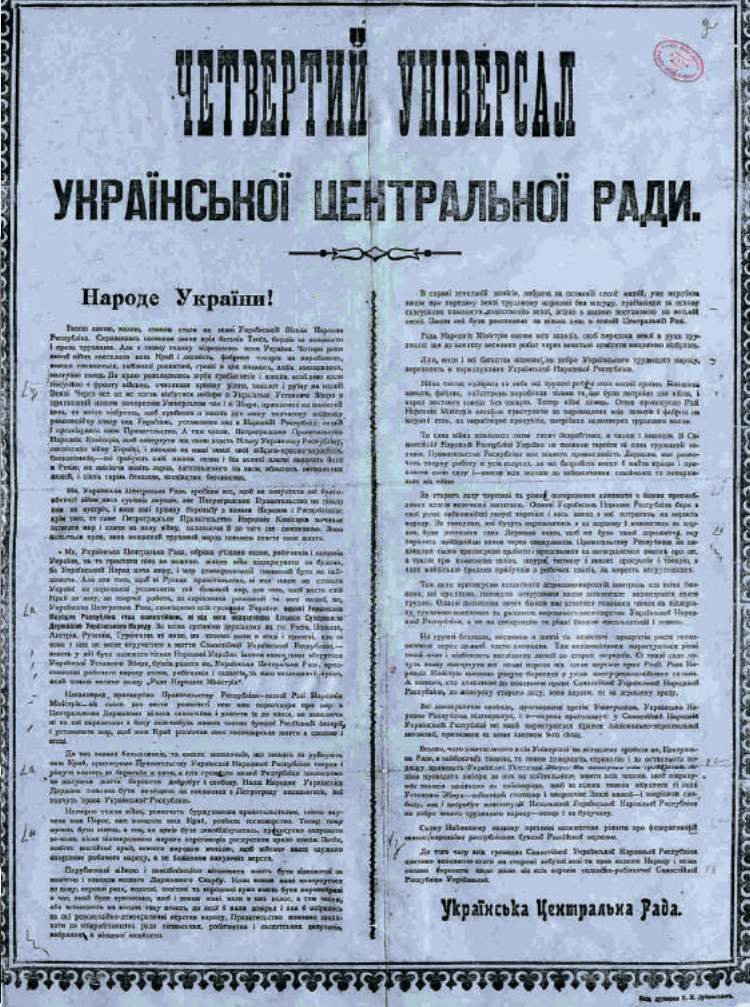

Міністр закордонних справ УНР Андрій Ніковський (1885–1942)

Українські учасники мирних переговорів у Брест-Литовську. 9 лютого 1918 р. Сидять: Микола Любинський, Олександр Севрюк, Микола Левіцький. Стоять: Сергій Остапенко і Микола Залізник

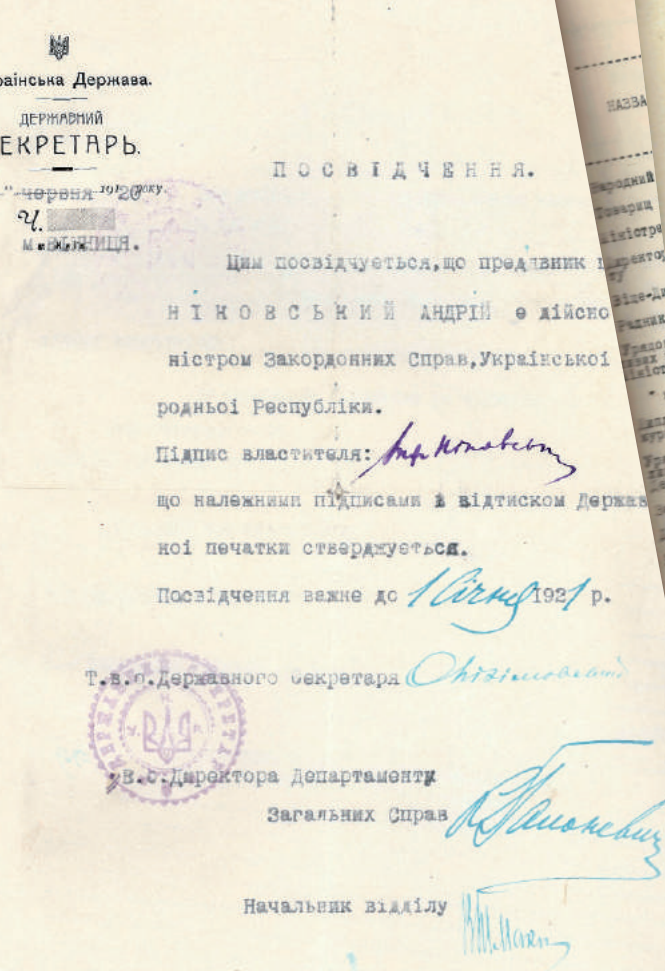
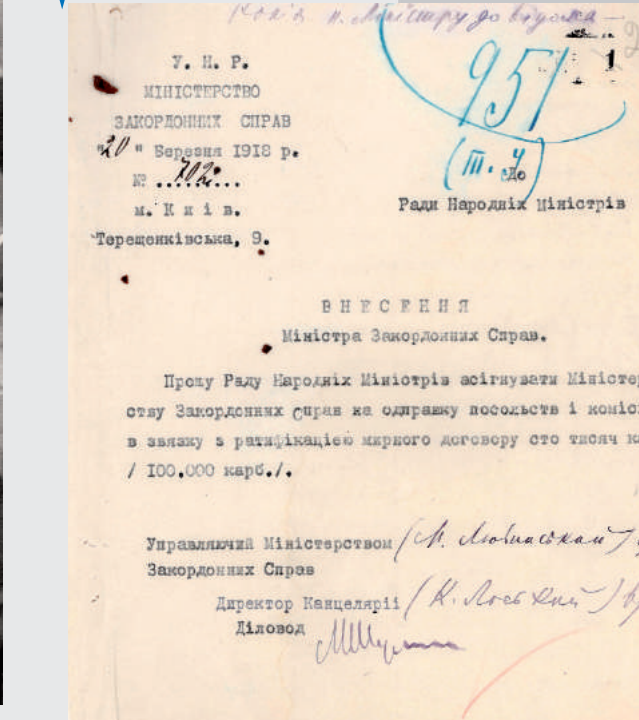

Підписання Брест-Литовського мирного договору між представниками УНР і країн Четверного союзу. 9 лютого 1918 р.

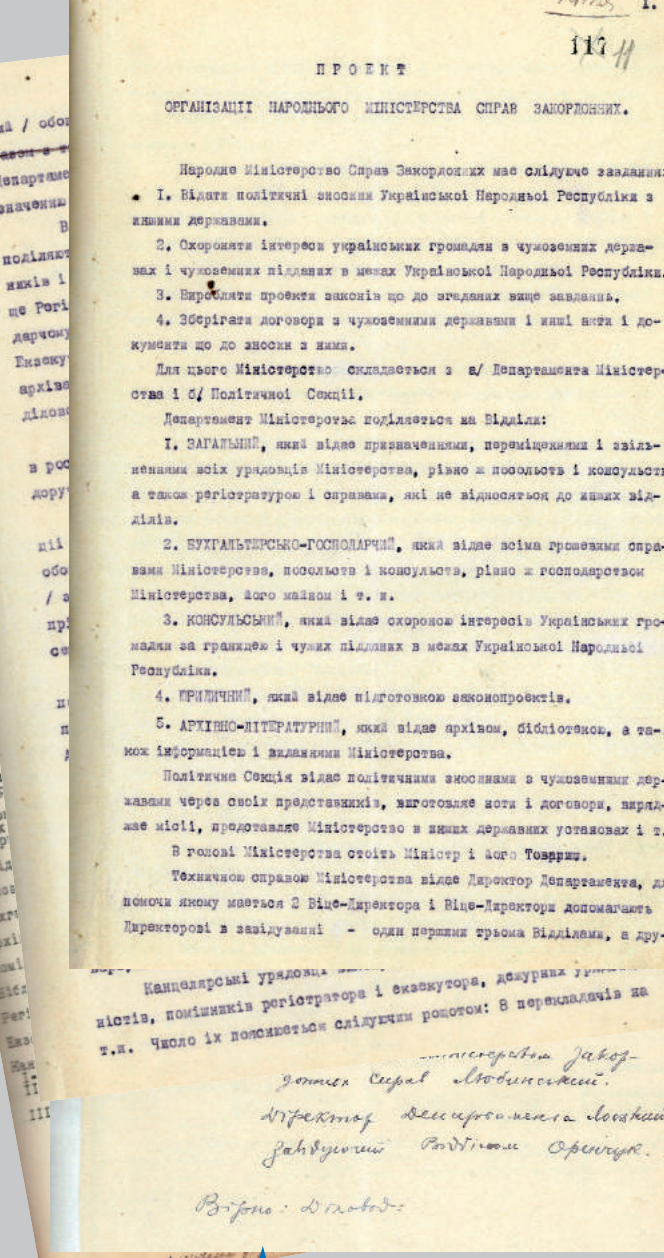

Четвертий Універсал Української Центральної Ради

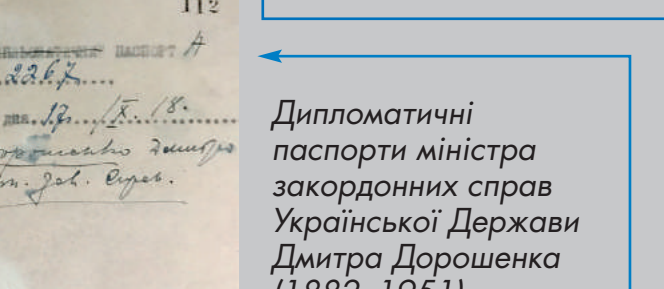
Звернення міністра закордонних справ Миколи Любинського про виділення коштів для організації закордонних представництв

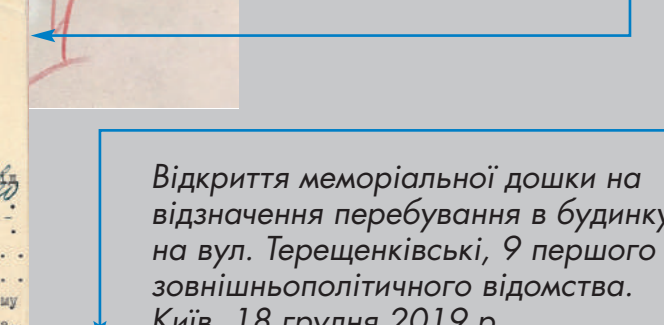
Посвідчення міністра закордонних справ УНР Андрія Ніковського

Проект структури та штатного розпису Народного міністерства справ закордонних

Дипломатичні посольства міністра закордонних справ Української Держави Дмитра Дорошенка (1882–1951)

Відкриття меморіальної дошки на відзначення перебування в будинку на вул. Терещенківській, 9 першого зовнішньополітичного відомства. Київ, 18 грудня 2019 р.

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ/УНР У ВІДНІ

1918–1922

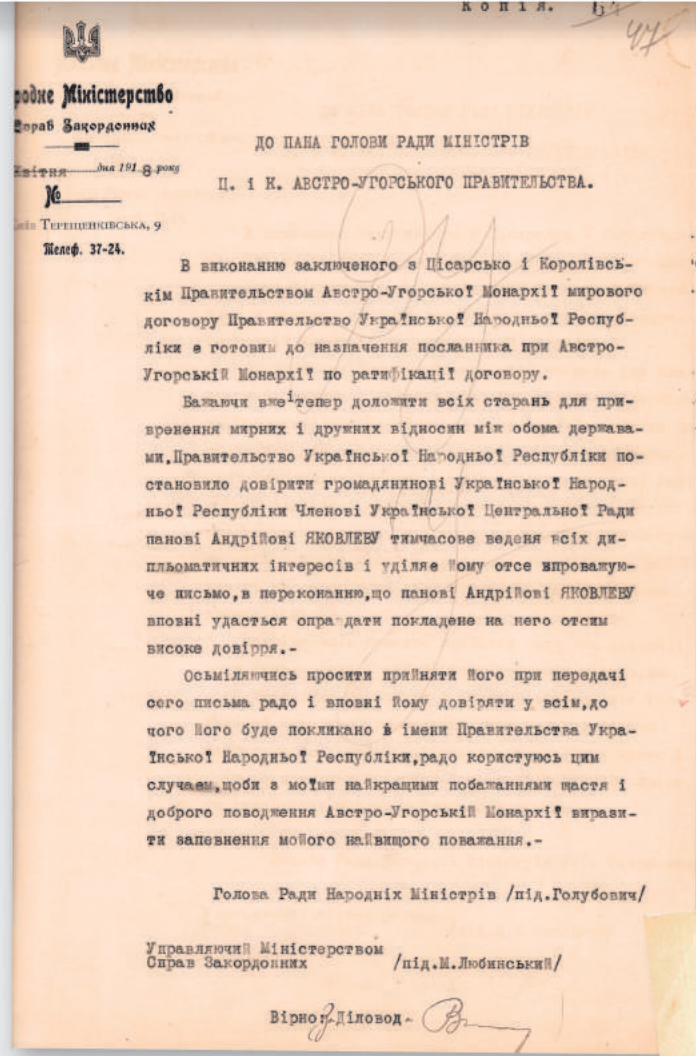
Дипломатичного представника — Андрія Яковліва — з повноваженнями на обмін з австро-угорською стороною ратифікаційними грамотами Брестського мирного договору та тимчасового представництва інтересів УНР скеровано до Відня 18 квітня 1918 р.

Згодом передбачалося створення посольства. Однак реалізувати повноваження до гетьманського перевороту А. Яковліву не вдалося. 29 червня 1918 р. з завданням здійснити обмін ратифікаційними грамотами з державами-підписантами в ранзі надзвичайного посланника і уповноваженого міністра до Відня вирушив В'ячеслав Липинський.

Посольство розташувалося в готелі «Брістоль» на Kärntner Ring, 1. 5 липня В. Липинський вручив вірчу грамоту міністру Іштвану фон Буріану і розпочав проведення консультативних зустрічей. Обмін ратифікаційними грамотами з дипломатичним представництвом Болгарії відбувся 15 липня, Німеччини — 24 липня, Туреччини — 22 серпня.

Австро-Угорщина не ратифікувала цей міжнародний акт, хоч продовжувала отримувати передбачене договором продовольство з Української Держави. Окрім політичної місії, посольство виконувало консульські функції. Консульський відділ очолювали послідовно директор канцелярії Володимир Полетика та другий секретар — Микола Троцький. Вони видавали паспорти приватним особам та візували документи. З проголошенням ЗУНР у листопаді 1918 р. у Відні було створено представництво ЗУНР для Австрії і Німеччини на чолі з бароном Миколою Васильком, а при ньому Українську пресову службу. З відновленням УНР у грудні 1918 р. посольство очолив Григорій Сидоренко. За його керівництва посольство відіграло роль платформи спілкування українських дипломатів.

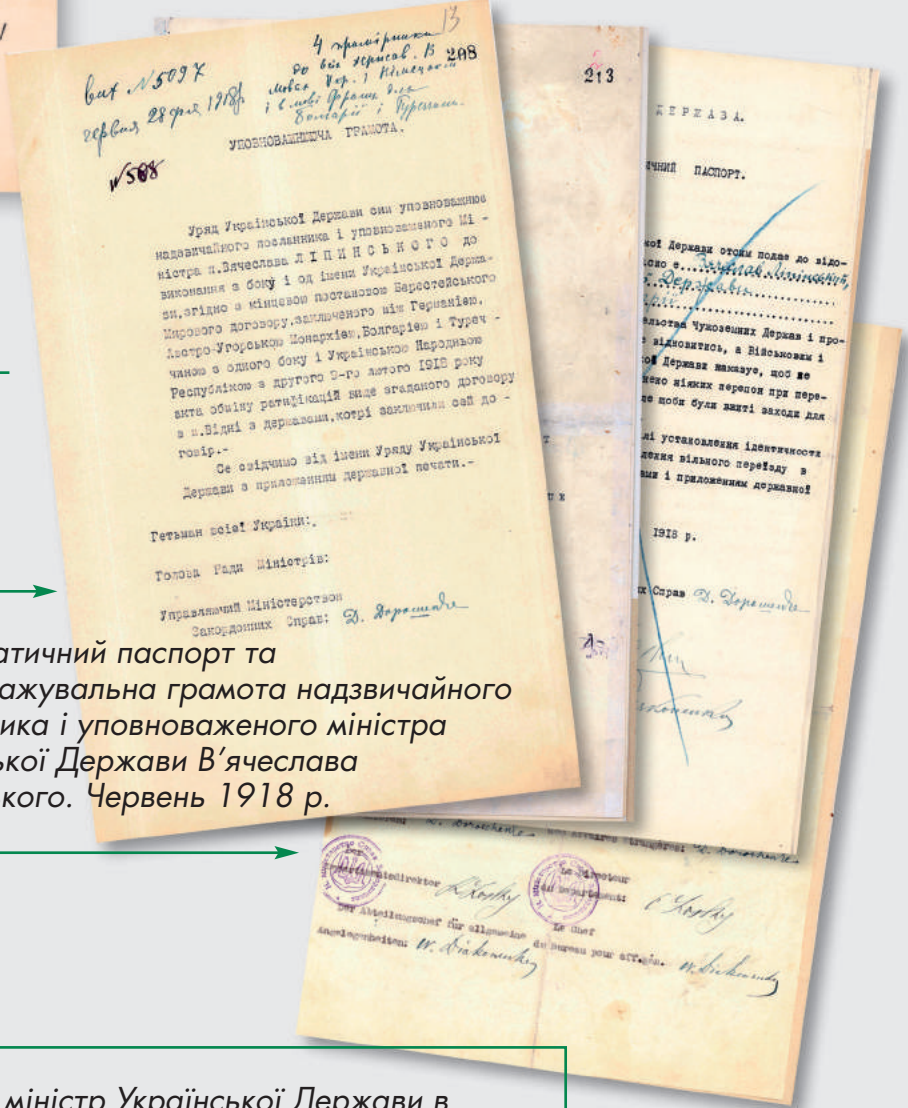
18–20 серпня 1920 р. у Відні відбулася нарада послів і голів дипломатичних місій УНР, ключовим питанням якої стало обговорення «пакту Петлюри-Пілсудського». Під тиском повпредства УСРР посольство УНР у Відні до середини 1922 р. згорнуло роботу.

Повноваження Андрія Яковліва як представника інтересів УНР в Австро-Угорщині. Квітень 1918 р.

Тимчасовий представник інтересів УНР в Австро-Угорській монархії Андрій Яковлів (1872–1955)

Дипломатичний паспорт та уповноважувальна грамота надзвичайного посланника і уповноваженого міністра Української Держави В'ячеслава Липинського. Червень 1918 р.

Надзвичайний посланник і уповноважений міністр Української Держави в Австро-Угорській монархії В'ячеслав Липинський (1882–1931)

«При тодішніх обставинах В'ячеслав Липинський весь час стояв на висоті своїх завдань і виявив себе не тільки великим українським патріотом — за якого вважали його й раніше, але й дуже добрим дипломатом і справжнім державним мужем»

Дмитро Дорошенко

Готель Брістоль у Відні в якому розміщувалося українське посольство

Пам'ятники В'ячеславу Липинському в Києві та с. Затурці на Волині

Ім'я	Посада	Примітки
1. Микола Василько	Голова	Українська Народна Республіка
2. Роман Шумський	Заступник	Українська Народна Республіка
3. Микола Троцький	Заступник	Українська Народна Республіка
4. Степан Барановський	Заступник	Українська Народна Республіка
5. Григорій Сидоренко	Заступник	Українська Народна Республіка
6. Микола Шумський	Заступник	Українська Народна Республіка
7. Микола Шумський	Заступник	Українська Народна Республіка
8. Микола Шумський	Заступник	Українська Народна Республіка
9. Микола Шумський	Заступник	Українська Народна Республіка
10. Микола Шумський	Заступник	Українська Народна Республіка

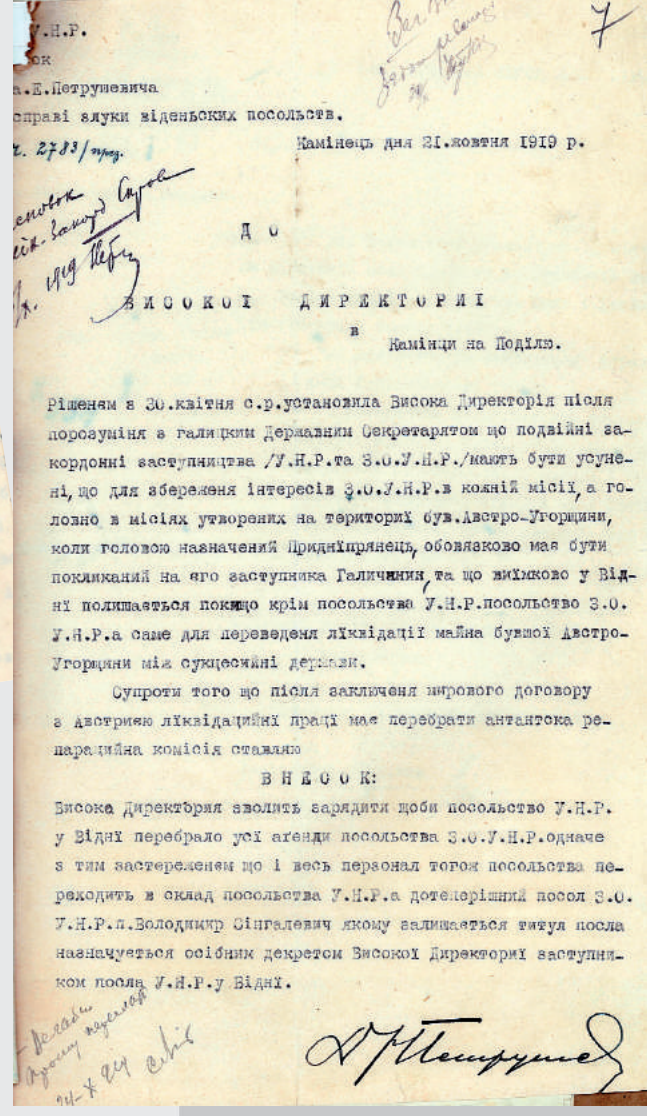
Список співробітників Посольства Української Держави в Австро-Угорській монархії. Липень 1918 р.

Ім'я	Посада
1. Микола Василько	Голова
2. Роман Шумський	Заступник
3. Микола Троцький	Заступник
4. Степан Барановський	Заступник
5. Григорій Сидоренко	Заступник
6. Микола Шумський	Заступник
7. Микола Шумський	Заступник
8. Микола Шумський	Заступник
9. Микола Шумський	Заступник
10. Микола Шумський	Заступник

Список співробітників Посольства УНР в Австрії. 1919 р.

Лист керуючого справами Директорії УНР до МЗС щодо розгляду пропозиції Президента Національної Ради ЗУНР Євгена Петрушевича в справі злуки посольств УНР та ЗУНР у Відні

Посол УНР у Відні Григорій Сидоренко (1874–1924)

Меморіальна табличка у готелі «Брістоль» на відзначення перебування українського посольства

Учасники Народи послів і голів дипломатичних місій УНР. Відень, 18–22 серпня 1920 р. Сидять (зліва направо): голова НДМ УНР у Швейцарії Микола Василько, міністр фінансів Христофор Барановський, міністр закордонних справ Андрій Ніковський, посол УНР у Австрії Григорій Сидоренко, голова НДМ УНР у Голландії та Бельгії Андрій Яковлів. Стоять (зліва направо): голова НДМ УНР у Греції Микола Левіцький, голова НДМ УНР в Угорщині Микола Галаган, члени української делегації на Паризькій мирній конференції Сергій Шелухин, Олександр Шульгин, радник Посольства УНР в Австрії Микола Троцький, голова НДМ УНР у Чехословаччині Максим Славинський, в.о. голови Посольства УНР у Німеччині Роман Смаль-Стоцький, голова НДМ УНР у Великобританії Арнольд Марголін, аташе НДМ УНР у Латвії Олександр Лагутенко, посол УНР в Італії Дмитро Антонович, невідомий

Посольство Української Держави в Австро-Угорській монархії. Сидять (зліва направо): секретар Михайло Біленкий, радник Ян Токаржевський-Карашевич, посол В'ячеслав Липинський, старший секретар Володимир Полетика, друкарка Олена Суділовська. Стоять: невідомий, Емілія фон Пален, Микола Троцький. 1918 р.

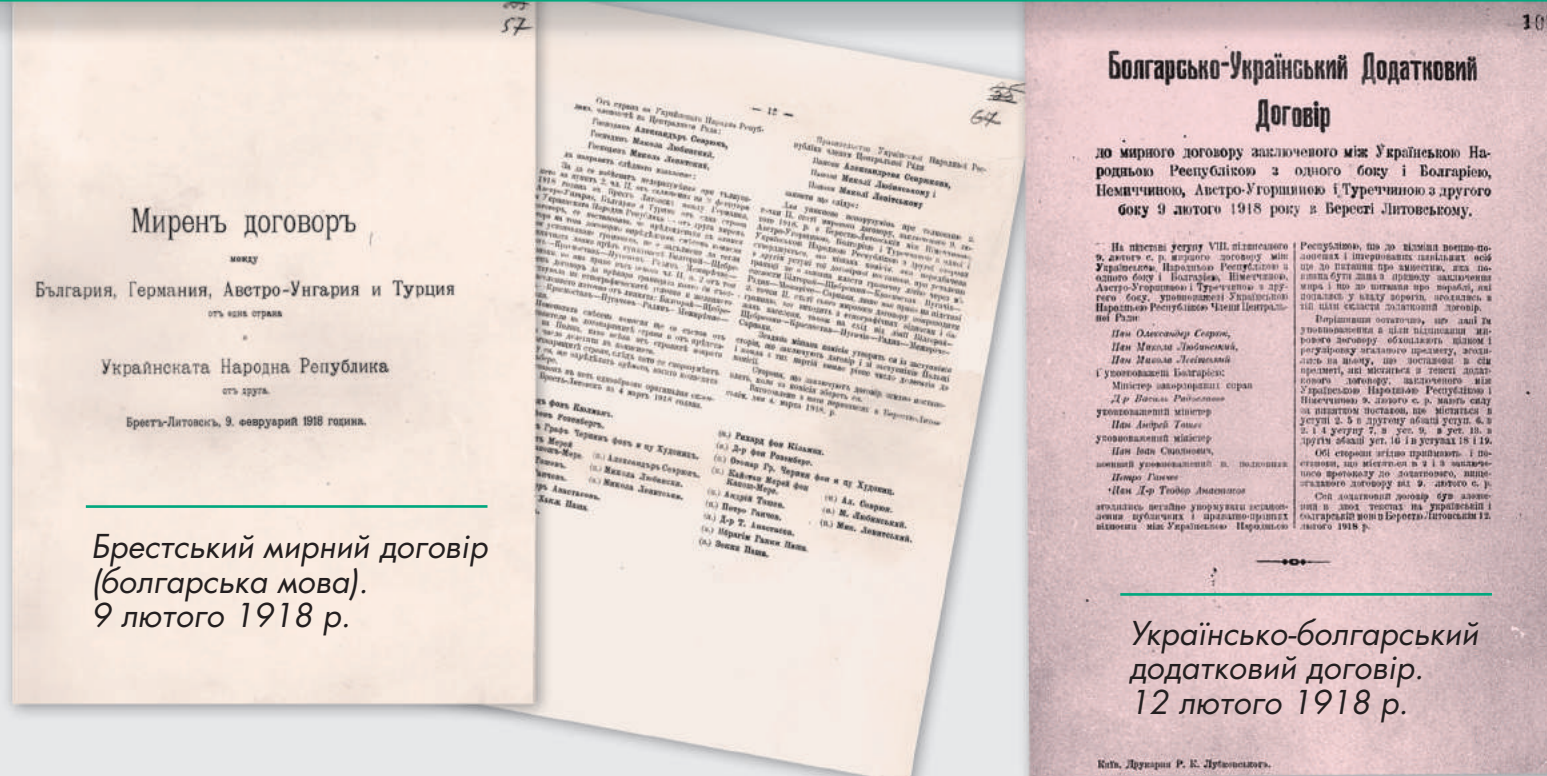

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ/УНР У ЦАРСТВІ БОЛГАРІЯ

1918–1921

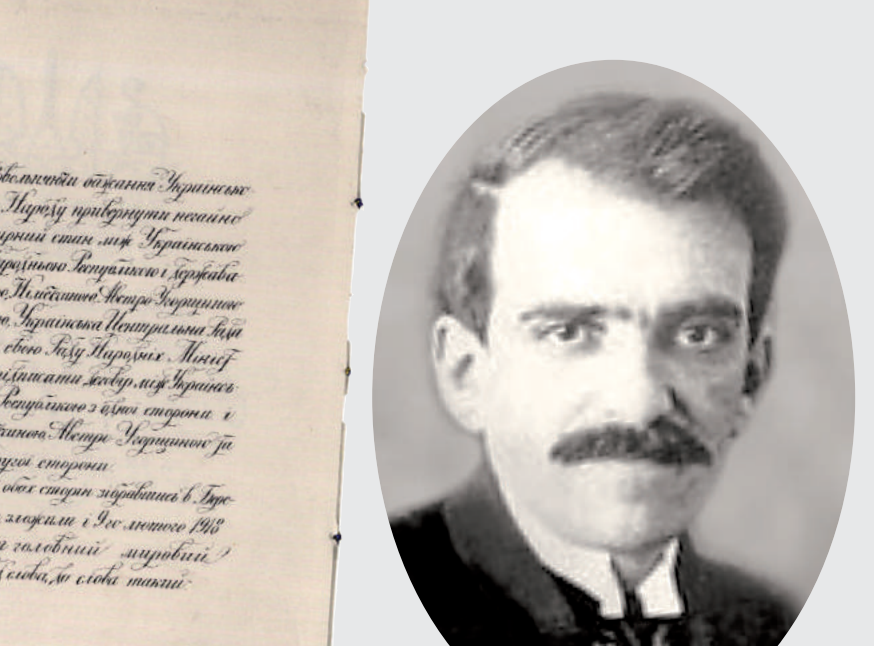
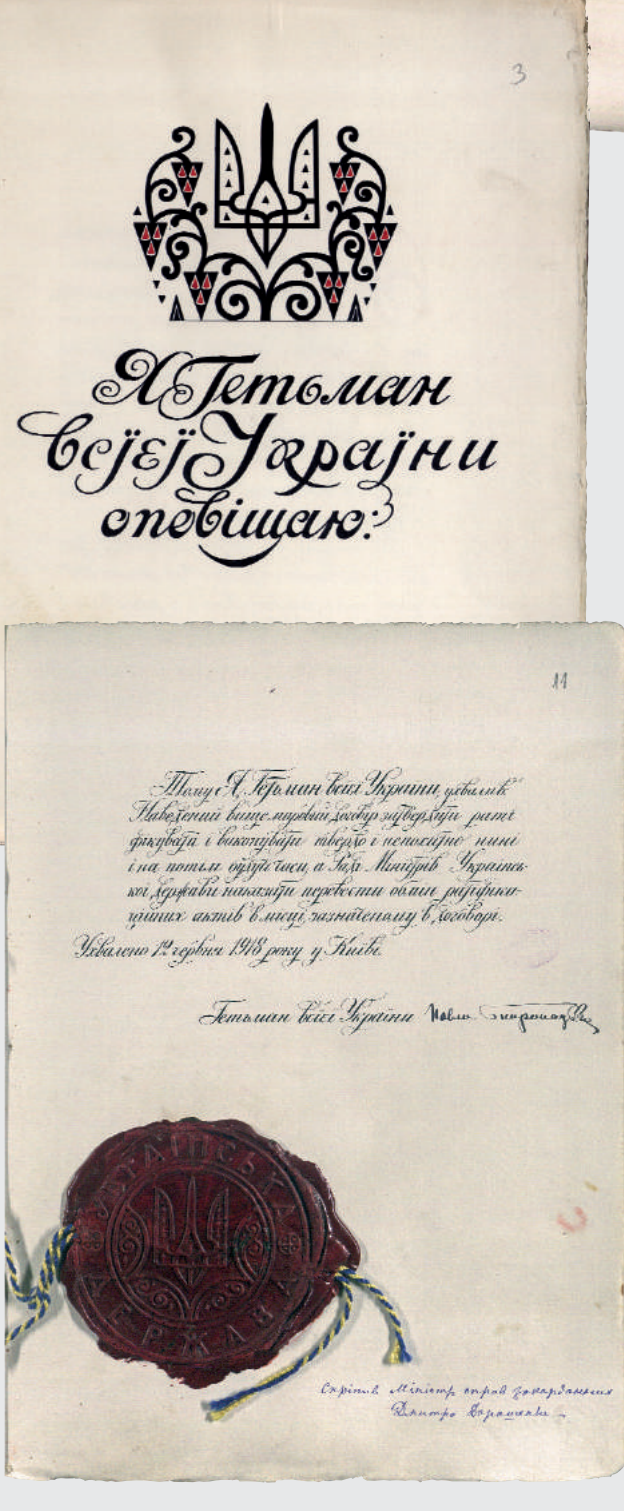
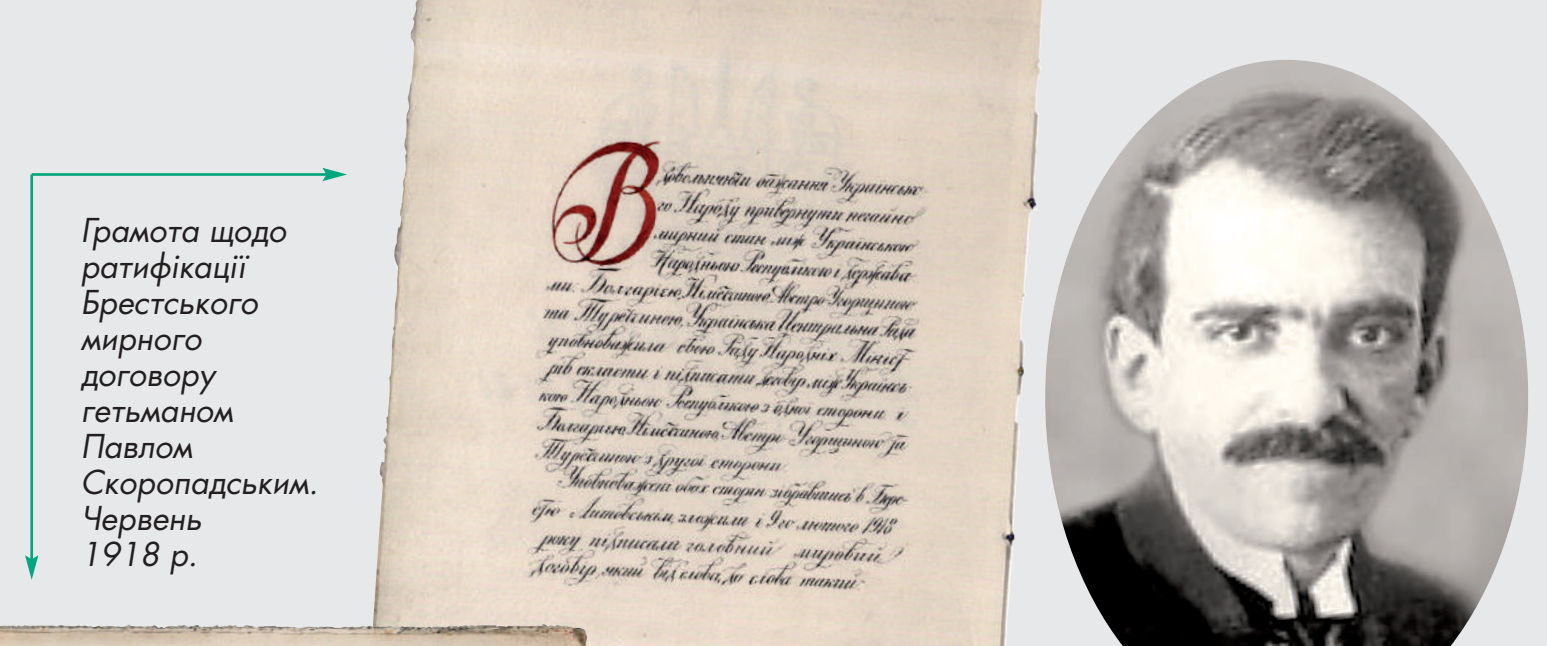
Українське дипломатичне представництво в Софії створене на виконання Брестського мирного договору в липні 1918 р. як посольство 1-го розряду на чолі з Олександром Шульгиним у ранзі надзвичайного посланника і уповноваженого міністра. Звернення до болгарського міністра закордонних справ щодо його призначення датувалося 15 липня — днем обміну ратифікаційними грамотами між Україною і Болгарією. До Софії посольство прибуло 28 липня 1918 р. і розташувалося спершу в готелі «Болгарія», згодом — у будинку на вулиці Цар Крум II. Вірчу грамоту посол урочисто вручив царю Фердинанду 17 вересня 1918 р. у присутності царевича Бориса, прем'єр-міністра та представників болгарського політикуму. Ключове завдання посольства полягало в представництві інтересів України та правдивому інформуванні переважно русофільського болгарського суспільства про боротьбу українців за державну незалежність та національну самостійність. До призначення в Болгарію консулів на посольство покладалося виконання консульських обов'язків. Шукаючи допомоги й захисту своїх інтересів, до посольства щодня зверталися українці з метою отримання й візування паспортів, прийняття в громадянство, сприяння військовополоненим. Після приходу до влади Директорії та відновлення УНР посольство з Софії не відкликали. Нове призначення до Франції отримав на початку січня 1919 р. лише Олександр Шульгин. До початку вересня 1919 р. посольством керував Федір Шульга. Згодом його змінив Василь Драгомирецький у ранзі дипломатичного агента. Наприкінці 1919 р. посольство фактично перейшло на нелегальне становище. Рішення про його подальшу долю розглядалося вже в листопаді 1920 р. Доручення керувати справами дипломатичного представництва УНР у Болгарії отримав голова Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Румунії Костянтин Мацієвич. Він побував у Софії 5–11 березня 1921 р., провів низку офіційних зустрічей з болгарськими державними діячами та представниками дипломатичного корпусу і навіть вручив вірчу грамоту прем'єр-міністру Болгарії та міністру закордонних справ Александру Стамболійському. К. Мацієвич інформував болгарський політикум про ситуацію в Україні та статус Директорії УНР, а також позицію українського уряду щодо неприйняття планів відновлення «єдиної Росії». Однак спроба реанімувати діяльність українського посольства в Болгарії не мала успіху.

Співробітники Посольства Української Держави в Царстві Болгарія. 1918 р. Сидять (зліва направо): військовий аташе генерал Борис Бобровський, посол Олександр Шульгин, радник Федір Шульга. Стоять: возній Юрій Драган, урядовець Юліан Налісник, урядовець Іоанікій Додул, стенографістка М. Пчелинська, секретар Василь Драгомирецький, урядовці Дмитро Шелудько і Петро Сікора

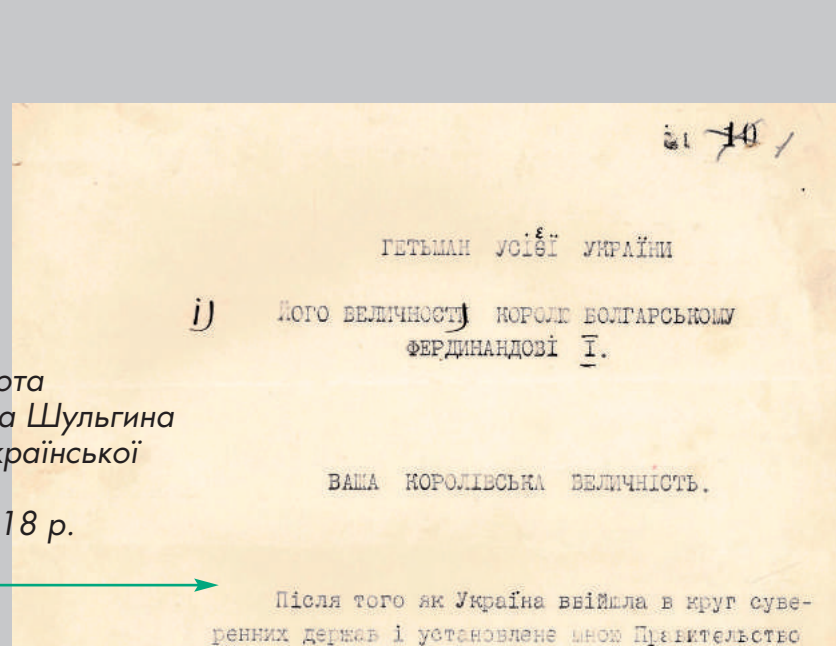
«Видатні здібності пана Олександра Шульгина і його непохитна відданість інтересам Держави Української суть для мене запорукою того, що він успішно виконає надане йому відповідальне доручення в справі скріплення приязних взаємин України з Болгарією»
Із вірчої грамоти Олександра Шульгина як посла Української Держави. 1 липня 1918 р.

Олександр Шульгин — посол Української Держави в Царстві Болгарія

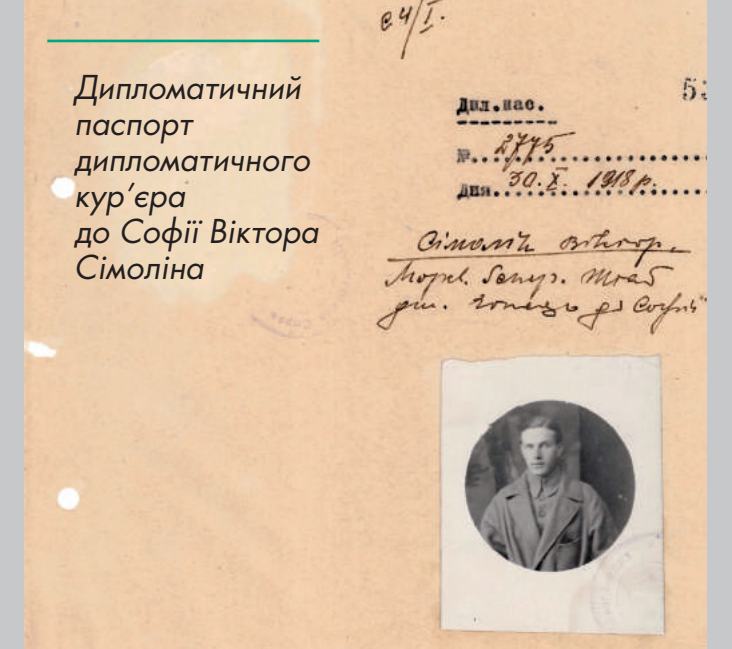
Іван Шишманов — посол Царства Болгарія в Києві

Вірчу грамота Олександра Шульгина як посла Української Держави. 1 липня 1918 р.

Список співробітників посольства Української Держави в Болгарії. Червень 1918 р.

№ п/п	Ім'я	Клас	Урядова посада	Прізвище і ім'я
1.	Король	III	1	ШУЛЬГІН Олександр
2.	Радник	IV	1	ШУЛЬГА Федір
3.	Секретар	V	1	ПЧЕЛИНСКА М. Пчелинська
4.	Секретар	VI	1	ДРАГОМИРЕЦЬКИЙ Василь
5.	Портупальєр	VII	1	ШЕЛУДЬКО Дмитро
6.	Сторож	VIII	1	СІКОРА Петро
7.	Ночовий	IX	1	ЛАВРИН Микола
8.	Драгоман	X	1	ДОДУЛ Іоанікій

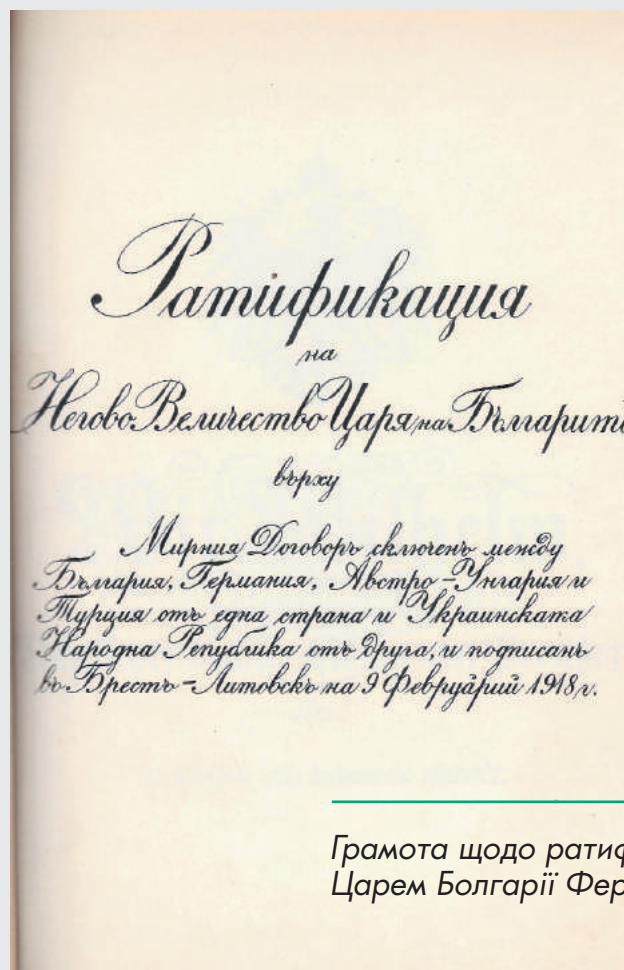
Дипломатичний паспорт дипломатичного кур'єра до Софії Віктора Сімоліна

Після того як Україна ввійшла в круг суверенних держав і утворення нею Правителства було признане Президентом США НАЦІОНАЛЬНОЇ ВЕЛИЧНОСТІ, зв'язанням між народами встановлення безпосередніх і тривалих зв'язків дипломатичних з Болгарією Королівством.

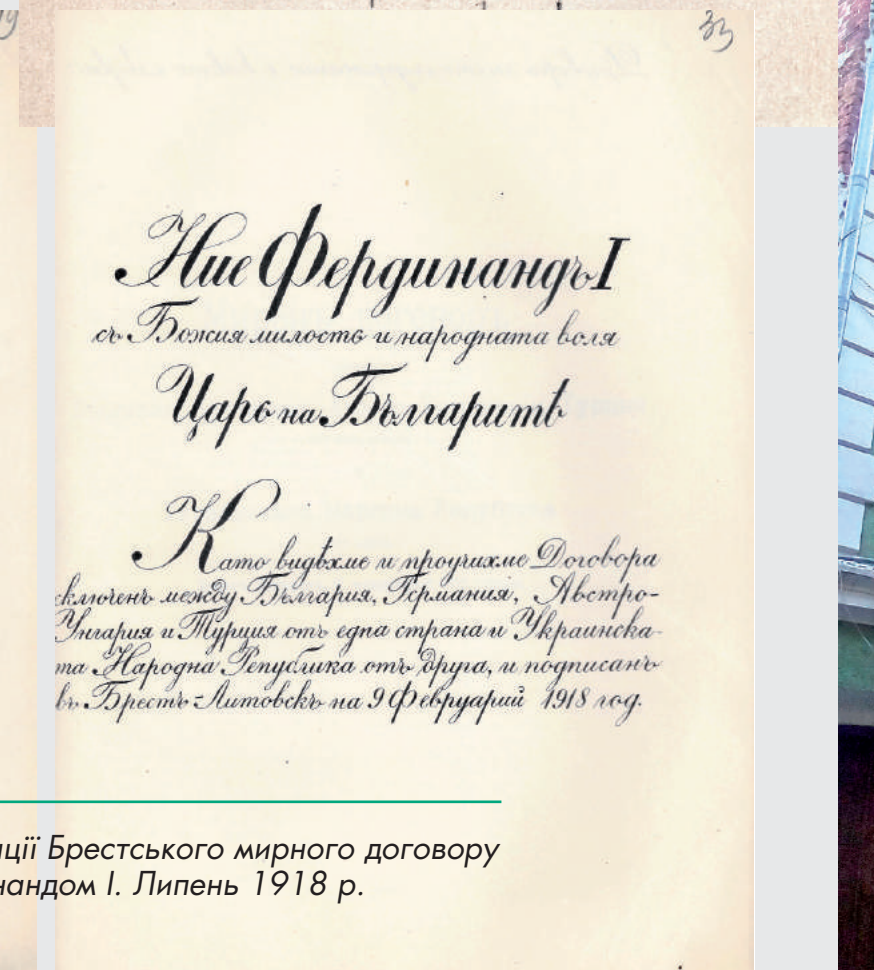
З цією метою ріши я надати Суверену Міністру Справ Суверенних Урядів Олександрі Пулягаву, ученому історикові, письменникові, окінчившому Петербурзький Університет особливе почесне доручення бути наданим членом і уповноваженим Міністра-Представником Української Держави при Великій Величності.

Видатні здібності пана Олександра Шульгина і його непохитна відданість інтересам Держави Української суть для мене запорукою того, що він успішно виконає надане йому відповідальне доручення в справі скріплення приязних взаємин України з Болгарією і що він виявить себе достойним довіри ВАШОЇ ВЕЛИЧНОСТІ.

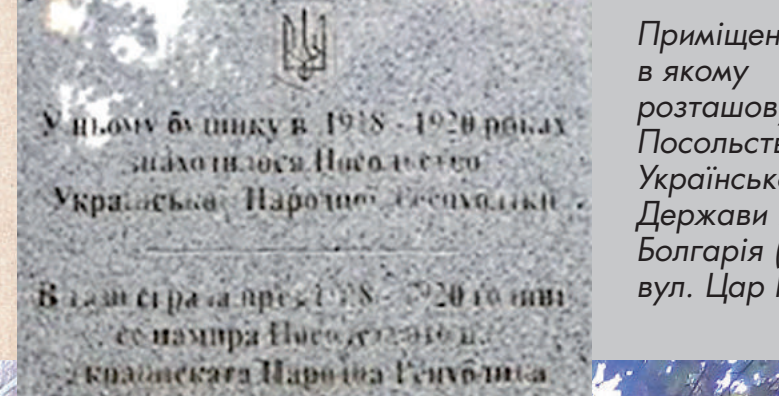
Відповідно цьому почуваючись до обов'язку з найбільшою шанобливістю прохати ВАШУ ВЕЛИЧНОСТІ оволодіти милостиво прийняти пана Олександра Шульгина, яко посла Української Держави, обдарувати його

Грамота щодо ратифікації Брестського мирного договору Царем Болгарії Фердинандом I. Липень 1918 р.

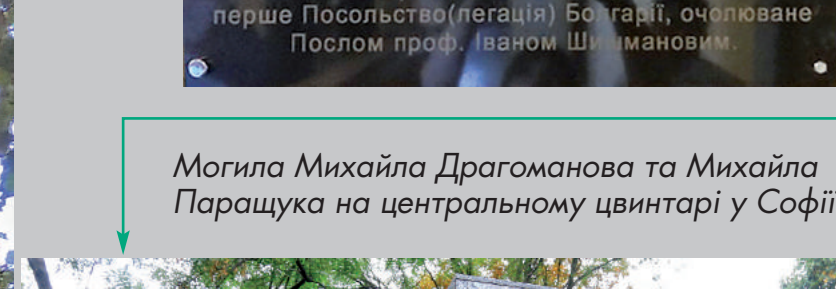
Наш Фердинанд I як Велика милість и народна воля Царю на Болгарію

У цьому будинку в 1918–1920 роках діяло посольство Української Народної Республіки

Меморіальна дошка з нагоди 100-річчя встановлення дипломатичних відносин між Болгарією та Україною

Могила Михайла Драгоманова та Михайла Парашука на центральному цвинтарі у Софії

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ/УНР У ФІНЛЯНДІЇ

1918–1921

Дипломатичне

представництво Укра-

їнської Держави у Гель-

сінкі в ранзі посольства

2-го розряду засновано

10 вересня 1918 р. у від-

повідь на прибуття в Київ посла

Фінляндії Германа Гуммеруса. З груд-

ня 1917 р. у Фінляндії, на пропозицію

Виконавчого Українського Комітету

Північного фронту, організацією повернення

військовиків-українців додому займався Петро

Сливенко, призначений в липні 1918 р. консуль-

ським агентом Української Держави. Уряд Фін-

ляндії дозволив йому відкрити приміщення для прове-

дження реєстрації українських громадян та вивісити над

входом український прапор. На підставі документальних

доказів про народження в Україні або володіння в українсь-

ких губерніях нерухомим майном українцям видавалися посвід-

чення. Посольство Української Держави на чолі з Костем

Лоським приїхало в Гельсінкі 15 жовтня 1919 р. і розташувало-

ся в готелі «Фенніа». 20 жовтня інформація про приїзд укра-

їнського посольства з'явилася в газеті «Helsingin Sanomat». 21-

22 жовтня К. Лоський вручив вірчі грамоти міністру закордон-

них справ О. Стенроту й мав аудієнцію у регента Фінляндії

П. Свінхувуда та Голови Ради Міністрів Пасіківі. Завдання

посольства полягало в інформуванні фінської громадськості про

події в Україні, налагодженні дипломатичних та торговельних

відносин, грошового обігу, підготовці встановлення взаємного

курсу грошей. Задля привернення уваги до України К. Лоський

активно давав інтерв'ю фінській пресі. П. Сливенко виконував

консульські обов'язки. Відповідно до закону від 6 листопада

1918 р. виконання консульських функцій було покладено на

дипломатичне представництво, а П. Сливенко увійшов до штату

посольства. Після приходу до влади Директорії К. Лоський дея-

кий час очолював посольство. 25 липня 1919 р. тимчасово, до

затвердження Директорією, виконуючим обов'язки повіреного

Української Народної Республіки при уряді Фінляндії з 1 серпня

1919 р. наказом Міністерства закордонних справ УНР був при-

значений Микола Залізняк. Він прибув до Гельсінкі на початку

жовтня 1919 р. й за два дні вручив вірчу грамоту міністру

закордонних справ Р. Холсті. 26–25 серпня 1920 р. М. Залізняк

разом з братом виїхав з Гельсінкі до Відня під приводом необхід-

ності залагодження фінансових справ посольства, залишивши

завідувати його справами секретаря П. Сливенка. 12 черв-

ня 1920 р. у день початку тартуських переговорів між

Фінляндією і радянською Росією, фінський уряд визнав

де-факто уряд Директорії. 5 лютого 1921 р. МЗС

Фінляндії дало згоду на приїзд Кедровського, як

голови посольства, але той не приїхав до Гель-

сінкі. Зусиллями П. Сливенка посольство

діяло до червня 1922 р.

Консульський агент
Української Держави
у Гельсінкі Петро Сливенко

Керівник Посольства
Української Держави
Кость Лоський (1874–1933)

Посол Української Народної
Республіки у Фінляндії
Микола Залізняк (1888–1950)

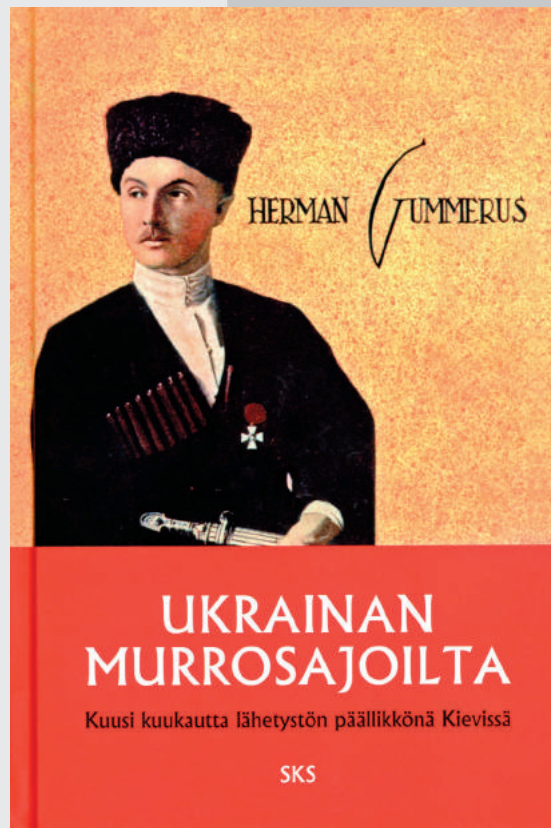
Будинок та меморіальна дошка у Гельсінкі,
де розташовувалося посольство УНР у Фінляндії

«Фінський народ дуже цікавився українським рухом ще задовго до революції, добре розуміючи, що інтереси його цілком спільні з інтересами народу українського»

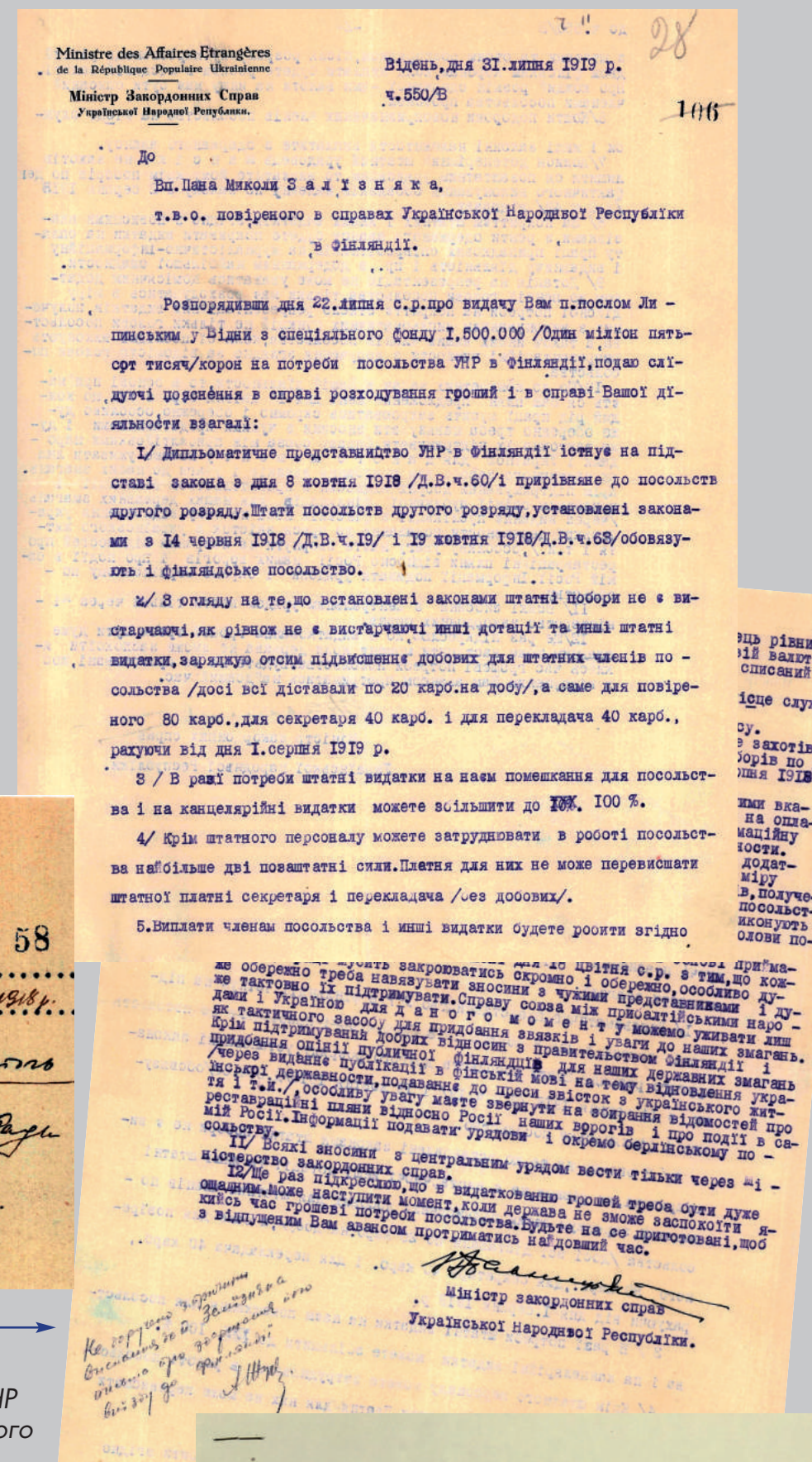
Андрій Яковлів

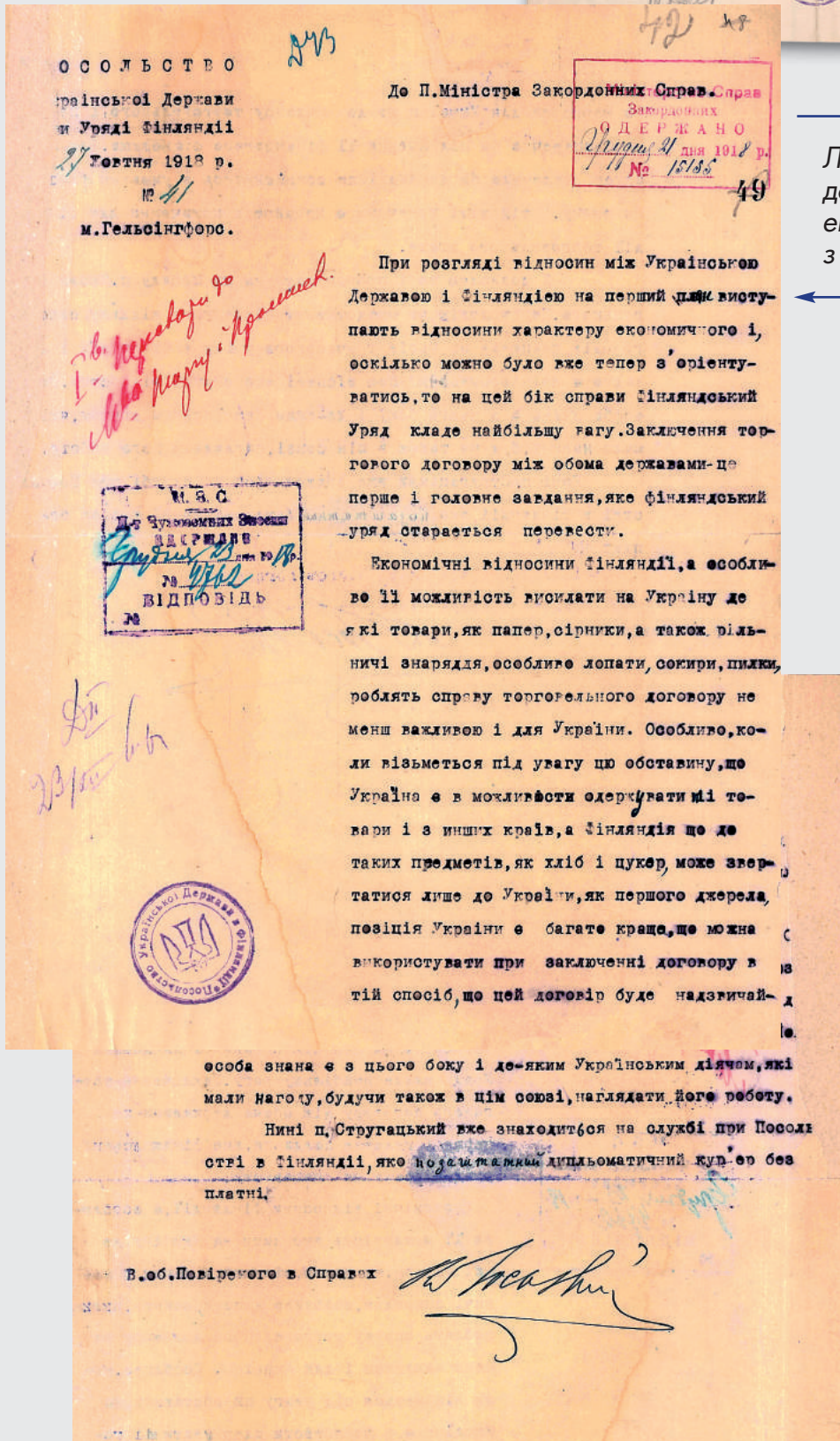
Дипломатичний
паспорт Повіреного
в справах
Української
Держави в Фінляндії
Костя Лоського

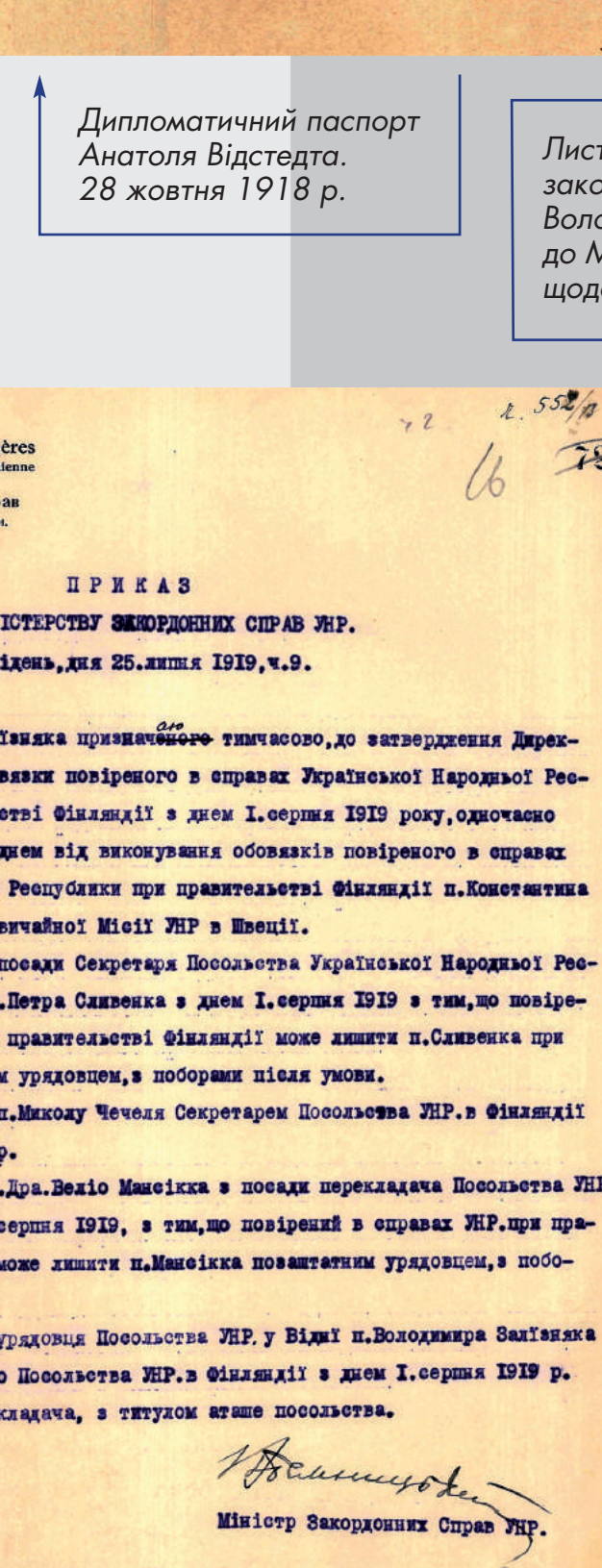
Обкладинка видання праці
Германа Гуммеруса, присвяченого
його діяльності на посаді посла
Фінляндії в Києві

Лист міністра
закордонних справ УНР
Володимира Гемницького
до Миколи Залізняка
щодо фінансування місії

Лист Костя Лоського
до МЗС УНР з питань
економічних відносин
з Фінляндією

Дипломатичний паспорт
Анатолія Відстєдта.
28 жовтня 1918 р.

Наказ МЗС УНР
щодо складу
НДМ УНР у
Фінляндії

Список співробітників
Посольства
Української
Держави у
Фінляндії

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ/УНР У СТАМБУЛІ

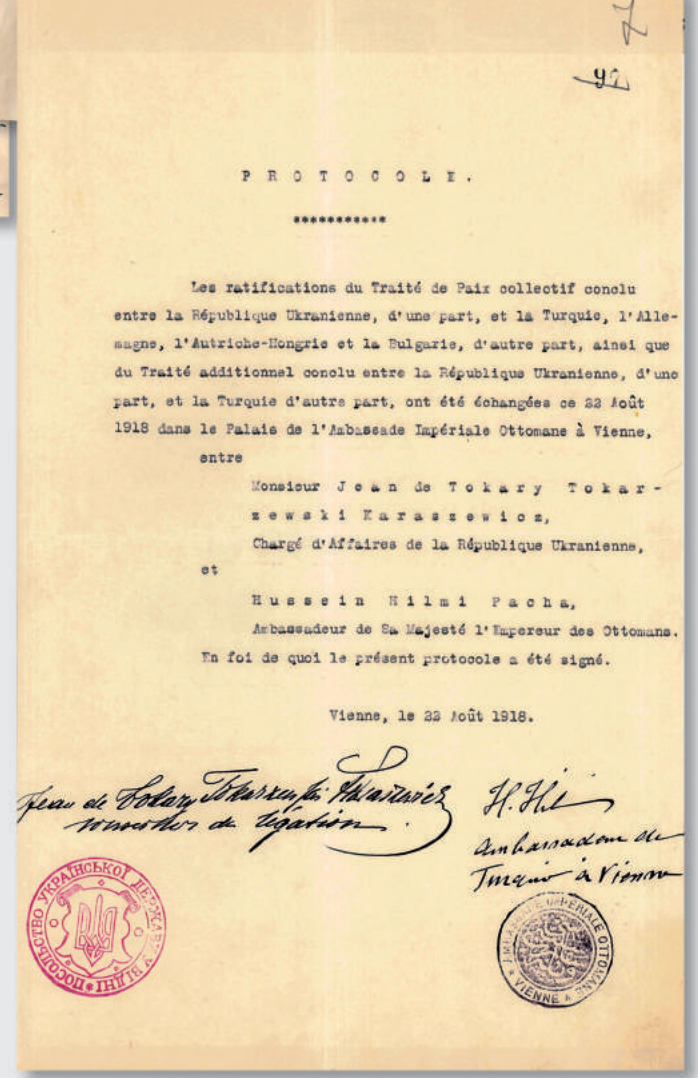
1918–1923

Тимчасове дипломатичне представництво УНР відповідно до Брестського мирного договору було скеровано до Стамбула 8 квітня 1918 р. Очолив його учасник переговорів у Бресті Микола Левитський. Однак, прибувши на місце призначення з секретарем М. Вовком-Вовченком і урядовцем М. Ковальським 19 квітня, до зміни влади в Україні, він встиг лише вручити вірчі грамоти. За декілька днів його відкликали гетьманський уряд. Наступний український представник у ранзі Надзвичайного посланника і Уповноваженого міністра Михайло Суковкин приїхав 30 жовтня 1918 р. Посаду радника посольства обійняв Люцій Кобилянський, другого секретаря — Вячеслав Тенішев. Послу вдалося досягти визнання українським Чорноморського флоту шляхом підписання спеціальної угоди та ініціювати підписання угоди про поштовий і телеграфний зв'язок між Туреччиною і Українською Державою. Однак його проросійська позиція та діяльність, пов'язана зі спробами відчуження майна посольства, про припинення діяльності якого він оголосив з приходом до влади Директорії, завдала шкоди репутації посольства та іміджу держави. Налагоджувати українсько-турецькі зв'язки було уповноважено Олександра Лотоцького. Посаду радника обійняв Ян Токаржевський-Карашевич. До головних завдань посла належало досягнення визнання Царгородським патріархом автокефалії Української православної церкви та поширення правдивої інформації про УНР. З метою захисту українських громадян на турецькій території, О. Лотоцький ініціював створення у Трабзоні та Смирні тимчасових українських консульств. Останнім очільником посольства став Я. Токаржевський-Карашевич. На його пропозицію Симон Петлюра затвердив 20 листопада 1921 р. постанову РНК УНР про відкриття у Стамбулі генерального консульства УНР. Наприкінці грудня 1921 р. Я. Токаржевський-Карашевич виїхав до Тарнова, де тимчасово перебував Державний центр УНР в екзилі, й розпочав роботу на посаді заступника міністра закордонних справ, а 12 січня 1922 р. очолив МЗС УНР в екзилі. 1 червня 1922 р. він доручив Леву Лісняку виконання обов'язків генерального консула УНР у Стамбулі з покладанням на нього обов'язків керуючого посольством. Попри ліквідацію посольства в зв'язку з підписанням 2 січня 1922 р. договору між УСРР і Туреччиною посольство УНР у Стамбулі ще деякий час формально існувало.

Додатковий договір між Українською Народною Республікою і Османською імперією

Інформація про обмін ратифікаційними грамотами Брестського мирного договору між УНР та Османською імперією у Відні та протокол обміну. 22 серпня 1918 р.

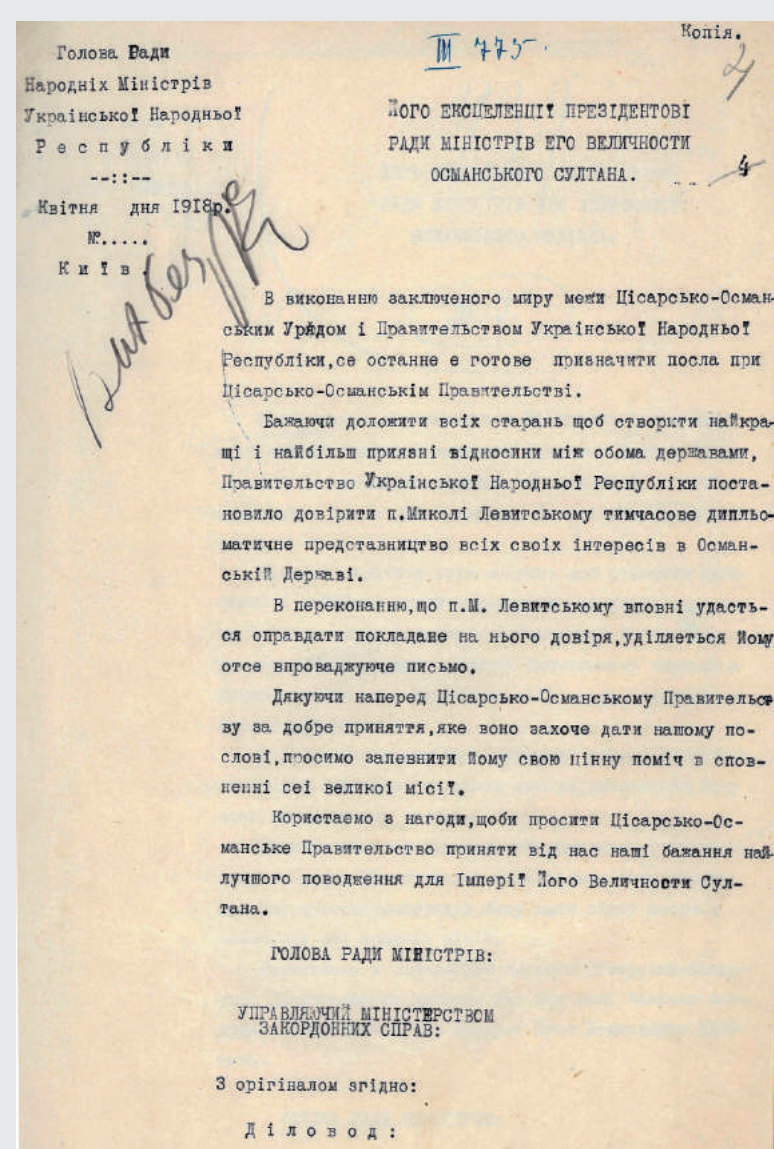

Будинок, у якому розташовувалося посольство УНР у Стамбулі

«Турецький уряд та все турецьке суспільство вражені незвичайно тим нечуванним героїзмом, яким українці ведуть боротьбу за свої національні права»

Люцій Кобилянський

Звернення Голови Ради Міністрів Української Держави до Османського султана про направлення посла М. Левитського для створення тимчасового дипломатичного представництва. Квітень 1918 р.

Телеграфне повідомлення М. Суковкина про виїзд посольства Української Держави до Стамбулу

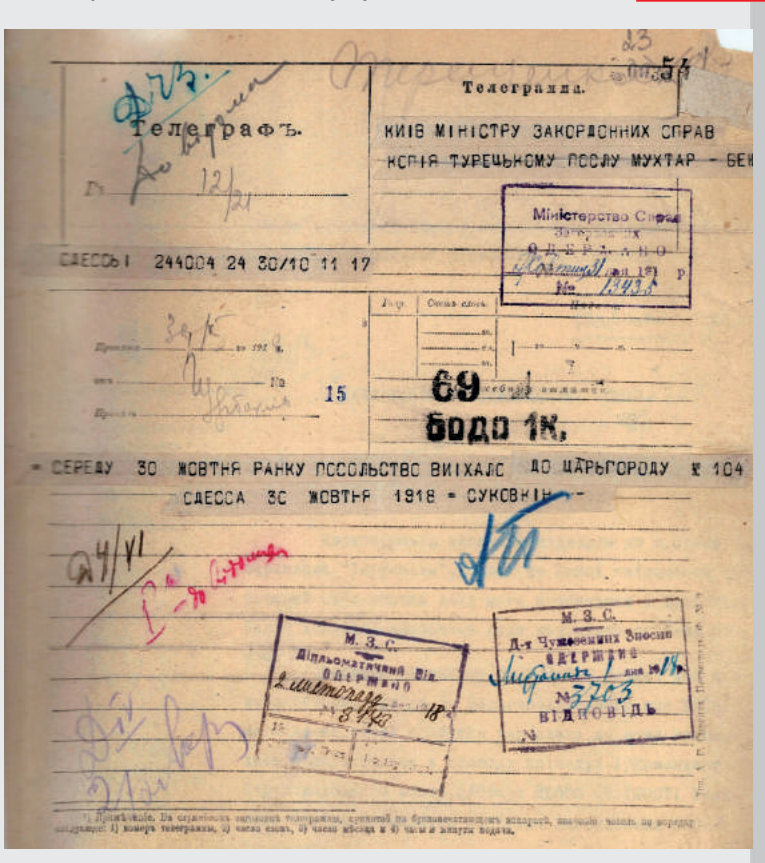
Посол УНР у Туреччині Олександр Лотоцький (1870–1939)

Посол УНР у Туреччині Ян Токаржевський-Карашевич (1885–1954)

Меморіальна дошка на будівлі колишньої дипломатичної місії УНР в 1919–1922 роках у Туреччині, м. Стамбул

Дипломатичні паспорти радника Посольства Української Держави в Османській імперії Люція Кобилянського та його дружин Ольги Кобилянської

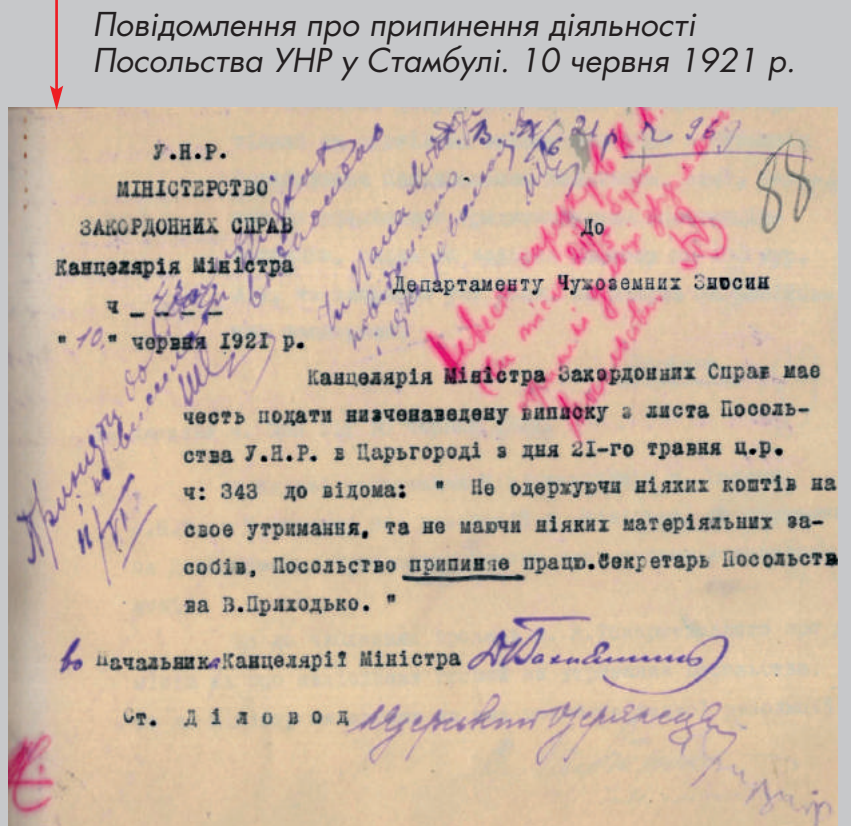
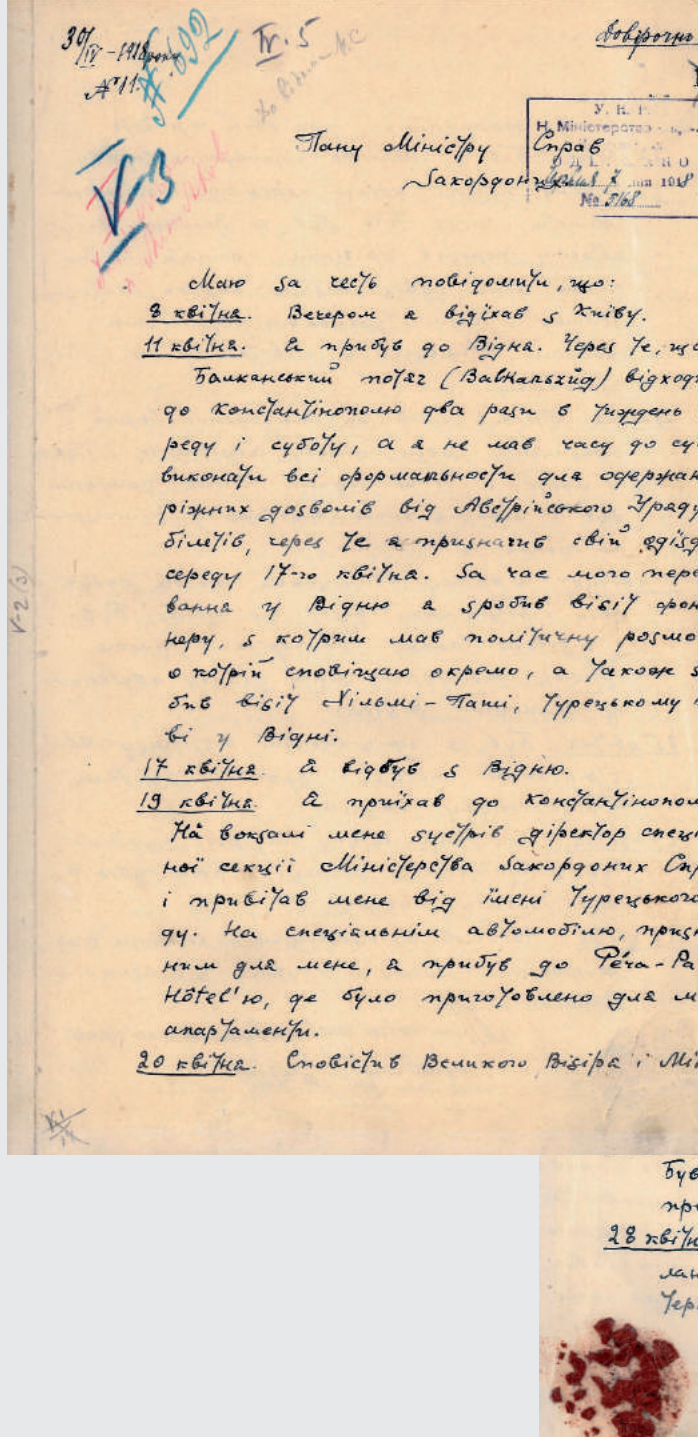
Звіт посла Миколи Левитського про діяльність у квітні 1918 р.

Дипломатичні паспорти співробітників посольства Української Держави в Туреччині

Структура та штатний розпис посольства I розряду Української Держави в Туреччині

ШТАТ ПОСОЛЬСТВА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ			
Посольство I розряду			
ТУРЕЧЧИНА			
Положення	Кількість	Число посад	Примітки і ініціали
1. Голова Посольства	III	I	СВАХІДКО Микола
2. Радник Посольства	IV	I	КОБИЛЯНСЬКИЙ Люцій
3. Старший Секретар Посольства	V	I	ТЕНІШЕВ Вячеслав
4. Секретар Посольства	VI	I	ТЕНІШЕВ Вячеслав
5. Письменник	VII	I	ПІСНЯК Лев
6. Старший Канцелярський	VIII	I	КАРАШЕВИЧ Ян
7. Молодший Канцелярський	IX	I	КАРАШЕВИЧ Ян
8. Доради	X	I	КАРАШЕВИЧ Ян
Відомості про штат:			РАЙСЬКИЙ Олександр
Заступник начальника для особливих доручень при Міністрі			ГУДІЙ-СІСЯКОВ Павло

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ/УНР У ШВЕЙЦАРІЇ

1918–1926

Встановлення офіційних відносин зі Швейцарією — однією з найбагатших країн світу з демократичним устроєм та нейтральною позицією у світових конфліктах — ініціювала українська сторона. Для налагодження контакту зі швейцарським урядом у серпні 1918 р. до Берна поїхав Євмен Лукасевич. Невдовзі він очолив посольство 2-го розряду Української Держави в Швейцарії, створене 10 жовтня 1918 р. 2 листопада 1918 р. Є. Лукасевич був де-факто визнаний українським представником у Швейцарії, а посольство — «офіційною місією» (формально не пов'язаною з українським урядом, але такою, що представляла його інтереси). Є. Лукасевич визначав пріоритетом своєї діяльності встановлення економічних відносин. На базі українського посольства збиралися представники Литви, Латвії, Грузії для обговорення стратегії досягнення визнання самостійності цих держав. У жовтні він організував візит Дмитра Дорошенка до Берна. Після від'їзду міністр призупинив його повноваження. Восени 1918 р. до Цюриха і Женеви виїхали Олександр Вілінський та Євген Сокович з консульськими повноваженнями. Однак швейцарська сторона не визнала українських консульств, якийсь час ті існували формально. З приходом до влади Директорії, 24 січня 1919 р. посольство було перейменовано на Надзвичайну дипломатичну місію УНР в Швейцарії зі збереженням статусу посольства та відновлено повноваження Є. Лукасевича. В лютому 1919 р. до Берна прибув Дмитро Донцов для керівництва інформаційним бюро при посольстві. Тісні контакти мало посольство з торговельною місією на чолі з Павлом Чижевським щодо створення Українсько-швейцарської торговельної палати та відкриття українського банку. В червні 1919 р. главою місії став Микола Василько, якому довелося утримувати представництво певний час власним коштом. За сприяння посла в Швейцарії гастролювала Українська Республіканська Капела. Прем'єрний концерт відбувся 10 жовтня 1919 р. у Базелі у «Stadt Casino». М. Василько виконував також завдання щодо забезпечення повернення українських вояків, їх обліку з метою поповнення лав Української армії. В цьому напрямку він співпрацював зі швейцарськими гуманітарними організаціями та іншими зарубіжними місіями. Після смерті М. Василька 1923 р. місію очолив Зенон Курбас. Офіційно припинила діяльність тільки 1926 р.

Ім'я особи	Посада	Початок роботи	Кінець роботи
1. Шиндлер-Гавриш	І	1918	1918
2. Лукасевич	І	1918	1918
3. Дроздовський	І	1918	1918
4. Лукасевич	І	1918	1918
5. Лукасевич	І	1918	1918
6. Лукасевич	І	1918	1918
7. Лукасевич	І	1918	1918
8. Лукасевич	І	1918	1918
9. Лукасевич	І	1918	1918
10. Лукасевич	І	1918	1918

Будівля, в якій розташовувалася НДМ УНР у Швейцарії

Штатний розпис Посольства Української Держави в Швейцарії

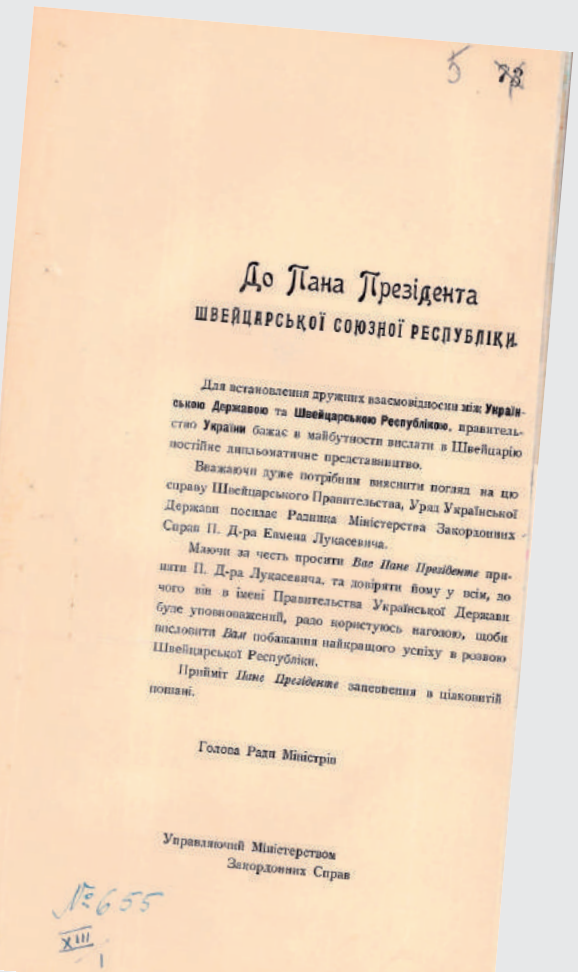
Надзвичайна дипломатична місія УНР у Швейцарії. Сидять зліва направо: Ганна Келлер-Чекаленко, Ірена Добродієва, Євмен Лукасевич, Марія Захарченко, Олександр Гладушовський. Стоять зліва направо: Всеволод Соколовський, Дмитро Андрієвський, Левко Дроздовський, невідомий

«Представництво в Швейцарії, де сходилися нитки міжнародних зносин, де можна було зустрітись з представниками Entente'и, мало для нас дуже велике значення»
Дмитро Дорошенко

Дипломатичний паспорт Євмена Лукасевича

Вірча грамота Євмена Лукасевича як очільника надзвичайної місії до Швейцарії

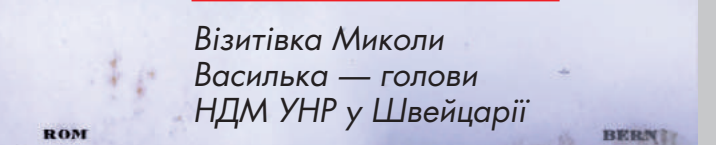
Микола Василько (1868–1924) — голова НДМ УНР у Швейцарії

Дмитро Донцов — начальник відділу преси НДМ УНР у Швейцарії

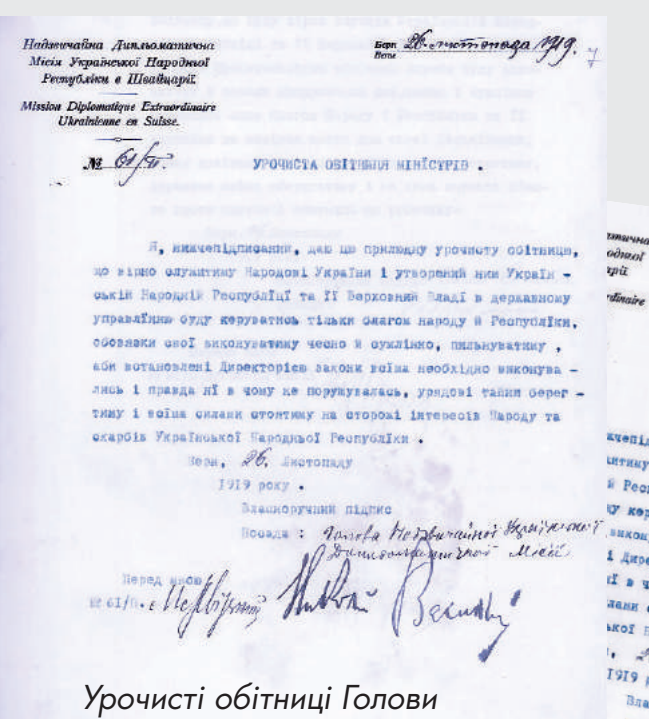

Зенон Курбас — секретар НДМ УНР у Швейцарії

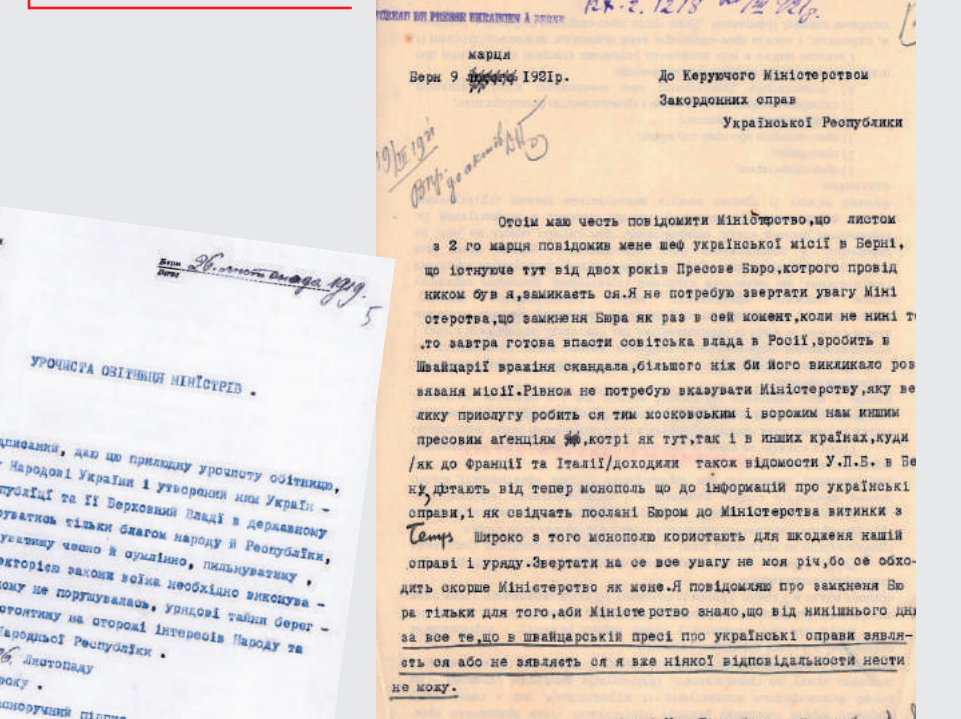

Візитівка Миколи Василька — голови НДМ УНР у Швейцарії

Українська Республіканська Капела у Базелі разом з головою дипломатичної місії УНР у Швейцарії Миколою Васильком

Урочисті обітниці Голови Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Швейцарії М. Василька та його заступника М. Левницького. 26 листопада 1919 р.

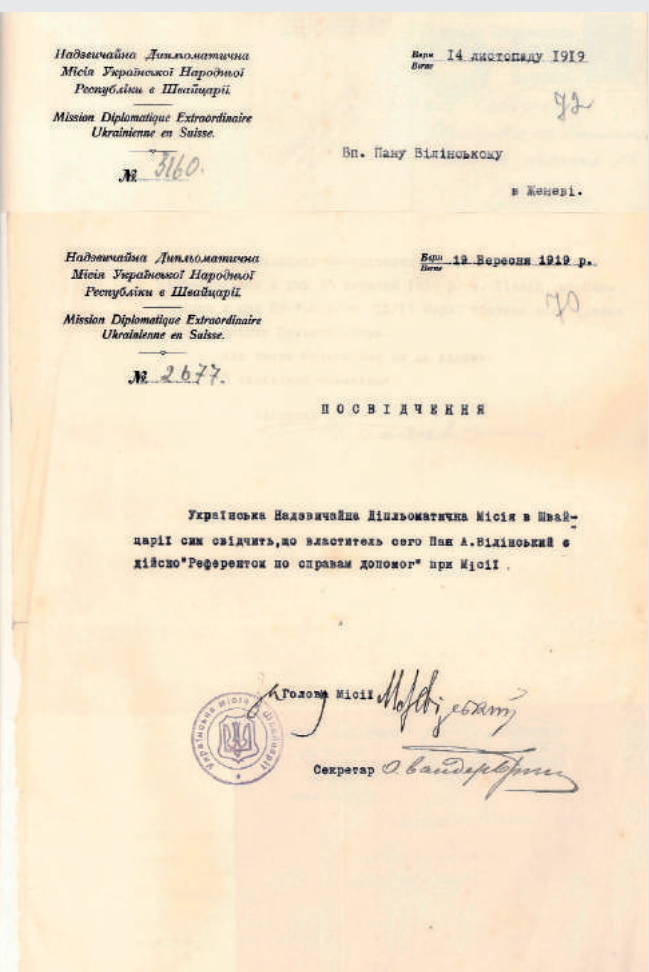
Лист керівника Українського пресового бюро в Берні про припинення діяльності бюро. 9 березня 1921 р.

Посвідчення референта у справах допомоги при НДМ УНР у Швейцарії Олександра Вілінського

Тимчасове посвідчення Остапа Ганецького, видане НДМ УНР у Швейцарії

Будівля Посольства України в Швейцарії з меморіальною табличкою

Міське казино Базеля, в якому виступала Українська Республіканська Капела

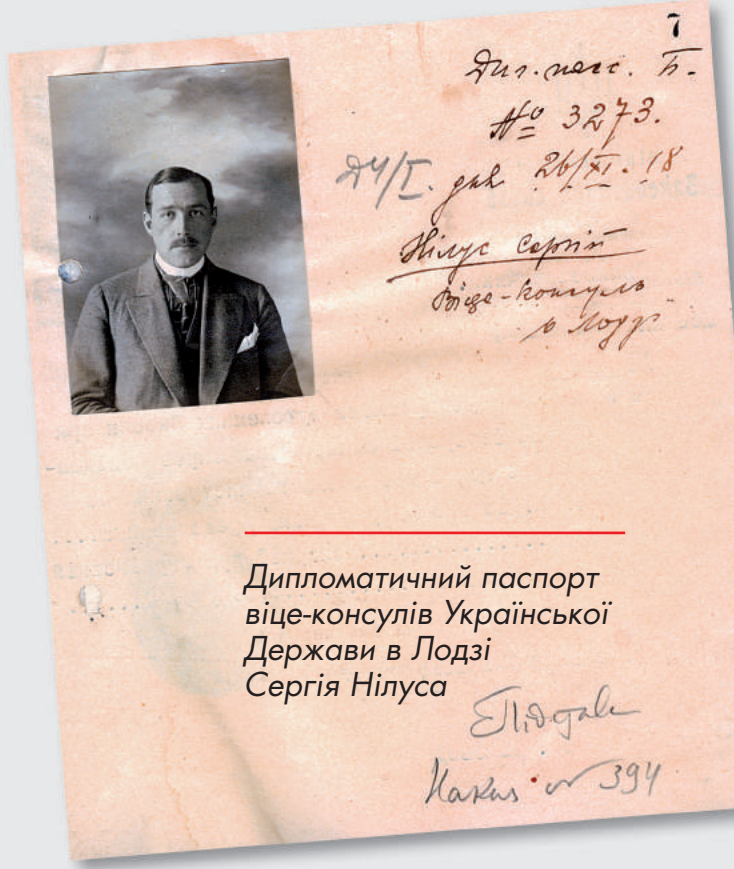
УКРАЇНСЬКІ ПРЕДСТАВНИЦТВА В ПОЛЬЩІ

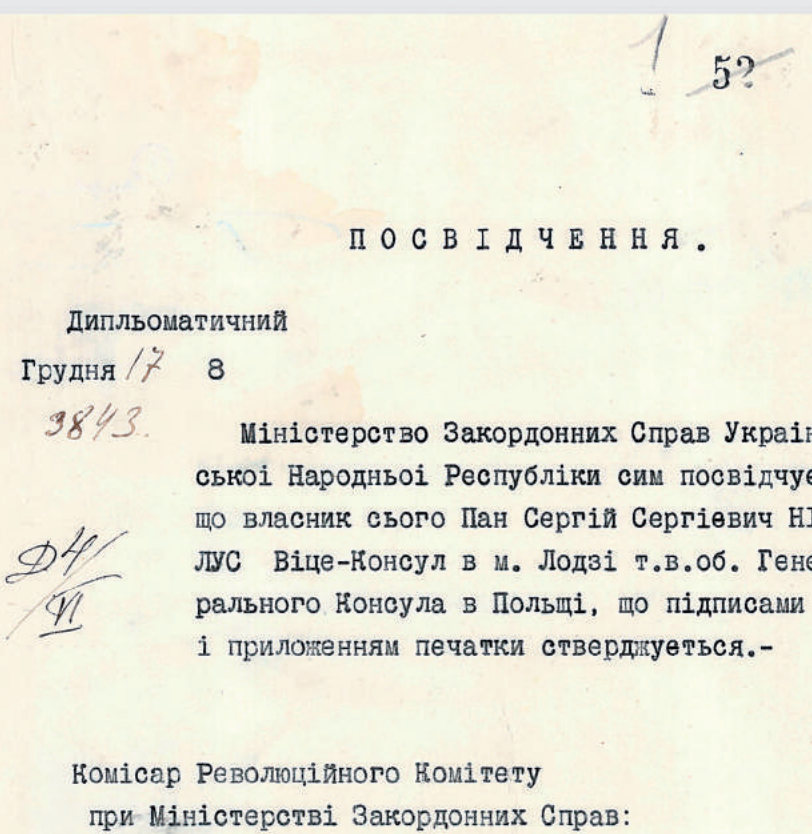
1918–1923

Першу спробу створення українського дипломатичного представництва в Варшаві було зроблено за доби Гетьманату в жовтні 1918 р. До Польщі вирушив призначений 22 листопада віце-консулом у Лодзі Сергій Нілус, 7 грудня він отримав повноваження генерального консула в Варшаві. Дипломатичну місію скерувала в Польщу вже відновлена Директорією УНР: першу — в серпні, під керівництвом Пилипа Пилипчука; другу — в жовтні, на чолі з міністром юстиції та закордонних справ Андрієм Ливицьким.

Завдання місії полягали в досягненні визнання польською стороною УНР та порозуміння в протистоянні більшовицькій експансії. З огляду на статус очільника місії до Варшави було перенесено діяльність МЗС УНР. Місія відіграла ключову роль у підготовці підписання Варшавського договору 1920 р. Переговори з цього питання розпочалися 28 жовтня 1919 р. Польську делегацію очолив Август Залеський, колишній посол Польщі у Швейцарії, українську — Леонід Михайлів, старший радник місії. Польська сторона спершу відхилила український меморандум. 30 жовтня А. Ливицького прийняв особисто Юзеф Пілсудський. Він висловив принципову підтримку самостійності УНР. Упродовж листопада переговори тривали в неформальному форматі. 2 грудня 1919 р. місія підготувала за результатами переговорів меморандум, підписаний головою місії А. Ливицьким, членами місії Л. Михайлівим, Б. Ржепецьким, радником-секретарем П. Понятенком. Документ згодом ліг в основу українсько-польської політичної конвенції. В грудні 1919 р. у складі місії виокремили військову секцію на чолі з генерал-полковником Миколою Юнаківим задля організації допомоги військовополоненим та інтернованим і розроблення проектів українсько-польських військових конвенцій. Військова секція та торговельно-економічна комісія УНР діяли в підпорядкуванні та тісному контакті з дипломатичною місією. 16 вересня 1920 р. незалежність УНР визнала вільне місто Гданськ, що сприяло розгортанню роботи заснованого там консульства за керівництва полковника Кліма Павлюка. В 1921–1922 рр. місію очолював Л. Михайлів.

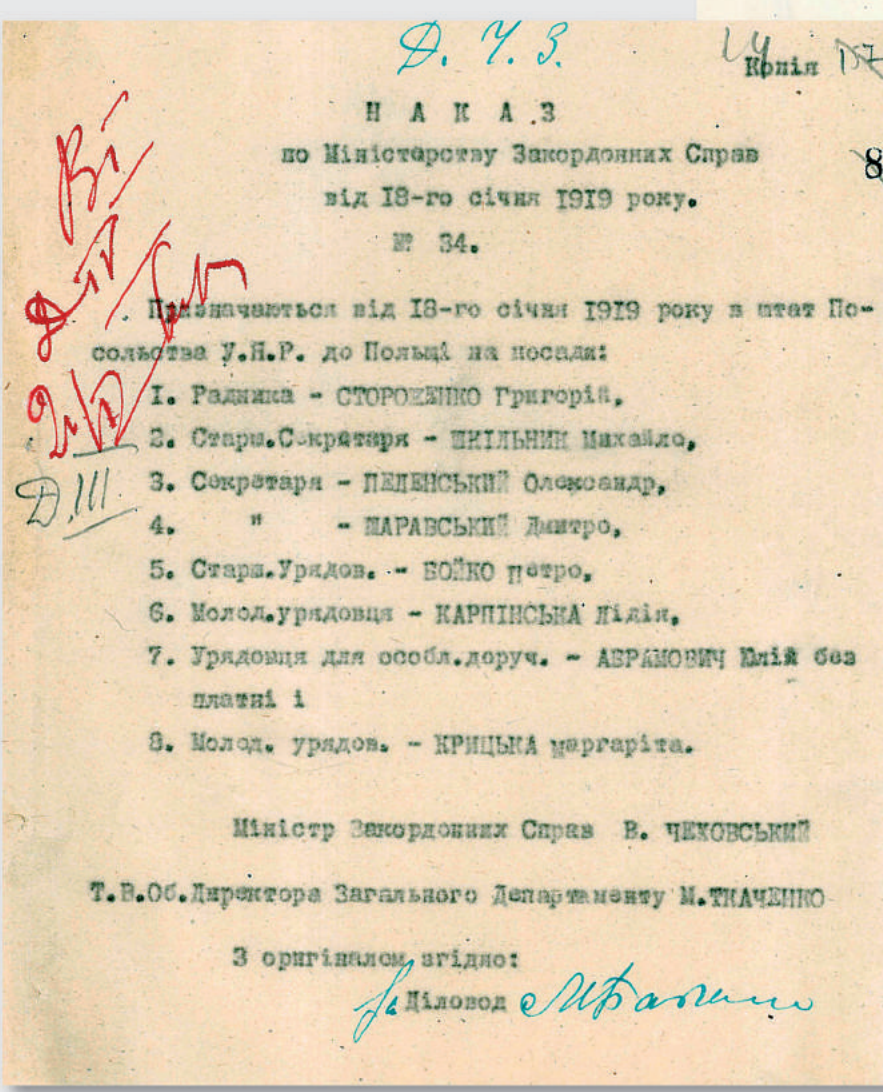
Дипломатичний паспорт віце-консула Української Держави в Лодзі Сергія Нілуса

ПОСВІДЧЕННЯ.

Дипломатичний
Грудня 17 8
3843.
Міністерство Закордонних Справ Української Народної Республіки сим посвідчує що власнико цього Пан Сергій Сергійович НІЛУС Віце-Консул в м. Лодзі т.в.об. Генерального Консула в Польщі, що підписав і прилепленням печатки стверджується.

Комісар Революційного Комітету при Міністерстві Закордонних Справ:

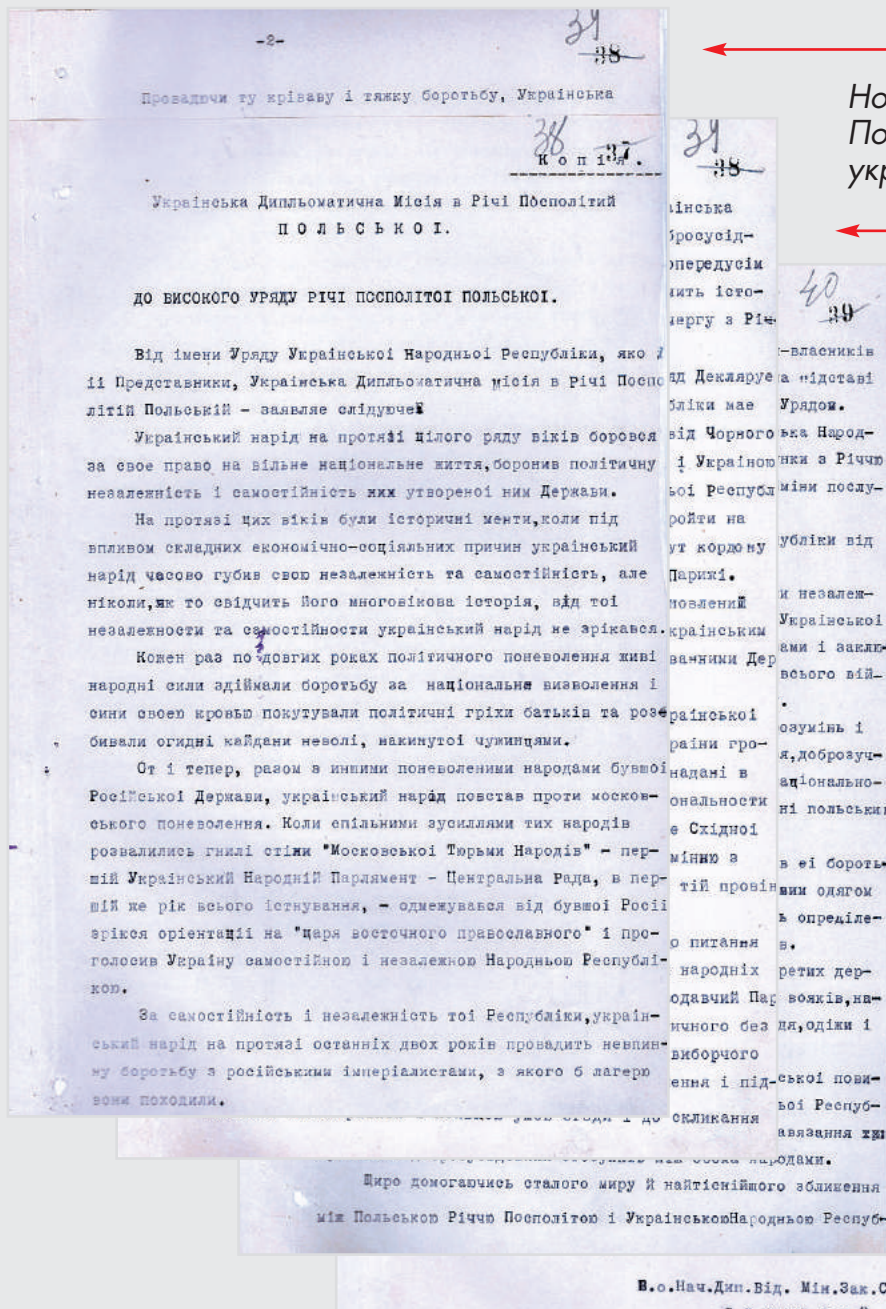
Директор Департаменту:

Посвідчення віце-консула Української Держави в Лодзі Сергія Нілуса

Наказ МЗС УНР про призначення співробітників НДМ УНР у Польщі. 18 січня 1919 р.

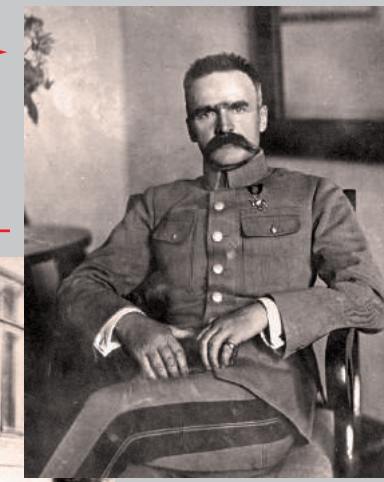
«Уряд УНР вважає себе вірним союзником Польщі, цілковито на неї орієнтується й уповні на неї покладається щодо підтримки на міжнародному форумі й допомоги при будівні самостійної української держави»

Андрій Ніковський

Нота до уряду Речі Посполитої Польської про започаткування українсько-польських відносин

Начальник Польської Держави маршал Юзеф Пілсудський (1867–1935)

Будинок у якому в 1919–1920 роках знаходилася Дипломатична місія Української Народної Республіки у Варшаві (Варшава, Аля Руж 6). Нині — житловий будинок

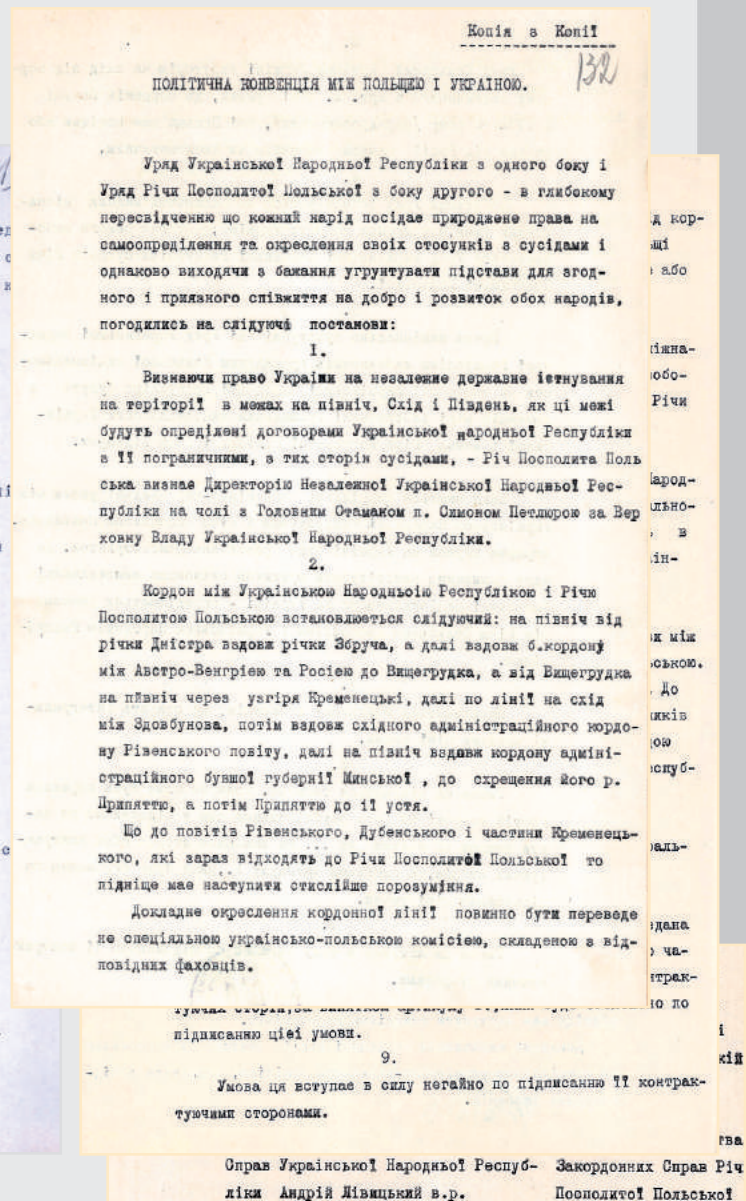
Голова Директорії та Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра (1879–1926)

Будинок, де знаходилася військова місія УНР (1919–1920) (Варшава, вул. Дługa 29)

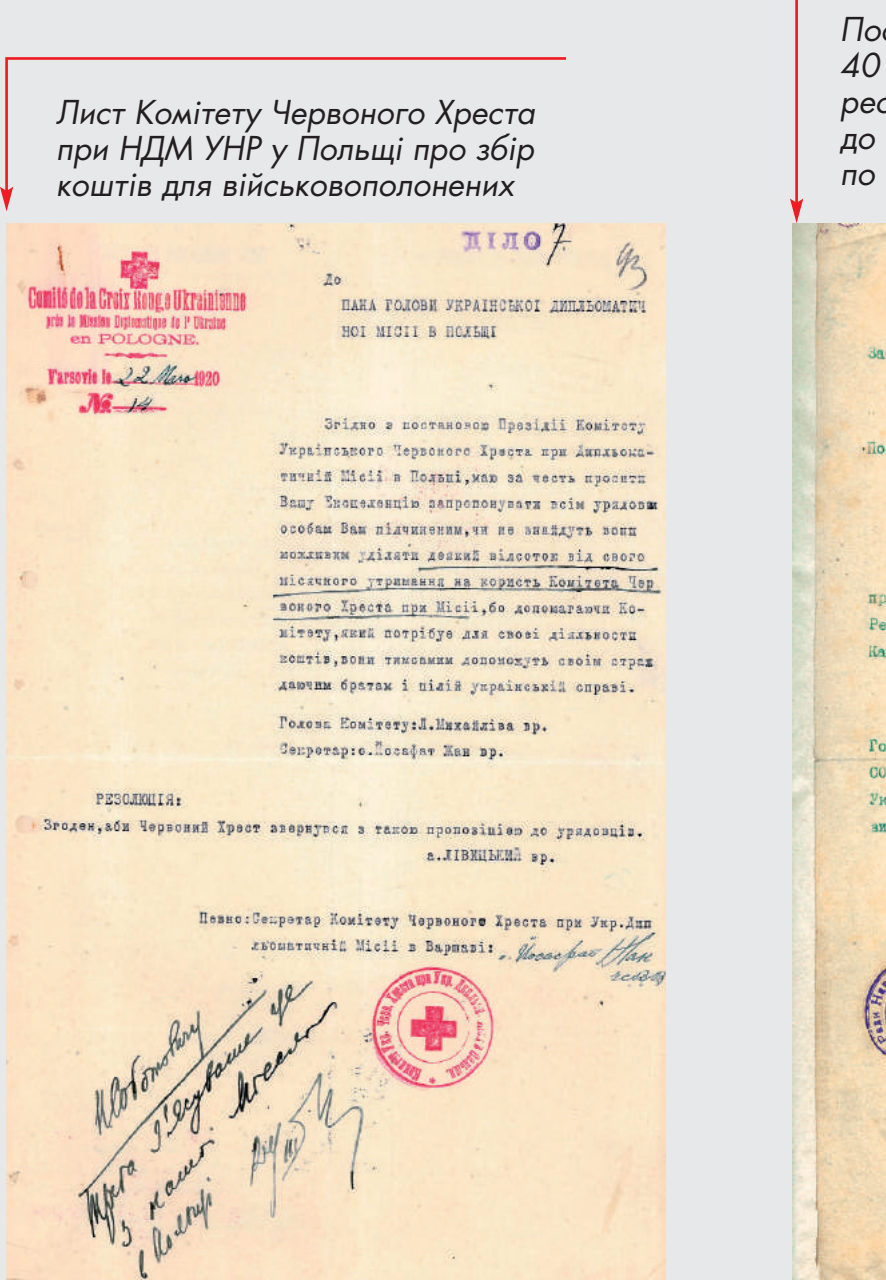
У ЦЬОМУ БУДИНКУ В 1919–1920 РОКАХ ЗНАХОДИЛАСЯ ВІЙСЬКОВА МІСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ
W TYM DOMU W LATACH 1919–1920 Miejsca się Misja Wojskowa Ukrainkiej Republiki Ludowej

Голова Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Польщі Андрій Ливицький (1879–1954)

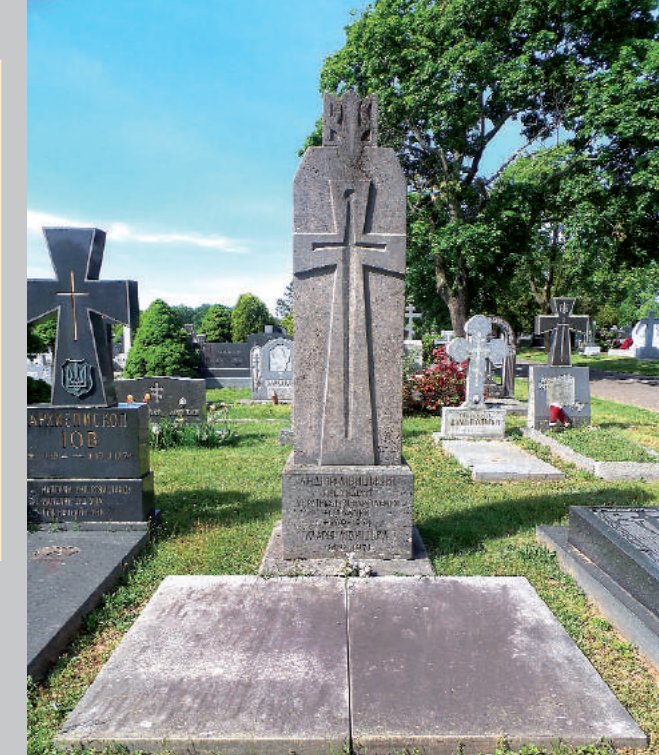
Політична конвенція між УНР і Річчю Посполитою Польською

Лист Комітету Червоного Хреста при НДМ УНР у Польщі про збір коштів для військовополонених

Постанова Директорії УНР про асигнування 40 млн. грн на реорганізацію Української республіканської капели, переїзд до Варшави та на її концертне турне по Польщі. 14 вересня 1920 р.

Могила Андрія та Марії Ливицьких на українському православному цвинтарі в Саут-баунд-Брук, штат Нью-Джерсі

Українська республіканська капела під орудою Олександра Кошиця

Not chorus singers but priests and priestesses of deep religion. Echo of Paris. PARIS
Literally had tears in their voices. Effects most thrilling. MORNING POST LONDON
Something quite peculiar, vital, original. Something that takes hold of you. MUNICH
The words chorus and singing express nothing in this case. A human pipe organ. VOSSISCHE ZEITUNG BERLIN

УКРАЇНСЬКЕ ДИПЛОМАТИЧНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО В РУМУНІЇ

1918–1923

Упродовж 1918–1923 рр. відбулися низка спроб заснувати українське дипломатичне представництво в Румунії.

Першим посланником незалежної УНР у Румунії на пропозицію Михайла Грушевського став 5 квітня 1918 р. Микола Галаган.

Його завдання полягало в досягненні визнання Румунією незалежності УНР.

Прибуття місії в складі голови і двох аташе (О. Клора і О. Галина) до Ясс зумовило зростання інтересу до України. Після приходу до влади гетьмана Павла Скоропадського до Ясс виїхала інша місія на чолі з Іваном Коростовцем, що мала завдання підготувати ґрунт для встановлення дипломатичних відносин з країнами Антанти.

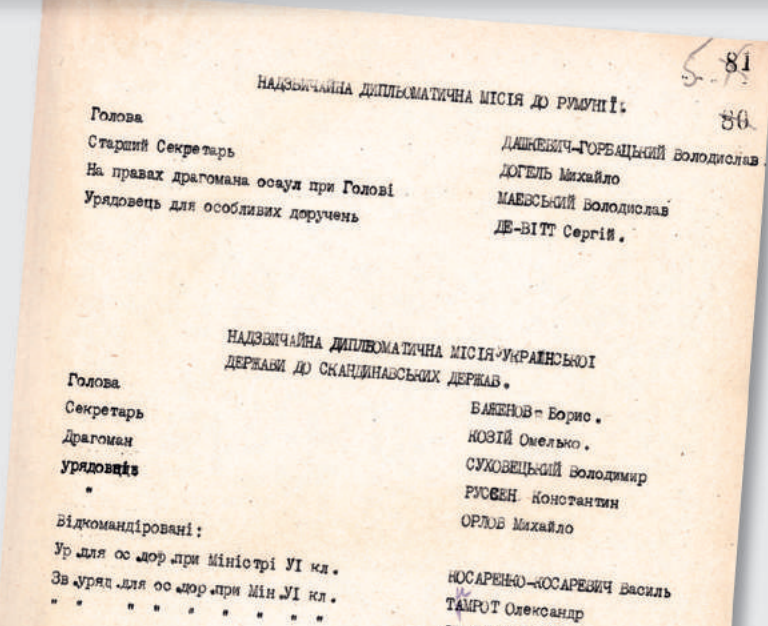
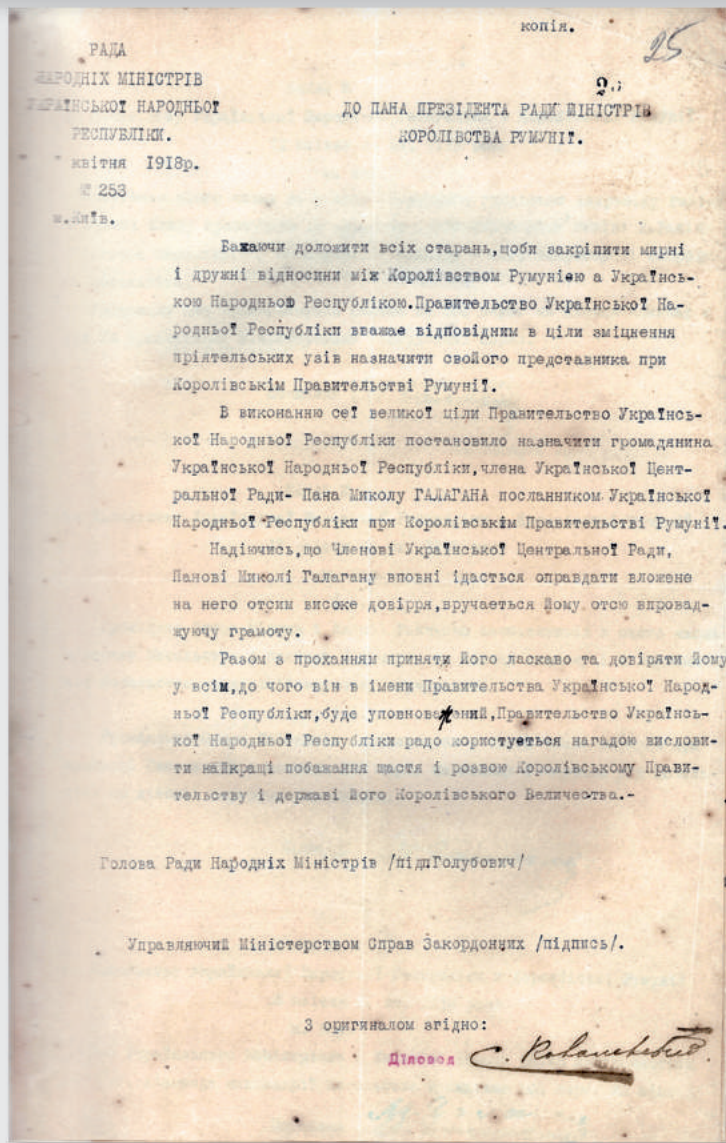
Діяльність І. Коростовця не мала успіху. В жовтні 1918 р. дипломатичне представництво Української Держави в Бухаресті очолив Володислав Дашкевич-Горбацький, виконувачем обов'язків генерального консула став Корнелій Чоботаренко, віце-консула в Галаці — сотник Спиридон Білецький.

З приходом до влади Директорії до Бухаресту в січні 1919 р. вирушила Надзвичайна дипломатична місія УНР на чолі з Георгієм Гасенком. За декілька місяців голова місії через незгоду з участю румунських військ у бойових діях на території ЗУНР залишив посаду.

В червні 1919 р. місію очолив Кость Мацієвич. Під його керівництвом працювали Іван Фещенко-Чопівський (радник), Лев Геркен та Михайло Любимський (секретарі), Федір Буткевич, Павло Мамчур (аташе), Олександр Кравець, Петро Коломак (урядовці).

На чолі з Денисом Маєр-Михальським було створено пресове бюро, яке видавало інформаційний бюлетень. На його сторінках висвітлювалося життя української еміграції. Її об'єднання вважав своїм завданням К. Мацієвич. У лютому 1920 р. при місії почала працювати військова секція, створена з реорганізованої Військової місії УНР. Її очолив генерал-поручник Сергій Дельвіг. Місія опікувалась інтернованими вояками Армії УНР, займалася пошуком роботи для них, надсила-

ла до таборів українські часописи та книжки, надавала матеріальну допомогу; сприяла створенню українських студентських товариств. Офіційну місію ліквідували 1923 р.

Склад місії Української Держави до Румунії

Лист про направлення члена УЦР Миколи Галагана посланником УНР при Королівському Уряді Румунії

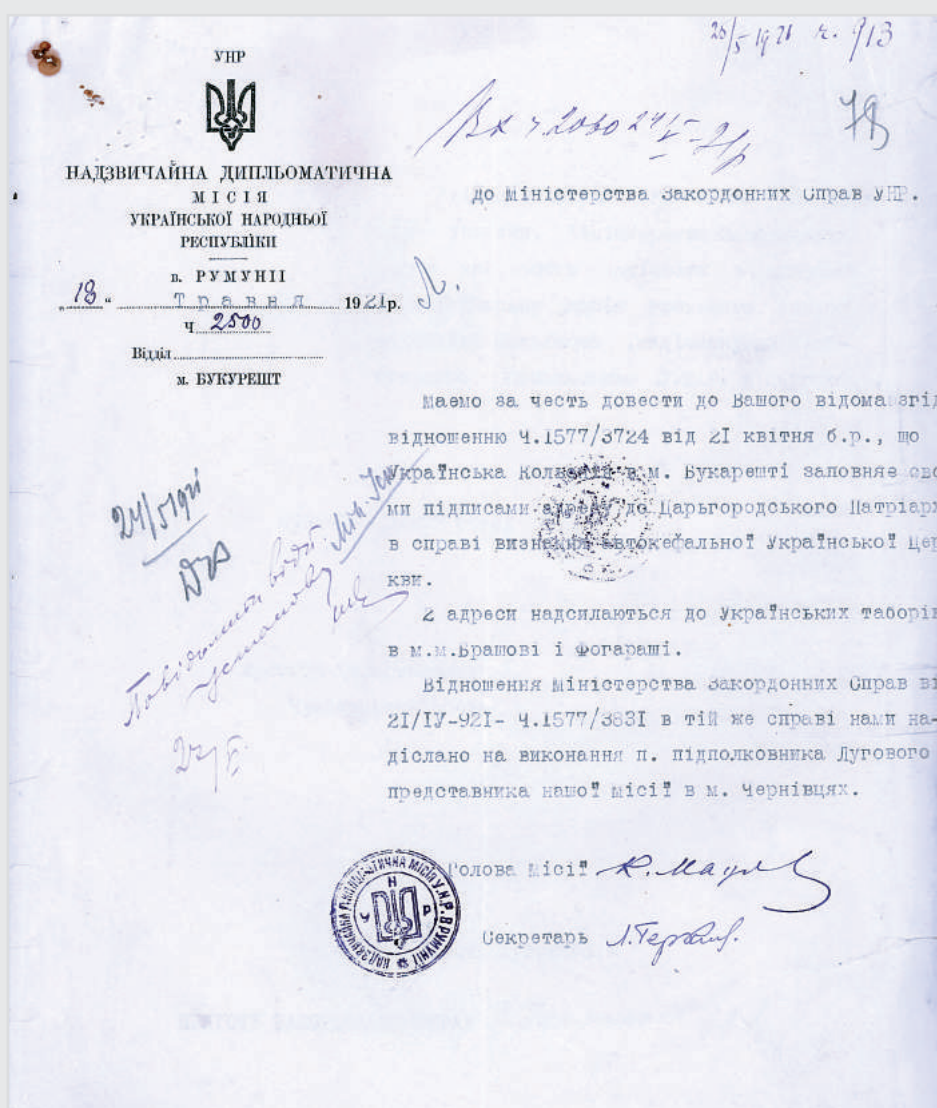
Посланник до Румунії Микола Галаган (1882–1955)

Голова місії Української Держави до Румунії Володислав Дашкевич-Горбацький (1879–1952)

«...Ми тепер твердо стоїмо на ґрунті самостійності»

Кость Мацієвич

Лист Голови НДМ УНР в Румунії Костя Мацієвича до МЗС щодо звернення української громади в Бухаресті до Царгородського Патріарха про визнання автокефалії української церкви

Дипломатичний паспорт Івана Коростовця

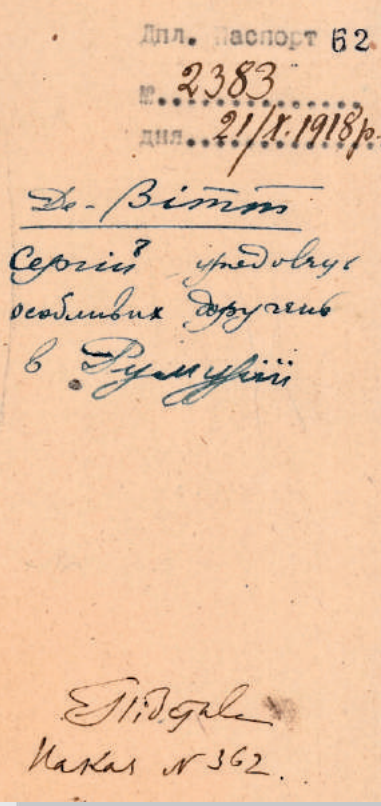
Голова НДМ УНР у Румунії, міністр закордонних справ УНР, професор Костянтин Мацієвич (1873–1942)

Гнат Порохівський — військовий аташе УНР у Румунії

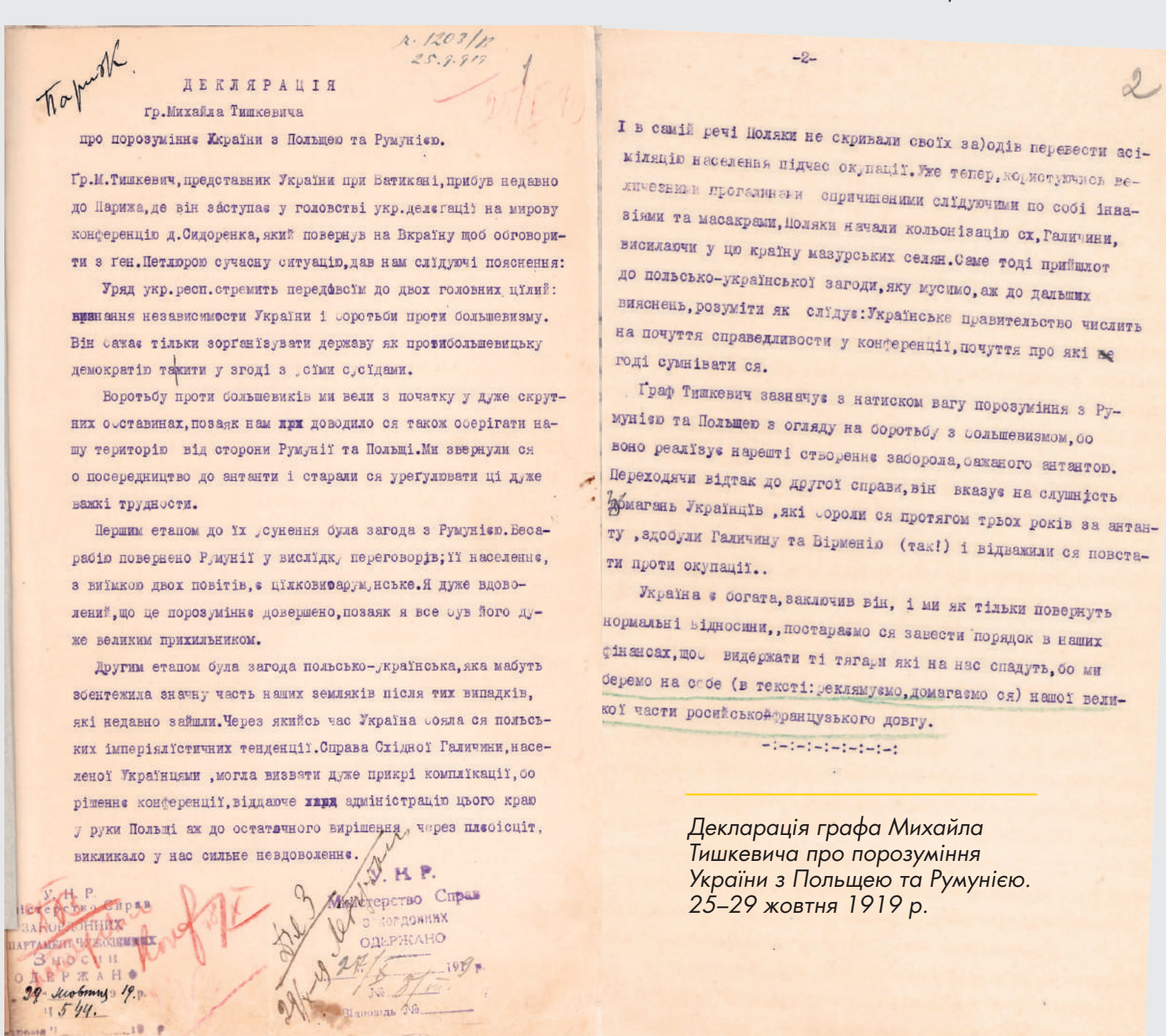
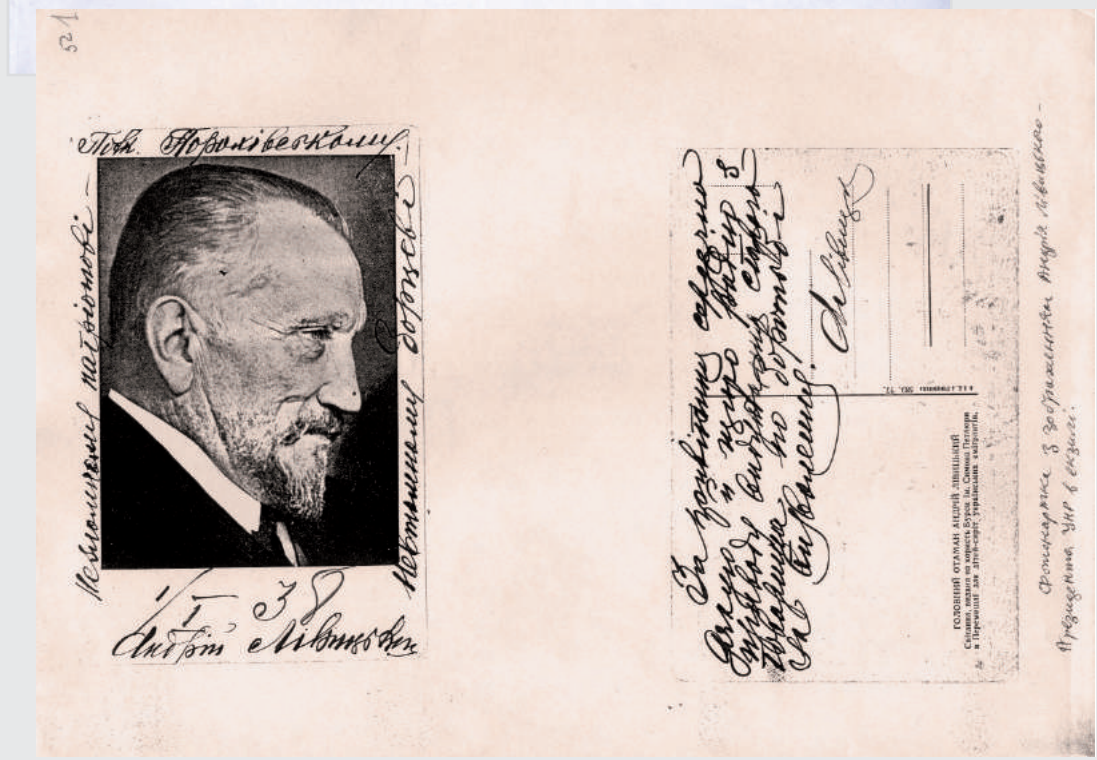
Дипломатичний паспорт Сергія де Вітта

Листівка голови ДЦ УНР в екзилі Андрія Лівницького до Гната Порохівського. 1 січня 1938 р.

Будівля Посольства України в Румунії

Декларация графа Михайла Тишкевича про порозуміння України з Польщею та Румунією. 25–29 жовтня 1919 р.

Приміщення у центрі м. Бухарест, вул. Каля Доробанцілор, 72, де протягом 1918–1922 років була розміщена перша Надзвичайна дипломатична місія УНР у Румунії

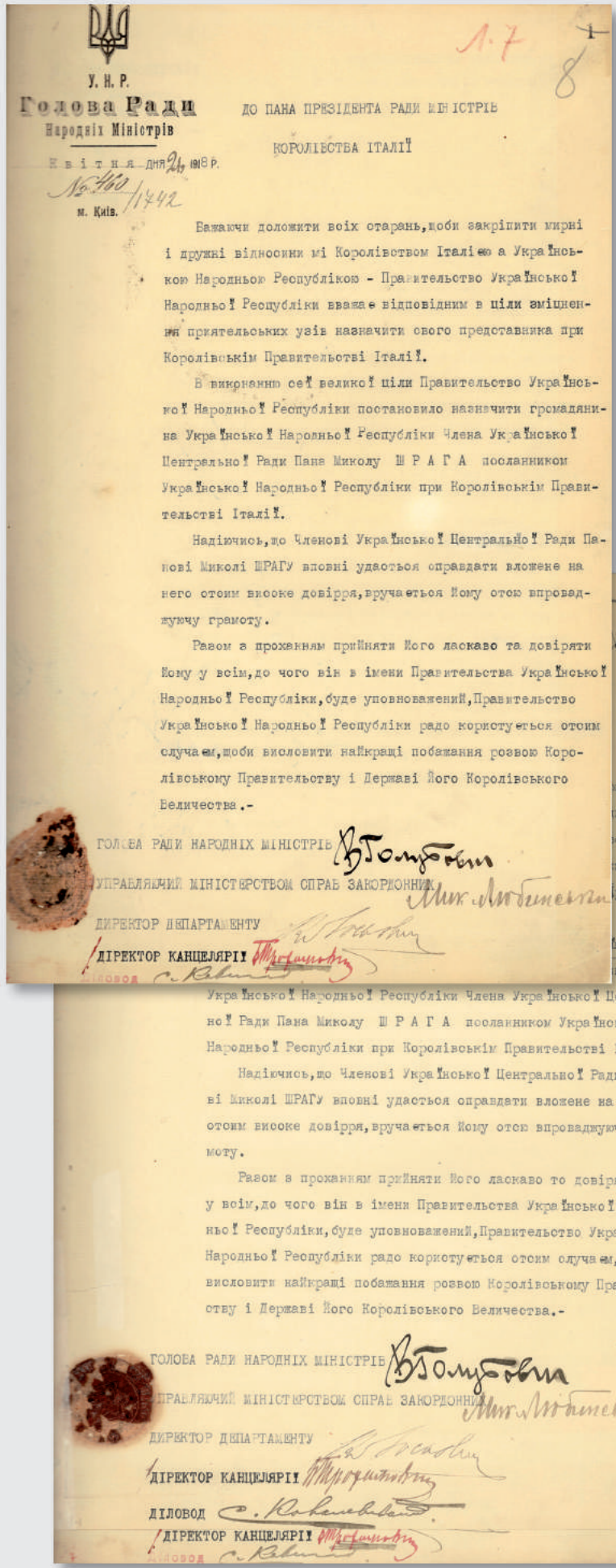

УКРАЇНСЬКІ ДИПЛОМАТИЧНІ ПРЕДСТАВНИЦТВА В ІСПАНІЇ, ІТАЛІЇ ТА ВАТИКАНІ

Першу спробу встановити дипломатичні відносини з Італією та Іспанією УНР зробила в квітні 1918 р., направивши свого офіційного представника Миколу Щрага

1918–1921

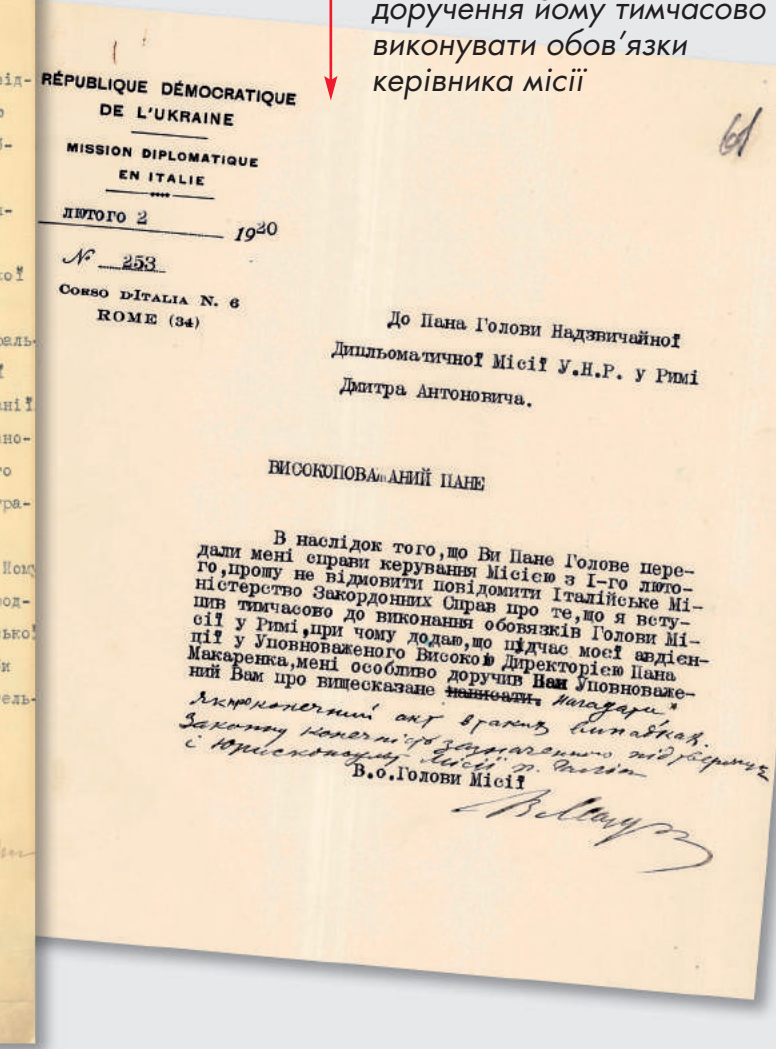

Послання Центральної Ради УНР до Італії та Іспанії Микола Щрага (1894–1970)

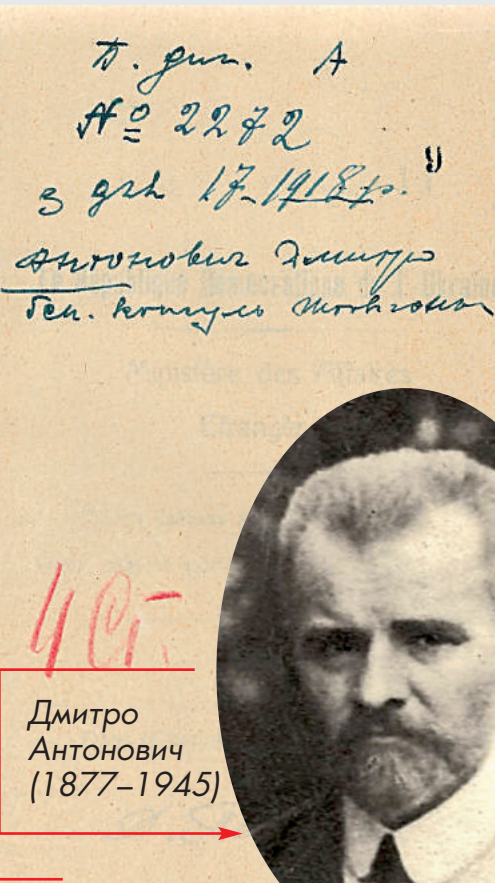
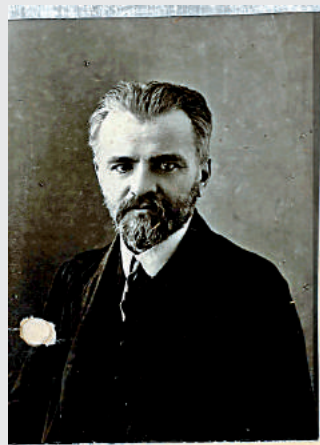
Вірчі грамоти Миколи Щрага до урядів Італії та Іспанії

Лист Василя Мазуренка до Дмитра Антоновича про доручення йому тимчасово виконувати обов'язки керівника місії

«Не настоюючи на своїм негайнім визнанні Місія звернула всю свою увагу на підготовку ґрунту і не вважаючи на порівнюючи брак матеріальних засобів і співробітників вона має знайомства і прихильників у всіх колах Італії»
Зі звіту Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Італії

для вивчення цього питання до Риму та Мадриду. Проте за кілька днів до влади прийшов гетьман Павло Скоропадський й це завдання не вдалося реалізувати. Надзвичайну дипломатичну місію УНР в Італії засновано лише з відновленням УНР 18 січня 1919 р. Її очолив Дмитро Антонович. Однак до Риму він одразу не потрапив через відсутність згоди італійського уряду на його приїзд. Одночасно дипломатична місія УНР вирушила до Ватикану. Встановлення дипломатичних відносин з Апостольською столицею розглядалося як крок до визнання УНР державами Антанти на Паризькій мирній конференції. 23 січня 1919 р. головою НДМ УНР при Святому Престолі став Михайло Тишкевич, секретарем Петро Карманський. Після приїзду в Італію М. Тишкевич домігся аудієнції у Папи Римського Бенедикта XV та державного секретаря Римської курії кардинала П'єра Гаспаррі, на яких підняв питання про необхідність підтримки УНР в національно-визвольній боротьбі. Результатом його аудієнції стало визнання Ватиканом УНР де-факто. М. Тишкевич планував створити при НДМ комісію архівно-історичної праці, запрошував очолити її Д. Донцова. До Риму дипломатична місія у складі радника Василя Мазуренка, секретаря Михайла Єреміїва, аташе Юрія Вовка-Вовченка прибула 8 травня 1919 р. і розташувалася в готелі «Regina». Обов'язки очільника місії виконував В. Мазуренко. Перші його зустрічі з представниками італійського зовнішньополітичного відомства, громадськими і політичними діячами показали, що в Італії мало знають або мають викривлену інформацію про Україну. Антиукраїнську роботу тут вело російське посольство. Для поширення правдивої інформації про УНР, місія встановила контакти з Українським комітетом, створила прес-бюро та почала видавати бюлетень «La Voce del Ucraina», вивчала питання щодо гастролей у Римі Української національної капели. Діяльність місії у консульській сфері не проводилася, забезпечення допомоги військовополоненими і біженцям здійснювала спеціальна комісія на чолі з Олександром Севрюком. З початку 1921 р. до припинення діяльності місією керував Тодот Галіп та Михайло Єреміїв.

Дипломатичний паспорт Дмитра Антоновича

Дмитро Антонович (1877–1945)

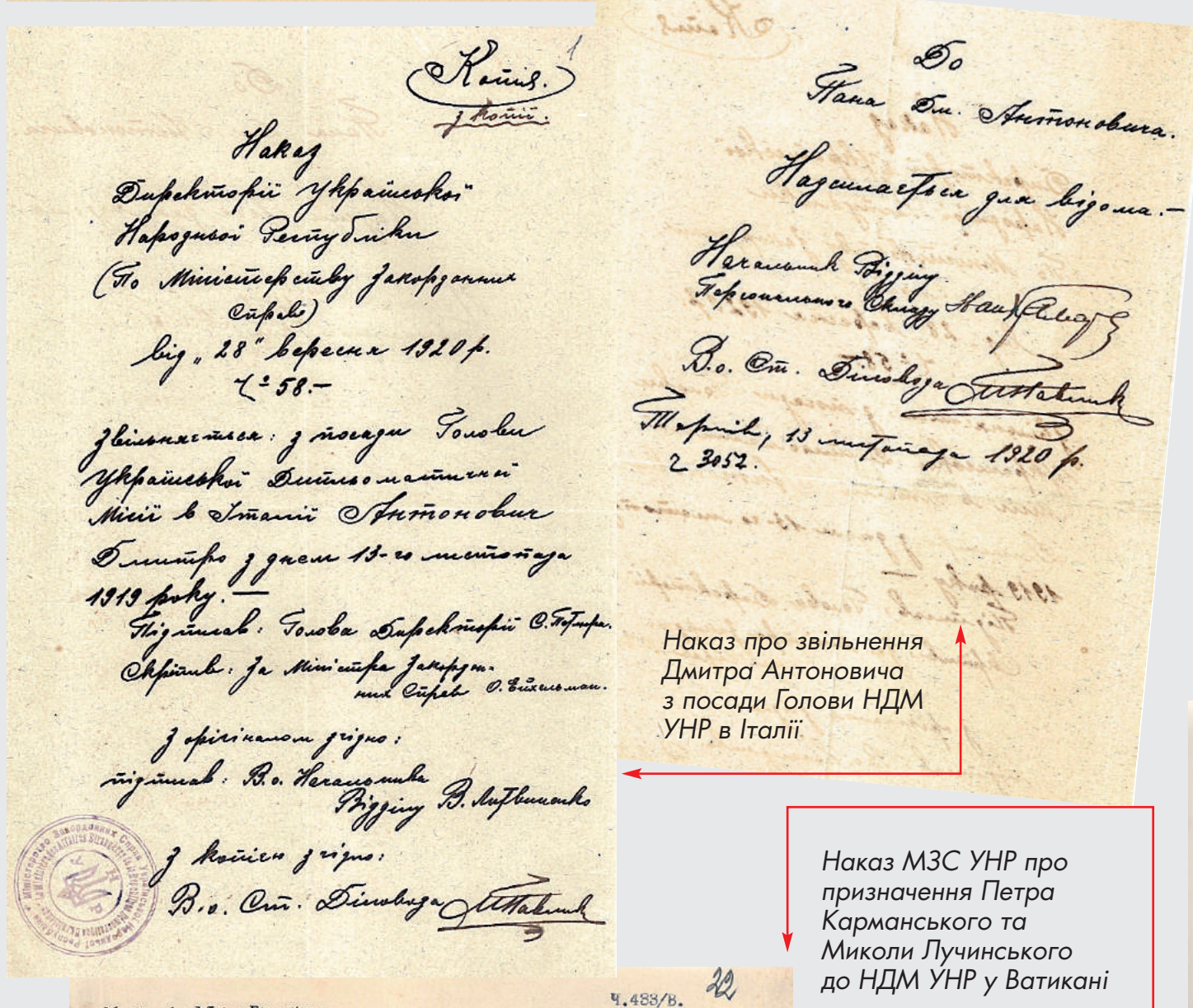

Візитна картка секретаря НДМ УНР в Італії Михайла Єреміїва

Михайло Єреміїв (1889–1975)

Паспорт Василя Мазуренка (1877–1937)

Наказ про звільнення Дмитра Антоновича з посади Голови НДМ УНР в Італії

Наказ МЗС УНР про призначення Петра Карманського та Миколи Лучинського до НДМ УНР у Ватикані

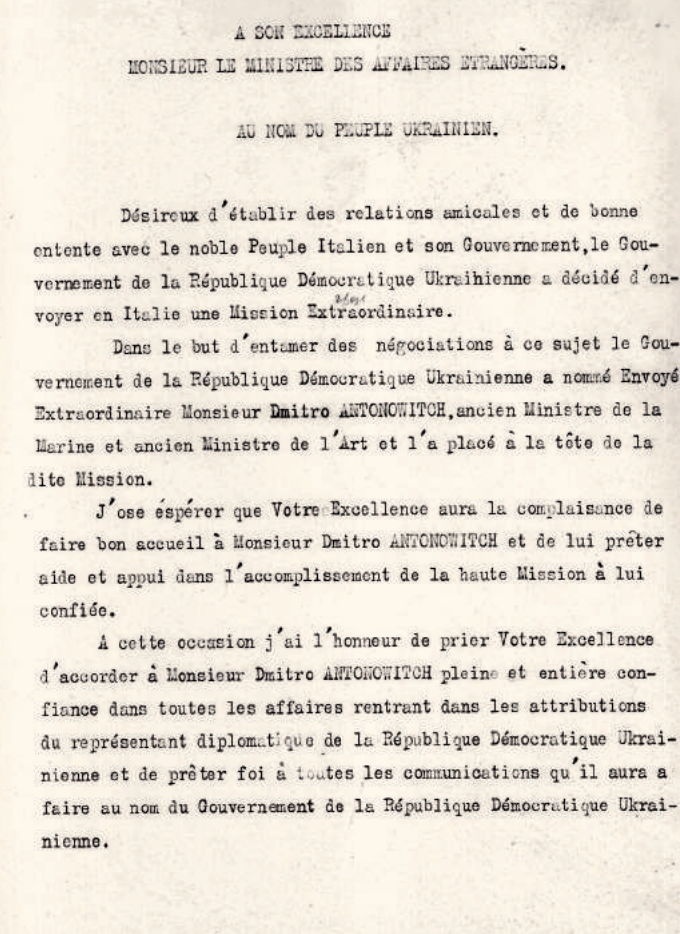
Голова НДМ УНР у Ватикані Михайло Тишкевич (1887–1930)

Керівник прес-бюро та голова дипломатичної місії УНР в Італії Євген Онацький (1894–1979)

Вірча грамота Дмитра Антоновича до уряду Італії

Будинок в Римі у якому розташовувалася Дипломатична місія УНР в Італії

Готель «Regina» у Римі — перше місце розташування НДМ УНР в Італії

УКРАЇНСЬКІ ПРЕДСТАВНИЦТВА В ЛАТВІЇ, ЛИТВІ, ЕСТОНІЇ

1918–1921

Першим офіційним українським представництвом у країнах Балтії стало консульство Української Держави в Ризі, створене в жовтні 1918 р. на чолі з Никифором Бандеровським. Ініціатива призначення на консульську посаду належала самому Н. Бандеровському, який тривалий час мешкав у Ліфляндській губернії Російської імперії й надавав українцям у Ризі й Пскові моральну і матеріальну допомогу. На початку грудня 1918 р. він розпочав роботу як консульський агент на правах консула. Після приходу до влади Директорії було направлено Надзвичайні дипломатичні місії до Латвії на чолі з Володимиром Кедровським (секретар Микола Святогорів) та Естонії на чолі з Євгеном Голіцинським (секретар Михайло Паращук). Діяльність консульства було відновлено в серпні 1919 р. 9 листопада 1919 р. в Тарту за участі представників УНР, БНР і Польщі відбулася Перша конференція балтійських держав, під час якої учасники попередньо домовилися про міждержавний союз, але через відсутність у них відповідних повноважень щодо таких домовленостей, рішення не мало офіційного характеру. В Латвії В. Кедровський розгорнув широку інформаційну діяльність, публікуючи статті та інтерв'ю про боротьбу українців за незалежність у місцевій періодиці. Він мав аудієнцію у міністра закордонних справ Латвії, зустрічі з представниками дипломатичного корпусу. В квітні 1920 р. В. Кедровський отримав доручення представляти інтереси Уряду УНР у Литві. Важливим завданням місії в Латвії стало отримання можливості участі в черговій Балтійській конференції, запланованій на травень 1920 р. Зусиллями В. Кедровського та О. Лагутенка українська делегація на чолі з Олександром Саліковським отримала право на участь у конференції, що відбувалася в Булдурі в липні-серпні. Конференція ухвалила політичну конвенцію, але питання її ратифікації було відкладено. Місія в Естонії, яку після Є. Голіцинського очолив М. Паращук, робила зусилля для поширення правдивої інформації про Україну та допомоги українцям.

Після перенесення радянсько-польських переговорів у вересні 1920 р. до Риги становище українських представництв у Балтії ускладнилося. У грудні 1920 р. місії було об'єднано. До середини 1921 р. їх діяльність припинилася.

BEVOLLMACHTIGUNG.
Das Ministerium des Aeußeren der Ukraine ernennt den Herrn Mykyfor BANDEROWSKY zum Vize-Konsul in die Stadt Riga und bevollmächtigt ihn die Interessen der ukrainischen Staatsangehörigen in Riga und Umgegend derselben zu beschützen.
K y J 1 w, den 9. November... 1918.
Der Minister des Aeußeren:
Der Departementsdirektor: *[Signature]*

Посвідчення Никифора Бандеровського як віце-консула УНР у Ризі

Дип. пас. Б
№ 211/19
дане 24/12 1918/19
Бандеровський Никифор
консульський агент
Української Держави в Ризі

Дипломатичний паспорт Никифора Бандеровського

Повідомлення.
Українське Консульське Агентство в м. Ризі
Регистрація усіх підданців України,
які перебувають в м. Ризі і окладних будув виробляють продово в пономешній Консульства
Крѣпостная ул. № 20, кв. Б, уг. Известной,
от 10 до 2 годни крім свят.
Українське Консульське Агентство.
Sludinajums.
Ukraines Konsula Agentura Riga,
Kraja pilsēta, kas atrodas Rīgā un apkārtnē.
Ukraines pawalstnieku registrācija
notika katru dienu, izņemot svētdienas, konsulāta telpās
Wajņu ešā № 20, ds. 5. Kaļķu ešas stuhri,
no plkst. 10 rītā līdz 2. dienai.
Ukraines Konsula Agentura.

Повідомлення Консульського агентства УНР у Ризі про реєстрацію українців

«Завданням наших дипломатичних представництв являється локалізація більшовизму в Європі на можливо меншій території. На це мають бути звернені всі наші сили і вся наша зручність»
Євген Голіцинський

Міністерство Закордонних Справ
Дипломатичній Місії У.Н.Р.
в Латвії.
Міністерство Справ Закордонних повідомляє, що остаточно скасування Ризького Консульства вважалося для Республіки не корисним; лиш в огляду на скрутний стан фінансів, тимчасове прилучення вгаданого Консульства до Дипломатичної Місії У.Н.Р. в Латвії, яке консульське відділу являється справді доцільним, але при умові повної залежності нового відділу, керівні в якими від розпоряджень п. Голови Місії. Що до скорочення штату Консульства то запровадження пропозиції Диплом. Місії У.Н.Р. в Латвії в справі штату Міністерство не має.
Одночасно надсилається до фінансового Агента в Берліні С. Сутурна відповідні інструкції що до виплати потрібного на Консульство утримання. Копія цього листа до п. Сутурна долучається.

Лист МЗС УНР до НДМ УНР в Латвії про скасування консульського агентства

Голова НДМ УНР у Естонії Євген Голіцинський (1878–1932)

Резолюція світі, яка повалила царську Росію, дала йому всіх сили і українському народові, відповідно звільненому прили до самоопрацювання, проголосили світові своє рішуче, непохитне волю на націоналізм, державне і організаційне.
Український народ вважав його і незалежно своє волю на безчуждих обласних, волостях, повітах, губерніях, народних відах по всій Україні, на віскових зібраннях, а в них брали участь Представники націоналістичної армії, на релігійних зборах, а впрісті устані свого націоналістичного представництва - Центральної Ради і Народного Конгресу, як також постановами зібраної і вправної цілком українського народом своєї Верховної Ради.
Але московська імперіялізм не міг погодитися з думкою самостійного державного життя українського народу і вчинив на Україну війну, щоб знову її поневоляти. Все біля як гра рози український народ, спираючись на націоналізм на всілякі засоби бороня і бореться з більшовицьким державним існуванням.

УКРАЇНСКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА
RÉPUBLIQUE DÉMOCRATIQUE UKRAÏNIENNE
МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ / MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES
Департамент Справ Загальних / Département des Affaires Étrangères
Відділ І-ий / Section I-ère
27 грудня 1920 р.
Тарту.
До
Голови Української Надзвичайної Дипломатичної Місії в Латвії та Естонії.
Згідно з приписанням для дорученої Вам Місії новими штатами, при повідомленні Вас, що відповідно наказу по Міністерству Закордонних Справ від 11-го грудня б.р. під Ч. 118 на даві в складі Місії залишаються: Секретар - ДАГУТЕНКО Олександр, секретар (для Естонії) - ПАРАЩУК Михайло та Урядовець - КОШОВИЦЬКИЙ Вячеслав. Через скасування з дня 1-го грудня 1920 року посади Радника Місії - ЗАДОРОВИЦЬ Лев, Радник Місії вважається вибулим за штат. Справи звільнених за штат бувають штатних урядовців належить ліквідувати на місці в Місії задовольняти заштатном /ліквідаційно/ платною згідно з законом 5-го серпня 1918 року.
Додаток: дві копії наказу Ч. 118.
В. ДИРЕКТОР ДЕПАРТАМЕНТУ СПРАВ ЗАГАЛЬНИХ
Я. НАЧАЛЬНИК ВІДДІЛУ

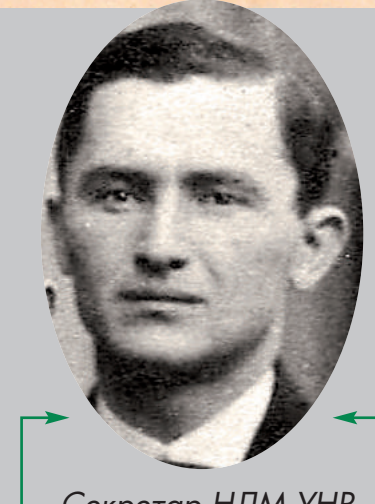
Склад НДМ УНР у Латвії та Естонії. Грудень 1920 р.

Посвідчення Володимира Кедровського як представника УНР у Литві
Голова НДМ УНР у Литві Володимир Кедровський (1890–1970)

Лист МЗС УНР до Голови НДМ УНР у Латвії щодо прийняття України до Ліги Народів. 24 грудня 1920 р.

Будівля Посольства України в Латвійській Республіці

Секретар НДМ УНР у Латвії Олександр Лагутенко

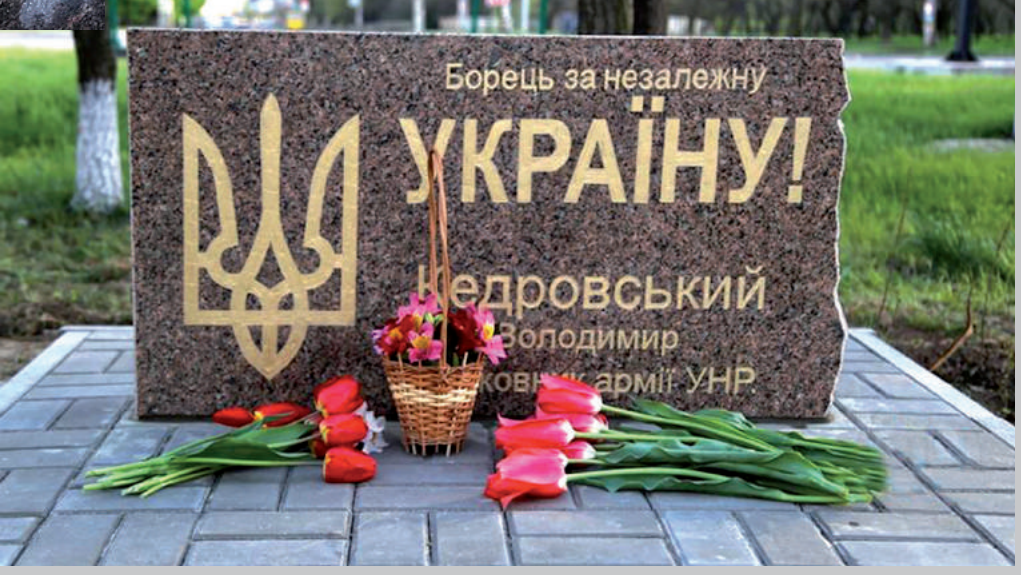

Секретар НДМ УНР у Естонії Михайло Паращук (1878–1963)

РАПОРТ ГОЛОВИ
ФЕДЕРАЛЬНОЇ
ДИПЛОМАТИЧНОЇ
МІСІЇ В ЛАТВІЇ
Ч. 1.
14 січня 1920 р.
м. РИГА
Пану Міністру
Закордонних Справ.
Репорт голови НДМ УНР у Латвії Володимира Кедровського про початок роботи
Дозволю до відома що в свого січня я прибув до м. Рига, 15-го арчана нагорода Міністерства Закордонних Справ Латвійської Республіки і розпочав роботу Місії.
Заступник Голови
Володимир Кедровський

SAJA NAMA
NO 1920. GADA LĪDZ 1921. GADAM
ATRADĀS PIRMA UKRAINAS
DIPLOMATISKĀ MIŠJA
LATVIJĀ
У ЦЬЙ БУДІВЛІ У
1920-1921 РОКАХ РОЗМІЩУВАЛОСЯ
ПЕРША УКРАЇНСКА
ДИПЛОМАТИЧНА МІСІЯ
В ЛАТВІЇ

Пам'ятний знак на честь Володимира Кедровського в Херсоні

УКРАЇНСЬКІ ДИПЛОМАТИЧНІ ПРЕДСТАВНИЦТВА В ДАНІЇ, НОРВЕГІЇ ТА ШВЕЦІЇ

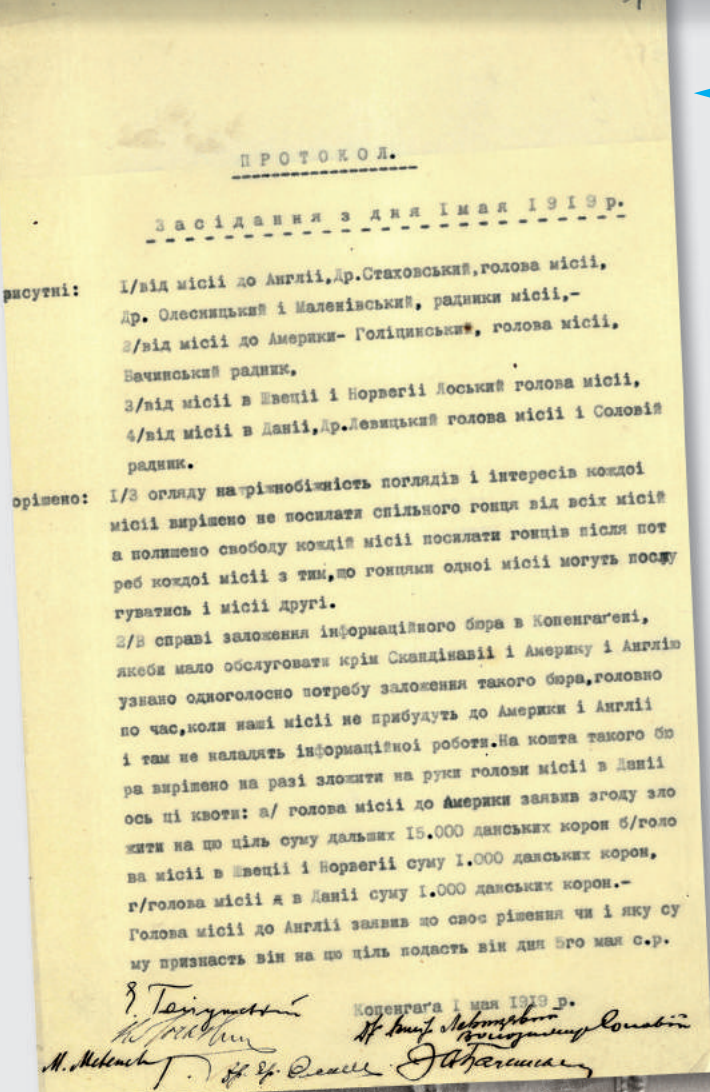
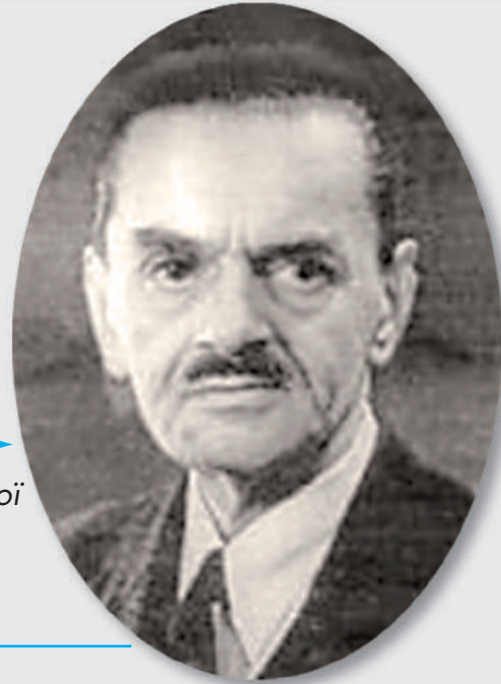
1918–1921

Перша українська дипломатична місія до країн Скандинавії з місцем розташування у Стокгольмі створена за доби Гетьманату, в липні 1918 р., з метою вивчення питання про встановлення дипломатичних відносин Швеції, Норвегії та Данії з Українською Державою. Місію очолив генерал Борис Баженов, до її складу увійшли секретар Омелян Козій, перекладач Володимир Суховерхий, урядовці Михайло Орлов і Костянтин Руссен. Українські посланці прибули в Стокгольм у листопаді 1918 р. і розташувалися спершу в готелі «Grand» (Södra Blasieholmshamnen, 8), згодом у готелі «Regina» (Drottninggatan, 42–44). З приходом до влади Директорії Б. Баженова було відкликано. Натомість у січні 1919 р. розпочала діяльність Надзвичайна дипломатична місія УНР у Данії на чолі з Дмитром Левицьким. Її завдання полягало в досягненні визнання УНР, поширенні інформації про протистояння УНР більшовикам та організації допомоги українським біженцям і військовополоненим. Посланці УНР прибули до Копенгагена на початку березня 1919 р. За два місяці до Стокгольма прибула Надзвичайна дипломатична місія УНР у Швеції і Норвегії на чолі з Костем Лоським. Місія розташувалася в будівлі по вул. Karlbergsvägen, 43b. Країни Скандинавії не визнали УНР де-юре, однак українська місія в Копенгагені була визнана де-факто і користувалася всіма дипломатичними привілеями. Д. Левицькому за підтримки данського уряду вдалося розквартирувати українських військовополонених при зразкових господарствах і молочарнях та розпочати вивчення питання про встановлення торговельних відносин. Торговельним агентом при місії отримав призначення Самуель Аківісон. 1 травня 1919 р. у Копенгагені відбулася нарада голів місії у Данії, Норвегії та Швейцарії, Англії та США щодо створення інформаційного бюро в Копенгагені з повноваженнями на ці країни. В Стокгольмі голову місії міністр закордонних справ Швеції не прийняв. У березні 1920 р. місії УНР у Данії, Норвегії і Швеції було об'єднано в одну місію у Скандинавії під керівництвом Д. Левицького. Через рік українське дипломатичне представництво припинило свою діяльність.

Протокол наради голів дипломатичних місій УНР у Данії, Швеції і Норвегії, Англії, США, Копенгаген. 1 травня 1919 р.

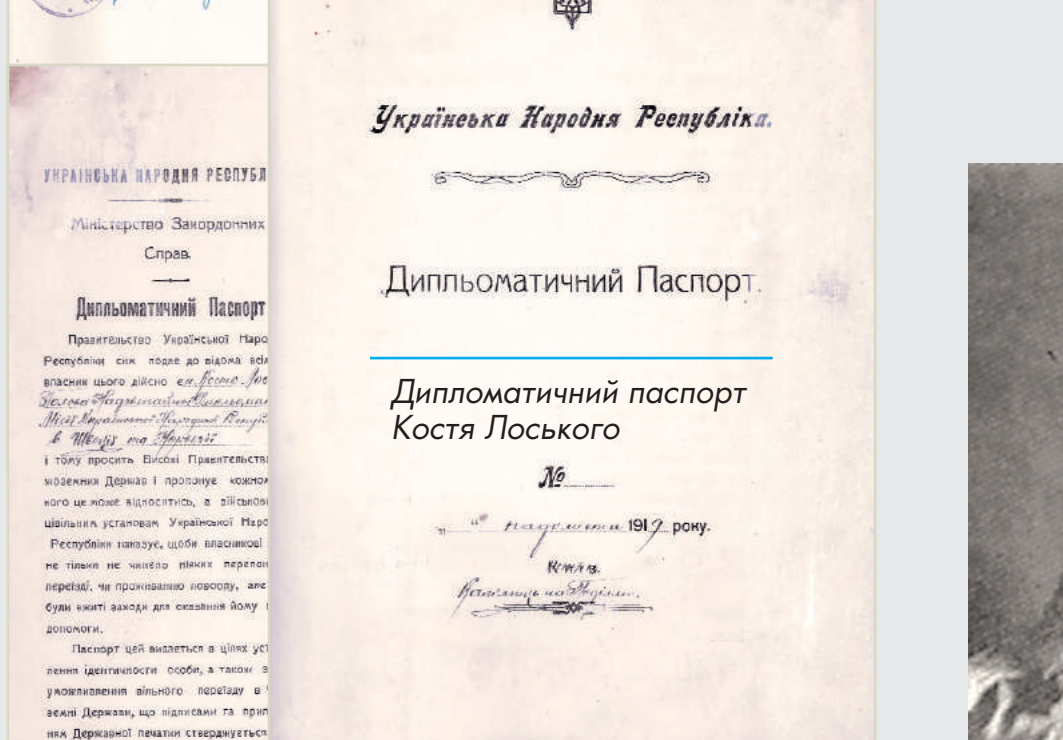
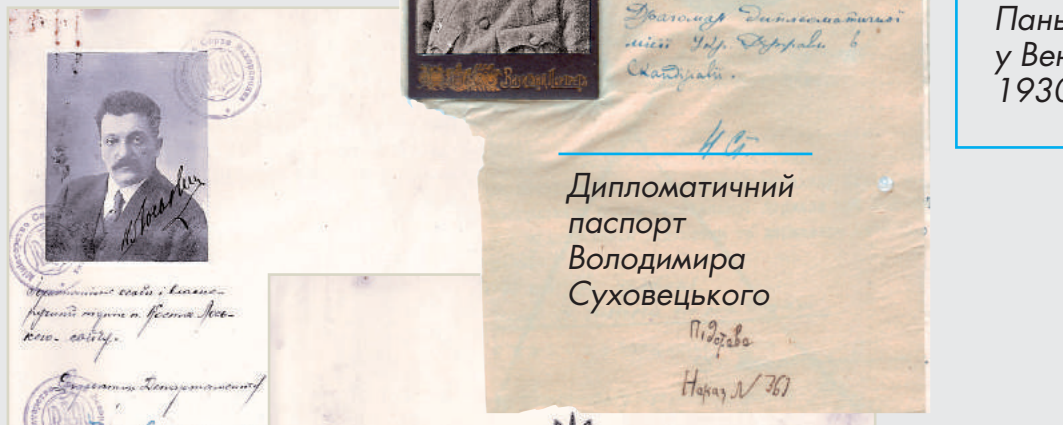
Радник дипломатичної місії УНР в Данії Володимир Соловій (1892–1958)

Надзвичайна дипломатична місія УНР у Копенгагені. Сидять зліва направо: радник посольства Володимир Соловій, Марія Бачинська (Донцова), секретар Олександр Гладішовський, голова місії Дмитро Левицький. Стоять зліва направо: машиністка Емілія Паньків, перекладач Зоммер, аташе Володимир Паньків

«Цілий час відносилася до нас Антанта негативно, російські і польські політичні круги за кордоном представляли нас раз як більшовиків, а раз як германофілів, на всякий випадок не спосібних до державного життя. Доперва в останніх часах ми зуміли собі зискати симпатії закордонної дипломатії, за нас почали багато писати, і видається мені, що тепер вже і в урядових колах антантських держав дозріває думка визнати нас. На всякий випадок тепер належить нашим закордонним місіям доложити найбільш праці»

Дмитро Левицький

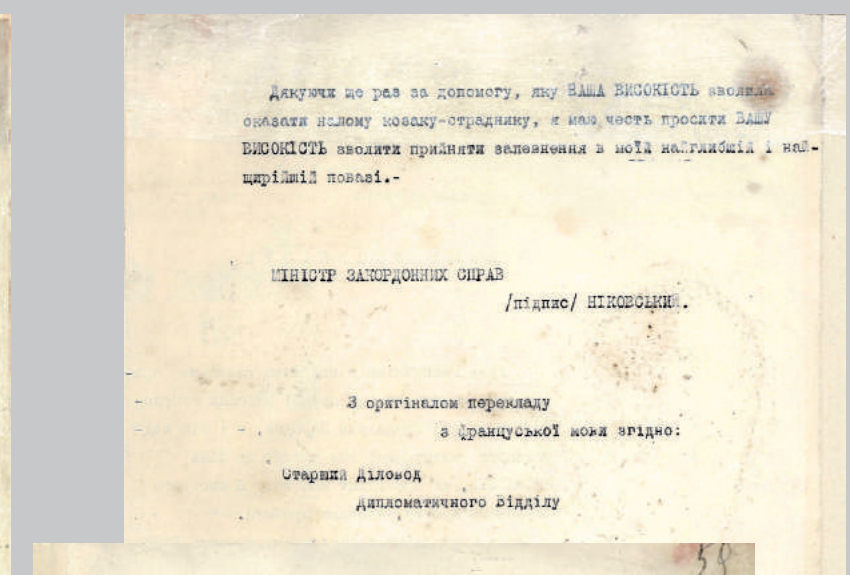
Володимир Паньків у Венеції 1930 р.

Лист Костя Лоського до міністра закордонних справ УНР про склад очолюваної ним Надзвичайної дипломатичної місії УНР у Швеції та Норвегії

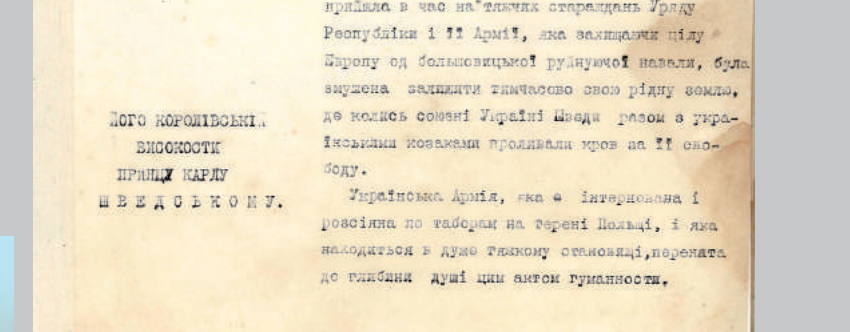

Члени дипломатичної місії УНР в Швеції і Норвегії

Будівля «Grand Hotel» у м. Стокгольм, в якій розташувалася перша українська дипломатична місія в Королівстві Швеція

Лист Міністра закордонних справ УНР Андрія Ніковського до принца Швеції Карла

Готель Гранд у Копенгагені, де розташувалася Надзвичайна дипломатична місія УНР у Данії

Будинок за адресою: Uppsalagade 24, Østerbro, 2100 Copenhagen, де у 1919–1922 рр. працювала перша дипломатична місія України в Королівстві Данія. Меморіальна дошка встановлена у 2009 р.

Denne bygning husede i årene 1919-22 Den Ukrainske Folkerepubliks diplomatiske mission

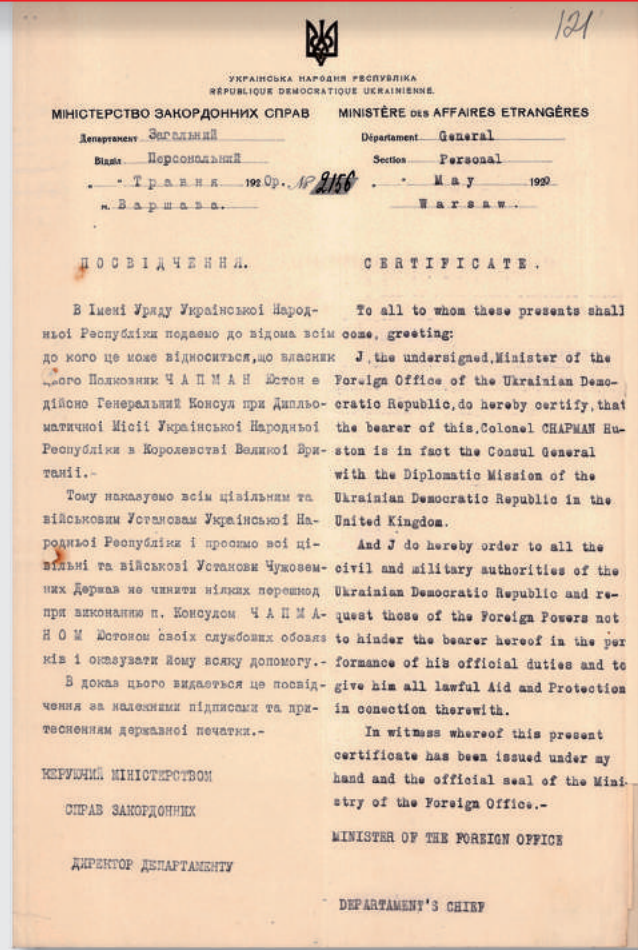
УКРАЇНСЬКІ ПРЕДСТАВНИЦТВА У ФРАНЦІЇ ТА ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

1919-1921

Надзвичайну дипломатичну місію УНР в Великій Британії створено 23 січня 1919 р. Її очолює Микола Стаховський, радники Маріян Меленевський та Ярослав Олесницький. Місія прибула до Лондона в травні 1919 р. 29 травня М. Стаховський передав вірчу грамоту референту з українських справ британського МЗС. Основне завдання місії полягало в досягненні визнання УНР Великою Британією та поширенні правдивої інформації про УНР. Із цією метою в липні 1919 р. розпочався випуск бюлетеня місії «The Ukraine».

Одночасно з «англійською» місією для участі в Паризькій мирній конференції виїхала урядова делегація на чолі з Григорієм Сидоренком. Її ціль — здобуття визнання незалежності УНР державами-учасниками конференції, виводу з української території іноземних військ, отримання допомоги в боротьбі з більшовиками. Делегація мала й консульські функції: видавала національні паспорти і візи, реєструвала отримувачів. Делегація в Парижі згодом була реорганізована в Надзвичайну дипломатичну місію УНР у Франції. 22 серпня 1919 р. Г. Сидоренка змінив Михайло Тишкевич. У вересні 1919 р. через стан здоров'я подав у відставку в Лондоні М. Стаховський, а М. Тишкевич прибув до Парижу. Він докладав зусиль для пошуків підтримки УНР в урядових, дипломатичних та ділових колах, подавав голові Паризької мирної конференції ноту щодо визнання самостійності України, протести проти військових дій Добровольчої армії А. Денікіна, щодо допомоги українським полоненим у Італії та Німеччині, вирішення питання Східної Галичини, давав інтерв'ю для паризьких видань, пропагував українську ідею в наукових і публіцистичних працях, організував виявлення документів, пов'язаних з історією України. 29 січня 1920 р. М. Тишкевич мав офіційну аудієнцію у президента Франції Поля Дешанеля. До Лондону в січні 1920 р. прибув новий голова місії Арнольд Марголін. Він розпочав активні контакти з британським політикумом та представниками дипкорпусу. В квітні 1920 р. М. Тишкевич і А. Марголін брали участь у засіданні Верховної ради Антанти в Сан-Ремо, а в червні 1920 р. — в Спа, де серед іншого розглядалися питання про ставлення до радянської Росії. Після повернення з конференції А. Марголін передав керівництво місією Я. Олесницькому. Граф Тишкевич подав у відставку в лютому 1921 р.

Дипломатичний паспорт генерального консула при НДМ УНР у Великій Британії полковника Юстона Чапмана

Дипломатичні паспорти членів делегації УНР на Паризькій мирній конференції Євгена Онацького та Надії Суровцевої

Співробітники Надзвичайної дипломатичної місії УНР у Великій Британії. Сидять (зліва направо): Ісидор Шафаренко, невідомий, Маріян Меленевський, Микола Стаховський, Ярослав Олесницький

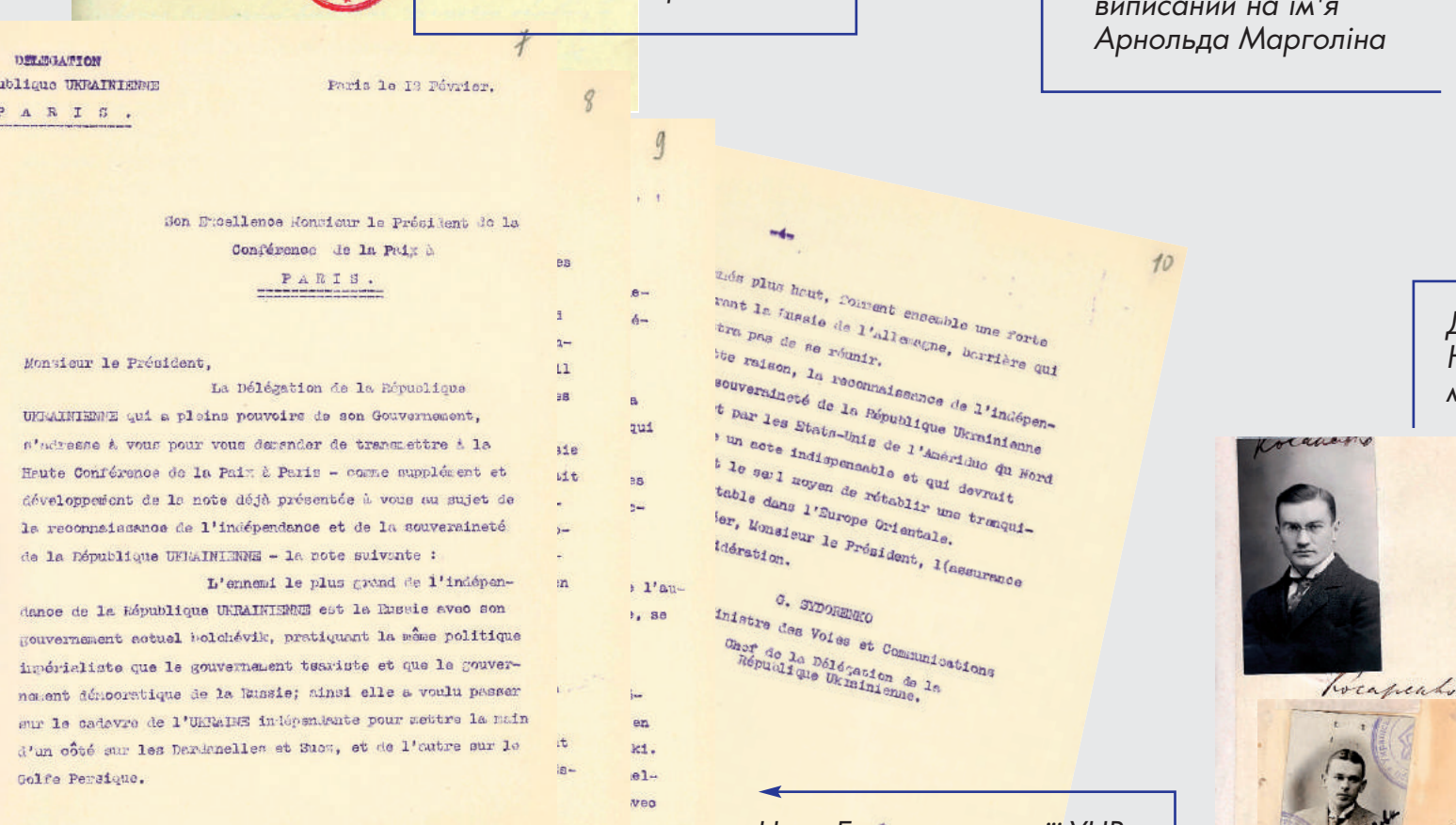
«Нам конче потрібна допомога держави, яка б не штовхала нас до цього непотрібного нам і шкідливого для нашої визвольної ідеї союзу, а також, яка б стояла у відношенні до утворення єдиної Росії найближче до нашої позиції. Такою державою безперечно є Англія»
Володимир Кедровський

Арнольд Марголін, голова Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Великій Британії

Інформація М. Тишкевича про підтвердження визнання Францією незалежності України

Кур'єрський лист виписаний на ім'я Арнольда Марголіна

Декларація графа Михайла Тишкевича про порозуміння України з Польщею та Румунією. 25-29 жовтня 1919 р.

Нота Голови делегації УНР в Парижі Г. Сидоренка до Президента Мирної конференції в Парижі. 12 лютого 1919 р.

Учасники Української Республіканської Капели під керівництвом Олександра Кошиця в Лондоні

Документи співробітників Надзвичайної дипломатичної місії УНР у Франції

Могила Миколи Стаховського на Ольшанському кладовищі у Празі

Будівля в Лондоні (75 Cornwall Gardens, London SW7) у якій розташовувалася Надзвичайна дипломатична місія УНР в Великій Британії

Будівля в Лондоні (38 Kensington Mansions, Trebovir Road, London SW5) у якій розташовувалася Надзвичайна дипломатична місія УНР в Великій Британії

НАДЗВИЧАЙНА ДИПЛОМАТИЧНА МІСІЯ УНР У ГРЕЦІЇ

1919–1920

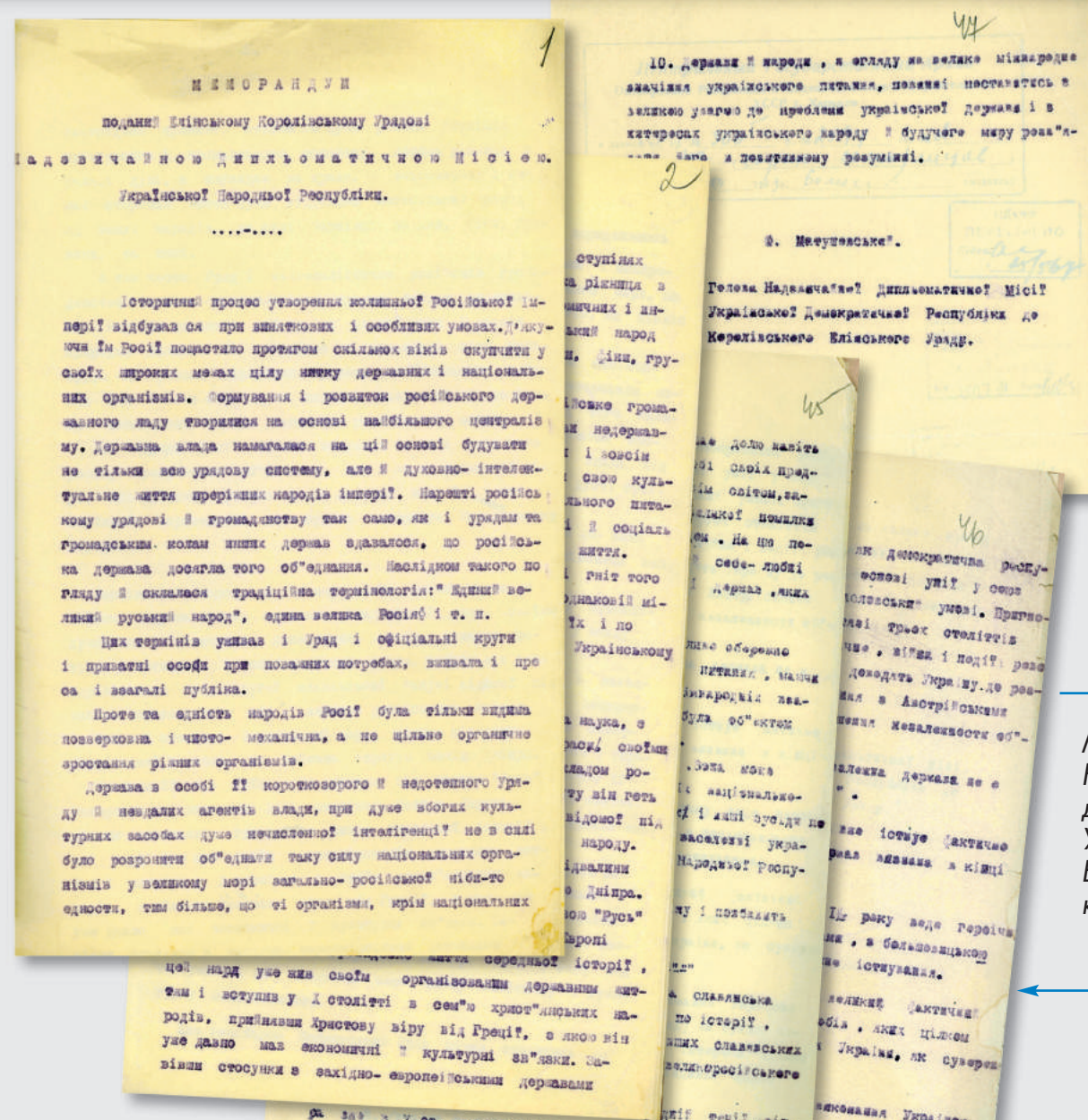
Надзвичайна дипломатична місія УНР у Греції створена в січні 1919 р. На пропозицію Симона Петлюри її очолював Федір Матушевський.

Призначення до місії отримали Модест Левицький на посаду радника, Сергій Рафальський — секретаря, Никодим Гриневиц і Емануїл Глузман — аташе, Павло Галаган — урядовця, позаштатним секретарем став Ламброс Лімбріонідес.

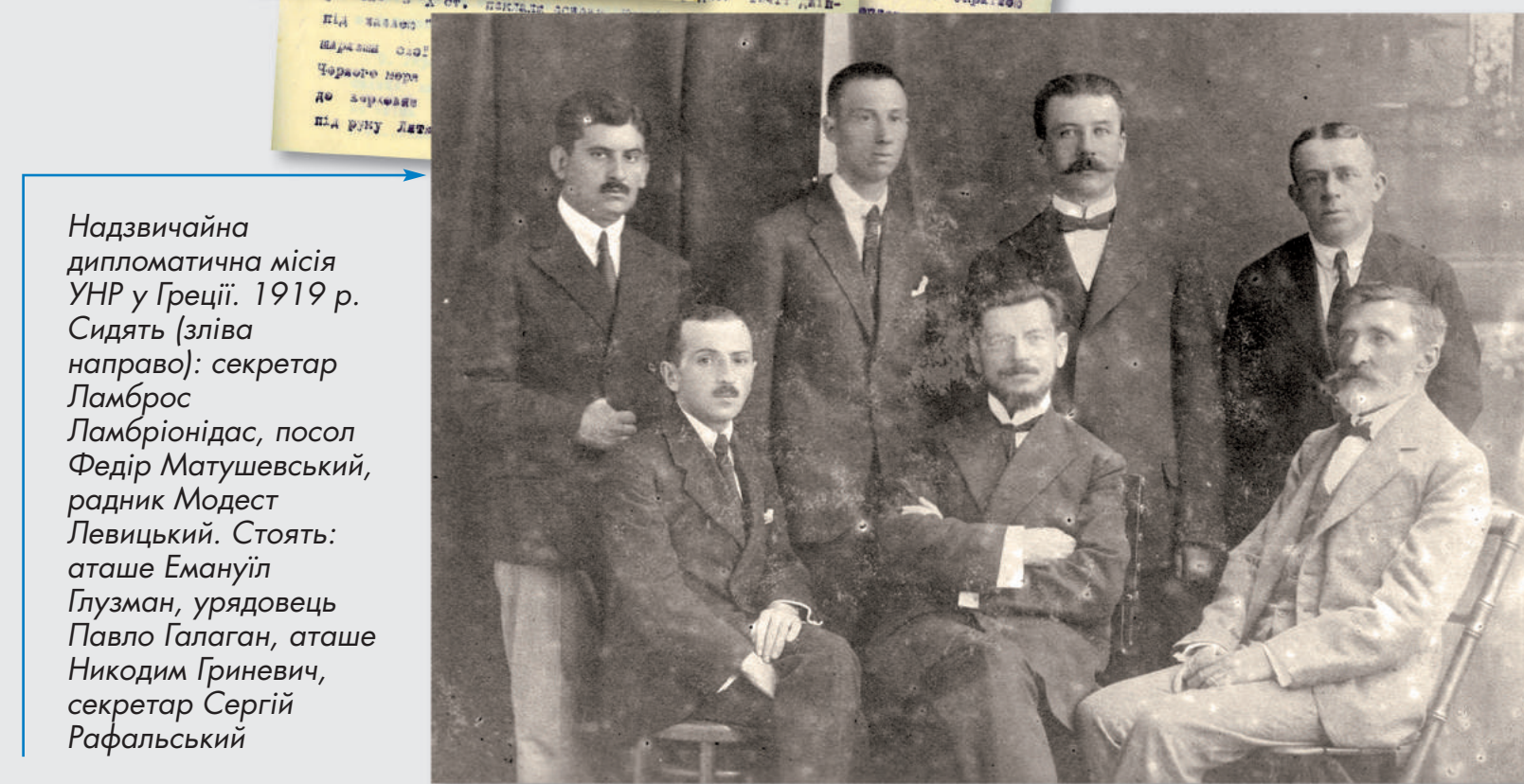
Українські представники приїхали до Афін 2 березня 1919 р. Для розташування місії орендували віллу «Леополус» на Rue Ipriti, 7.

Свою основну мету голова місії вбачав у досягненні визнання УНР іноземними державами, тому невідкладно розпочав консультації з представниками дипломатичного корпусу та впливовими особами Греції. 5 березня з Ф. Матушевським зустрівся міністр закордонних справ Греції Александрос Діамідіс, однак вірчої грамоти не прийняв. 8 березня Ф. Матушевський мав аудієнцію у афінського митрополита, який висловив підтримку боротьбі українців за незалежне політичне існування і незалежну церкву.

Задля ознайомлення греків з українською культурою і літературою місія готувалася видавати твори української літературної класики, публікувати статті про історію, культуру та економіку України. Контакти в цій сфері поклалися на Модеста Левицького, посередництво між місією і пресою — на Ламброса Ламбріонідеса. У місії зосередилася й консульська робота, пов'язана з захистом прав українських громадян, що опинилися в Греції. Реалізуючи своє основне завдання, Ф. Матушевський склав і передав грецькому уряду та розіслав до редакцій грецьких впливових газет, лідерів парламентських партій «Меморандум, поданий Еллінському Королівському урядові Надзвичайною Дипломатичною Місією Української демократичної республіки». Однак 21 жовтня 1919 р. Ф. Матушевський помер. Якийсь час обов'язки голови місії виконував М. Левицький. В серпні він виїхав у Відень для участі в нараді послів та дипломатичних місій, що відбулася 18–20 серпня 1920 р. Після наради М. Левицький до Афін не повернувся. Місія припинила існування до кінця 1920 р.

Меморандум Надзвичайної дипломатичної місії УНР у Греції, поданий Еллінському королівському уряду. 19 квітня 1919 р.

Надзвичайна дипломатична місія УНР у Греції. 1919 р. Сидять (зліва направо): секретар Ламброс Ламбріонідес, посол Федір Матушевський, радник Модест Левицький. Стоять: аташе Емануїл Глузман, урядовець Павло Галаган, аташе Никодим Гриневиц, секретар Сергій Рафальський

«Правительства і форми ладу — тимчасове, як піна, а край і народ — вічне.

Я більше вважаю себе за представника останніх двох речей, ніж правительства»

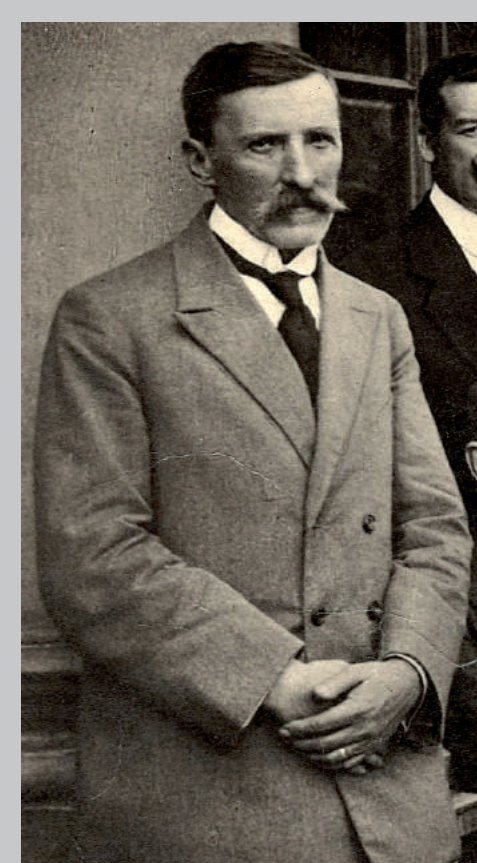
Федір Матушевський

Голова НДМ УНР у Греції Федір Матушевський (1869–1919)

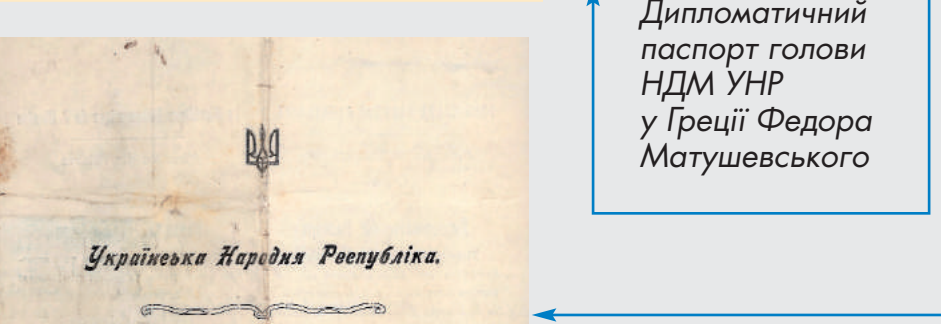
Федір Матушевський із своїм старшим сином Юрієм. Хутір Салів Кут, Харківщина, початок 1909 р.

В.о. голови НДМ УНР у Греції Модест Левицький

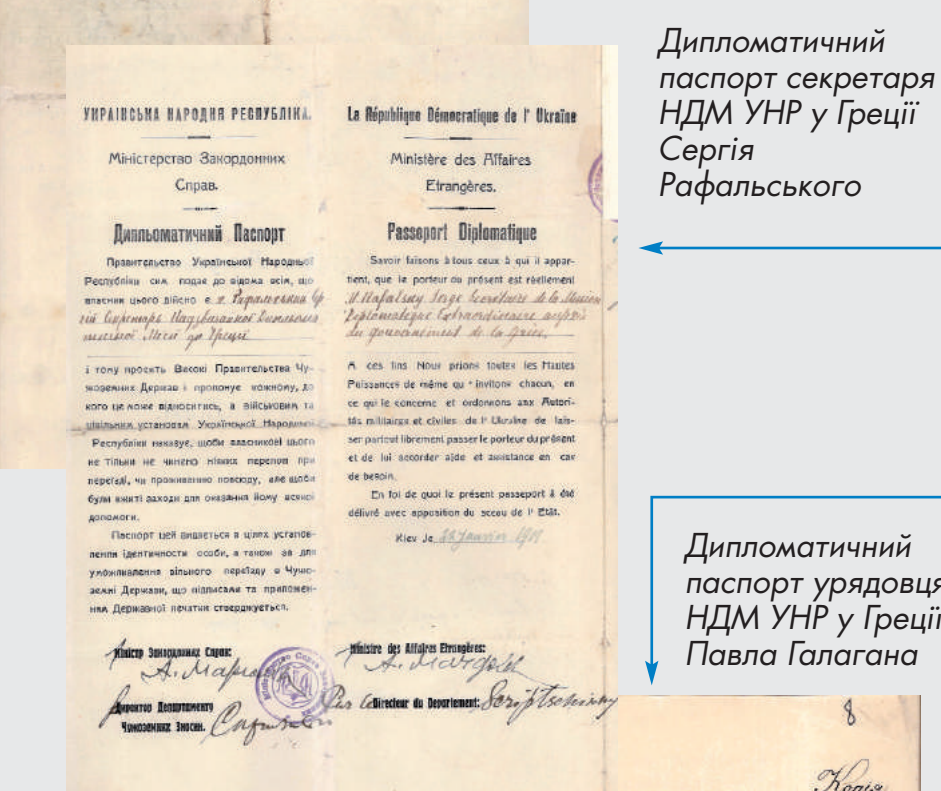
Пам'ятник на могилі М. Левицького на цвинтарі у с. Гараджа Луцького р-ну Волинської обл.

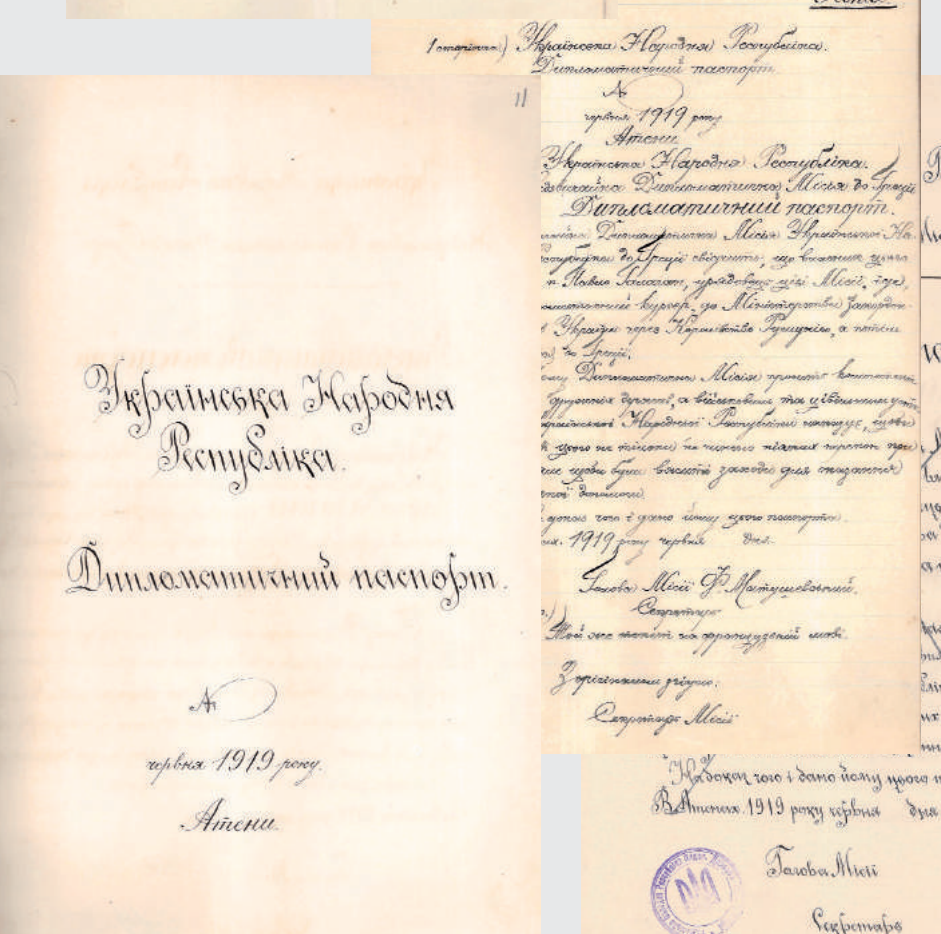
Могила Федора Матушевського в Афінах. 1919 р.

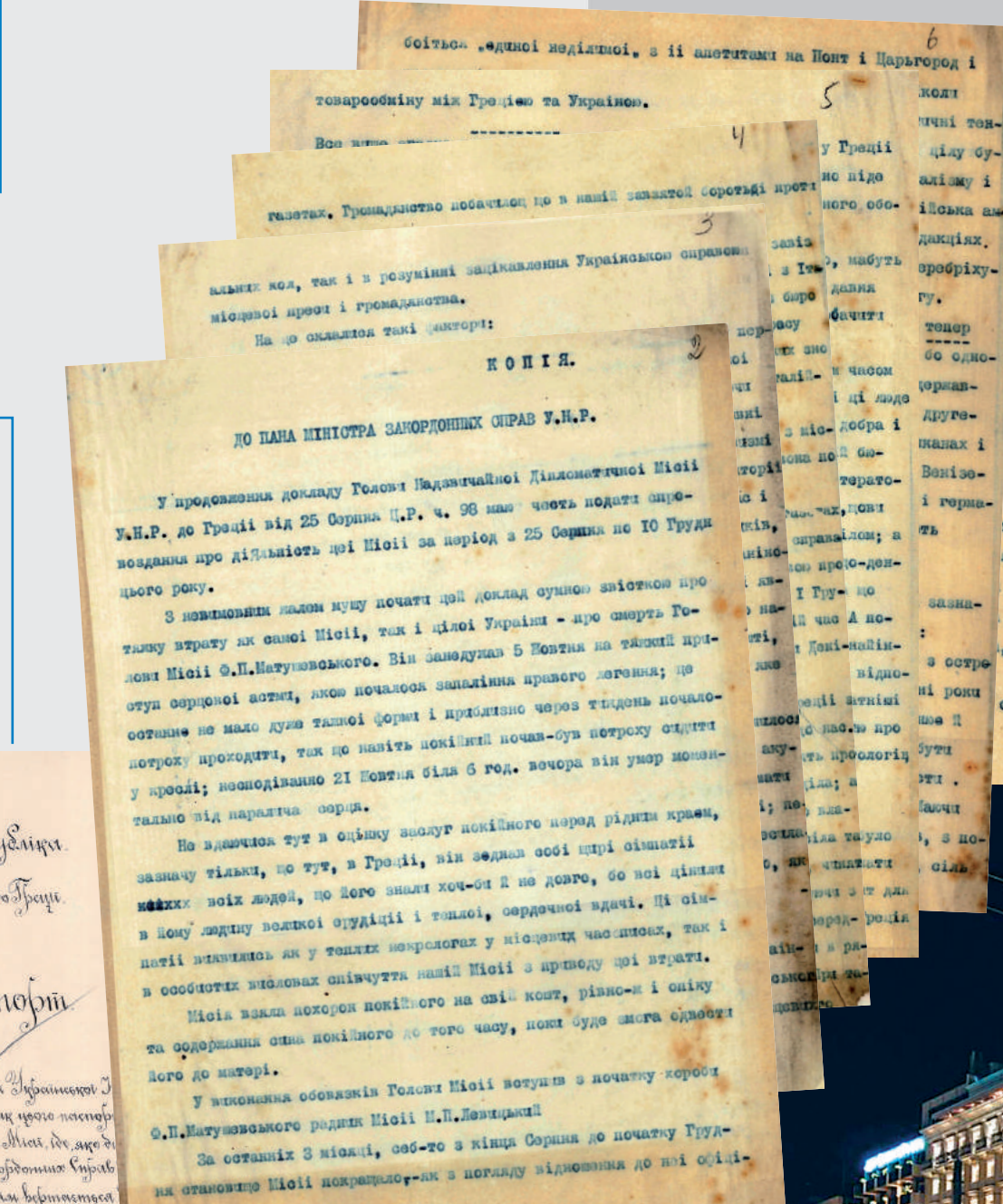
Меморіальна дошка присвячена Модесту Левицькому в Луцькій гімназії

Дипломатичний паспорт секретаря НДМ УНР у Греції Сергія Рафальського

Дипломатичний паспорт урядовця НДМ УНР у Греції Павла Галагана

Звіт про роботу НДМ УНР у Греції за серпень-грудень 1919 р.

Склад Надзвичайної дипломатичної місії УНР у Греції. Листопад 1919 р.

Готель «Grand Hotel de Bretagne» Афінах — перше місце діяльності Надзвичайної дипломатичної місії УНР у Греції

НАДЗВИЧАЙНА ДИПЛОМАТИЧНА МІСІЯ УНР НА КАВКАЗІ

1919–1921

Українське дипломатичне представництво на Кавказі з місцем перебування в Тифлісі створено 26 січня 1919 р.

Повноваження голови місії Івана Красковського поширювалися на Азербайджан, Вірменію та Грузію. До штату місії увійшли секретар Андрій Тишкевич, радник Євген Ганейзер, аташе Зіновій Моргуліс, урядовець Іван Полянський.

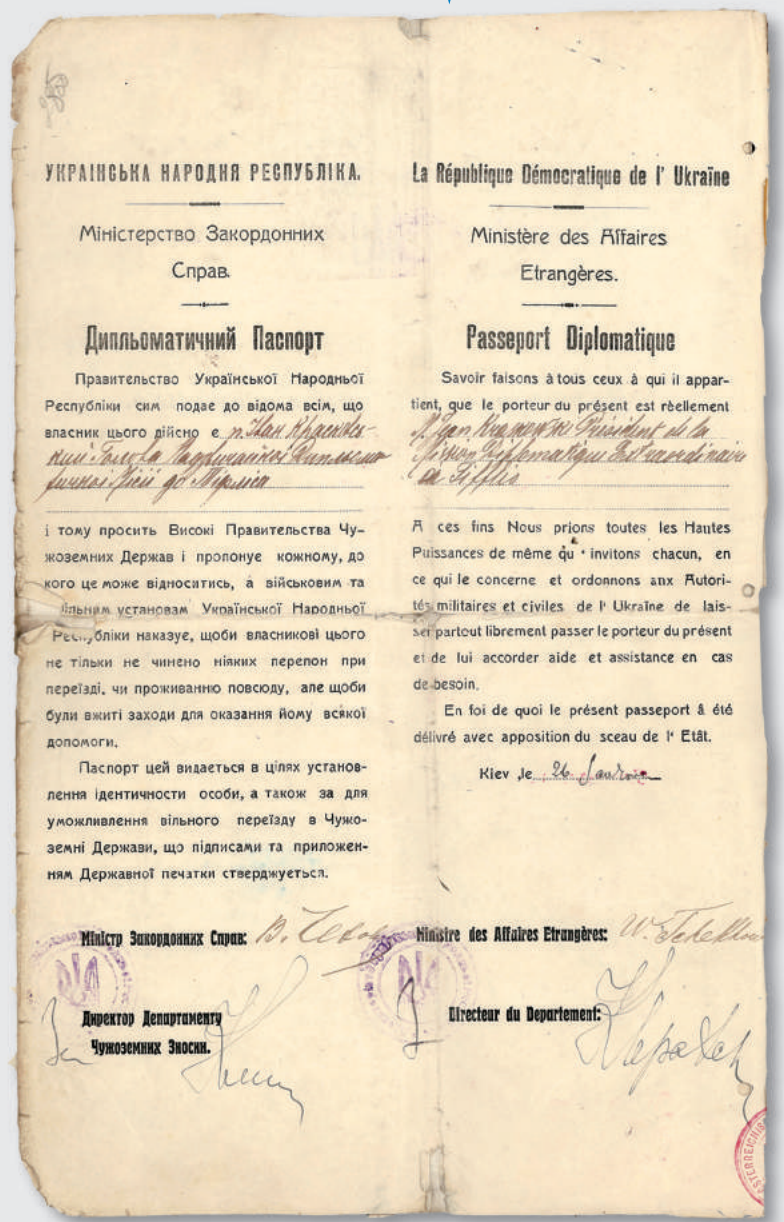
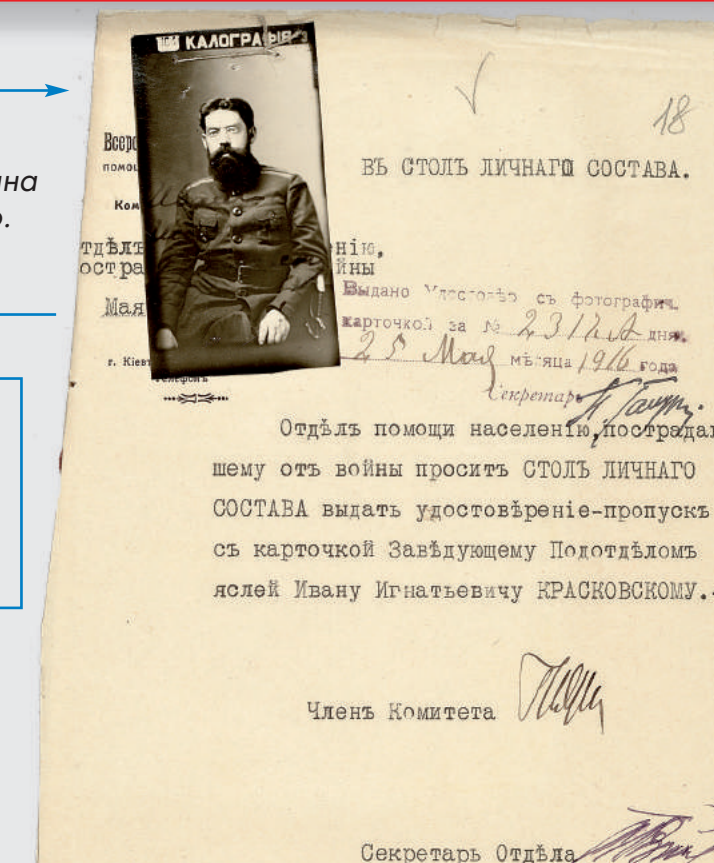
Однак до Тифлісу в квітні 1919 р. прибули лише І. Красковський та А. Тишкевич. Місія розташувалася на Верейському узвозі, 3. Голові місії підпорядковувалися консульства в Тифлісі, Батумі й Баку. До виконання обов'язків віце-консула в Батумі він допустив 15 квітня 1919 р. Євгена Засядька. 8 травня МЗС Грузії підтвердило визнання Лева Лісняка генеральним консулом УНР на Кавказі з розташуванням у Тифлісі. Згодом було засновано консульство в Баку, яке очолив Василь Кужім. Пріоритетне завдання місії полягало в налагодженні політичної співпраці задля захисту інтересів новостворених держав на міжнародній арені. Відтак І. Красковський вивчав ставлення політичних лідерів Кавказу і Кубані до ідеї Чорноморсько-Балтійського союзу. Її актуалізацію в закордонній політиці УНР він вважав дієвим інструментом захисту від «московщини». До завдань місії належало й з'ясування становища українців на Кавказі, допомога в реєстрації біженців і військовополонених. Для організації переправлення українців, які бажали повернутися в Україну, І. Красковський заснував табір у Поті. З метою ознайомлення місцевих мешканців і представників дипломатичного корпусу з українським життям, він планував створити друкований орган місії. Йому вдалося заснувати тижневик «На Рубеже» та щоденну газету «Новь», але за браком коштів розвинути видавничу діяльність не вдалося. В січні 1920 р. місія і підпорядковані їй консульства взагалі залишилися практично без грошей і можливості отримати фінансування від Уряду УНР. Голова місії зберігав повноваження ще рік. Місія припинила діяльність у лютому 1921 р. на вимогу більшовиків.

Посвідчення-перепустка Івана Красковського. 1916 р.

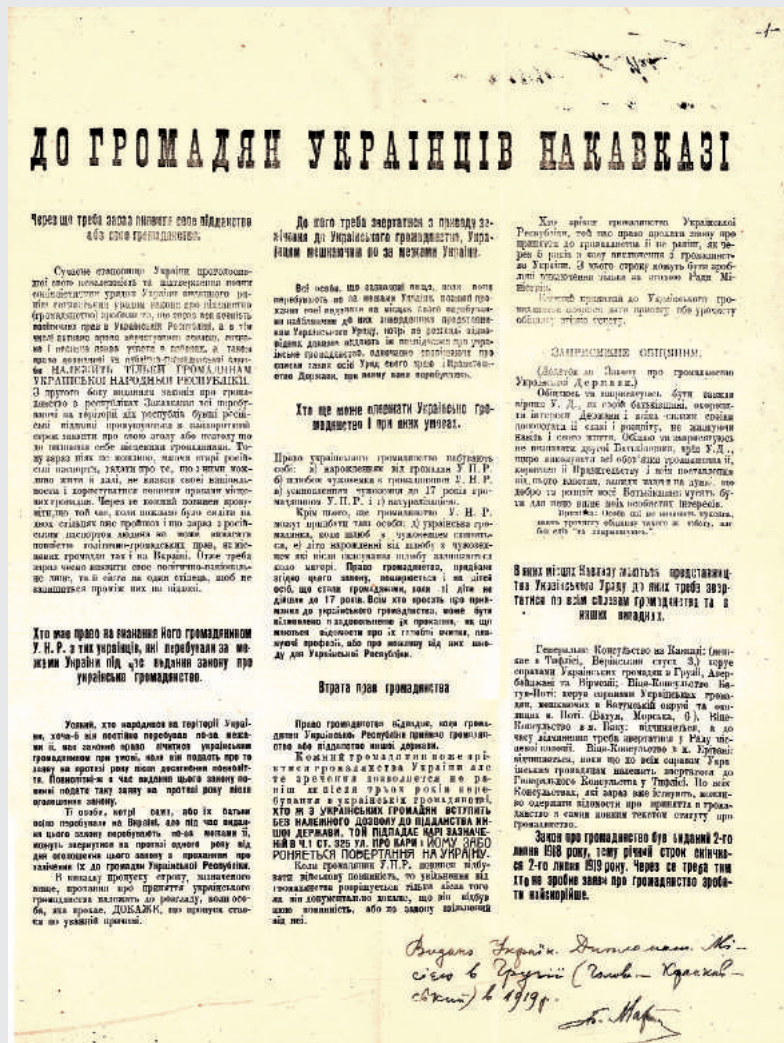
Голова НДМ УНР на Кавказі Іван Красковський. Вільно, травень 1913 р.

Дипломатичний паспорт І. Красковського. 1919–1921 рр.

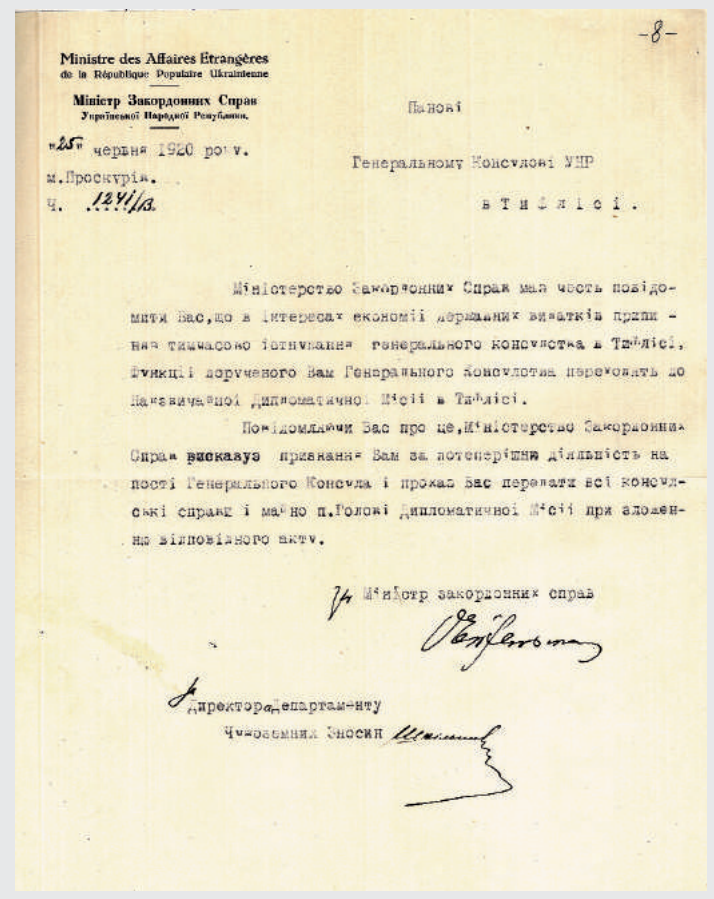

«Кавказькі національні держави повинні зрозуміти, що без незалежної України їхнє незалежне життя немислиме»

Андрій Ніковський

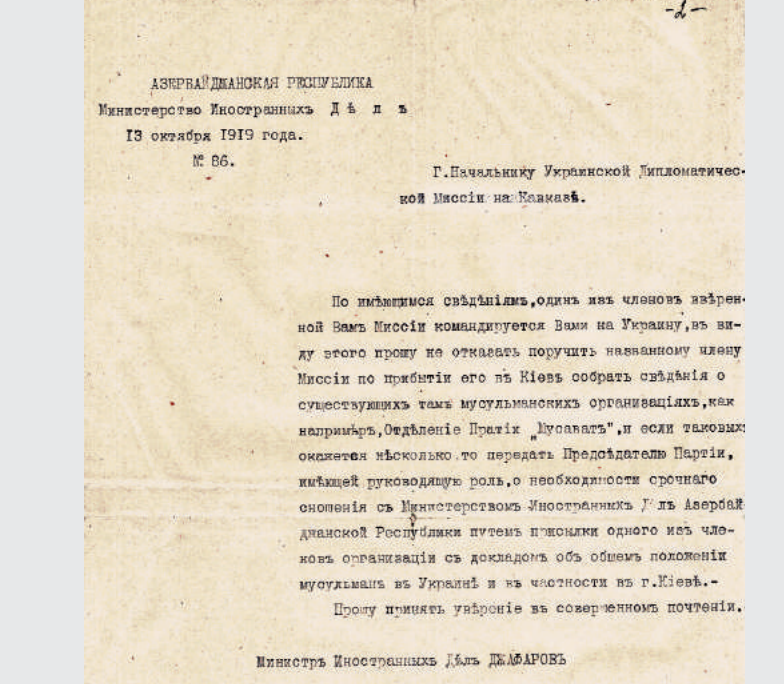

Листівка зі зверненням Української дипломатичної місії в Грузії до українців Кавказу. 1919 р.

Будинок за адресою вул. Істігаліят, 31 в Баку, де перебувала Особлива дипломатична місія УНР на Кавказі на чолі з Іваном Красковським. Меморіальна дошка встановлена 2009 р. з нагоди 90-річчя дипломатичних відносин між Азербайджаном та Україною

Будинок у Тбілісі, в якому розташовувалося Генеральне консульство УНР на Кавказі

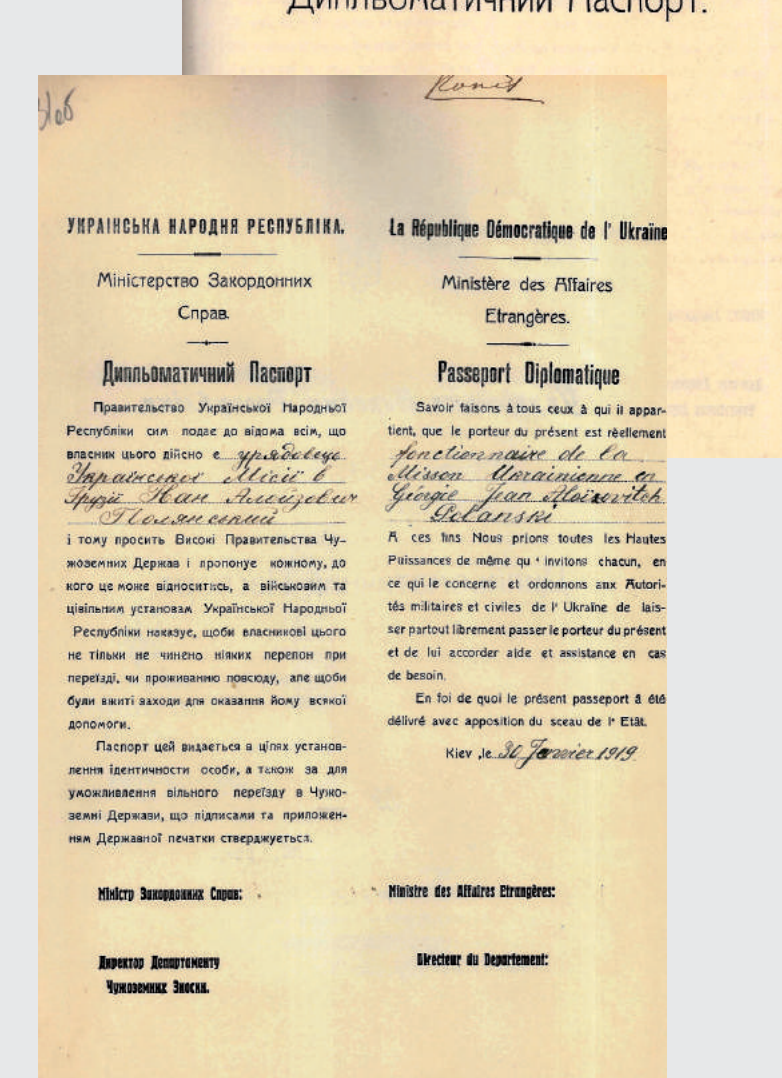
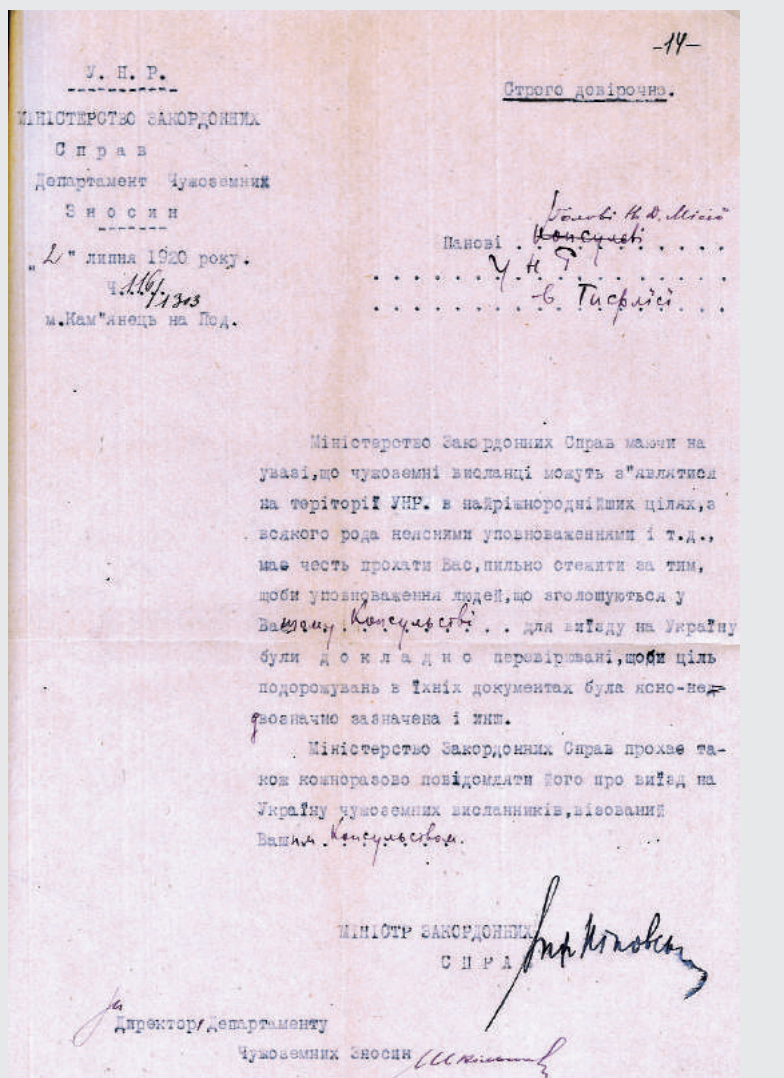

Лист міністра закордонних справ Азербайджанської Республіки Джафарова до Української дипломатичної місії на Кавказі. 13 жовтня 1919 р.

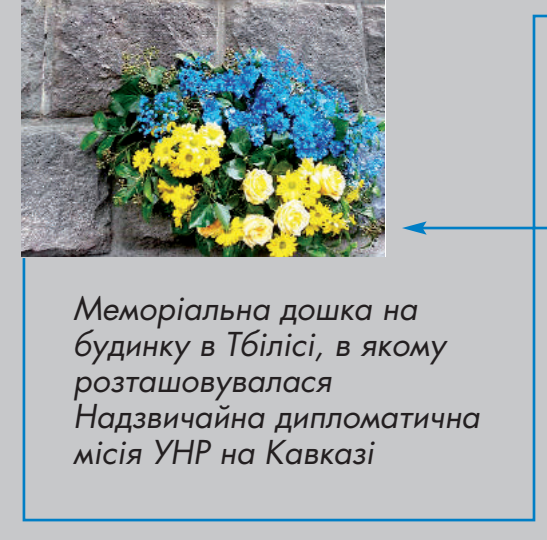
Лист міністра закордонних справ УНР Андрія Ніковського до голови Надзвичайної дипломатичної місії УНР на Кавказі. 2 липня 1920 р.

Дипломатичний паспорт урядовця Надзвичайної дипломатичної місії УНР на Кавказі Івана Полянського

Лист заступника Міністра закордонних справ УНР Отто Бейхельмана про закриття генерального консульства УНР в Тифлісі. 25 червня 1920 р.

Меморіальна дошка на будинку в Тбілісі, в якому розташовувалося Надзвичайна дипломатична місія УНР на Кавказі

Поховання Гетьмана Української Держави Павла Скоропадського і почесного консула УНР у Баку Василя Кужіма. Місто Оберстдорф, Німеччина

Члени Наукового товариства історії дипломатії та міжнародних відносин і співробітники Посольства України в Словаччині на могилі вана Красковського в Братиславі

УКРАЇНСЬКЕ ДИПЛОМАТИЧНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО В НІДЕРЛАНДАХ І БЕЛЬГІЇ

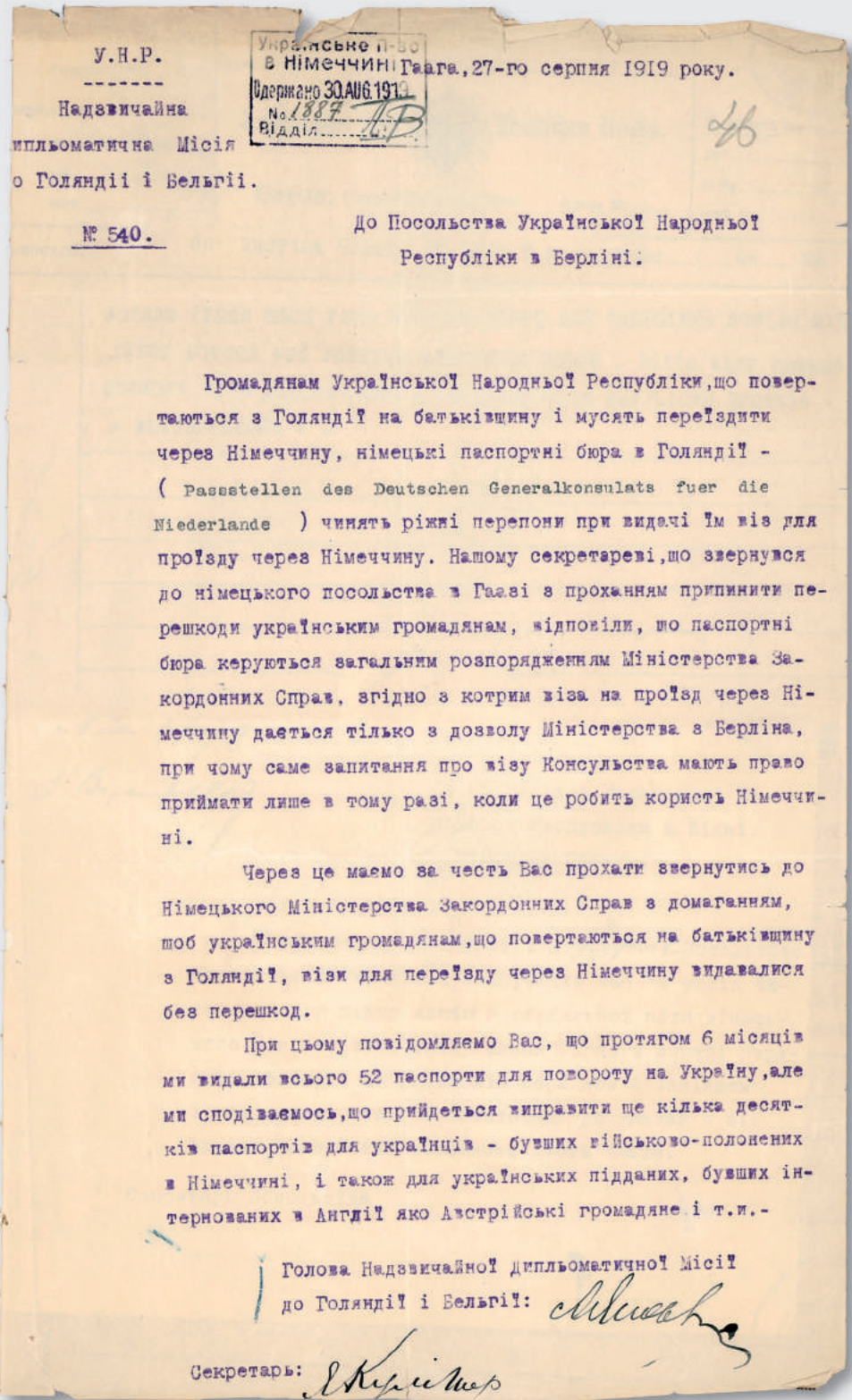
1919-1921

Надзвичайна дипломатична місія УНР у Голландії та Бельгії з розташуванням у Гаазі створена в січні 1919 р. Її очолив Андрій Яковлів. Місія прибула до місця призначення 3 лютого 1919 р. Спроби А. Яковліва отримати аудієнцію в міністра закордонних справ завершилися невдачею, однак місія була визнана де-факто з наданням права екстериторіальності та визнанні дипломатичних паспортів її членів. Про визнання місії свідчило запрошення її представників на торговельну ярмарку в Утрехті в березні 1919 р. та надання дозволу на видавання паспортів українцям для проїзду з Голландії до УНР, Німеччини, Бельгії, Англії, США і Франції. Консульську роботу місії було організовано в такий спосіб, що один зі службовців місії (спочатку аташе М. Панасевич, а потім М. Тихоміров) отримав доручення виготовляти паспорти на підставі документів, поданих громадянами. В канцелярії місії зберігалися копії заяв та розписок про отримання паспортів разом із іншими документами, які мали залишатися в архіві місії. Активну роботу місія розгорнула в сфері інформаційній, поширюючи правдиві відомості про Україну; долучилася до організації концертів Української Республіканської Капели. Місія в Бельгії розпочала роботу лише 15 березня 1920 р. після аудієнції А. Яковліва у міністра закордонних справ Бельгії Поля Гіманса та міністра народної оборони Поля-Еміля Янсона. Ключове завдання визнаної офіційною місії полягало в досягненні визнання бельгійським урядом УНР і започаткування торговельних відносин. А. Яковлів встановив контакт із дипломатичним корпусом, передавши свої візитівки всім послам, крім російського, і отримавши взаємно візитівки іноземних представників. Відтоді діяльність голови місії продовжилася в Брюсселі, в Гаазі працював секретар місії. А. Яковлів активізував роботу прес-бюро місії на обидві держави, ініціював свою участь у засіданні Верховної Ради Антанти в Спа, фінансовій конференції Ліги Націй в Брюсселі, систематично звітував про свою діяльність перед урядом УНР. Місія працювала до 1922 р.

Голова НДМ УНР у Голландії та Бельгії Андрій Яковлів (1872-1925)

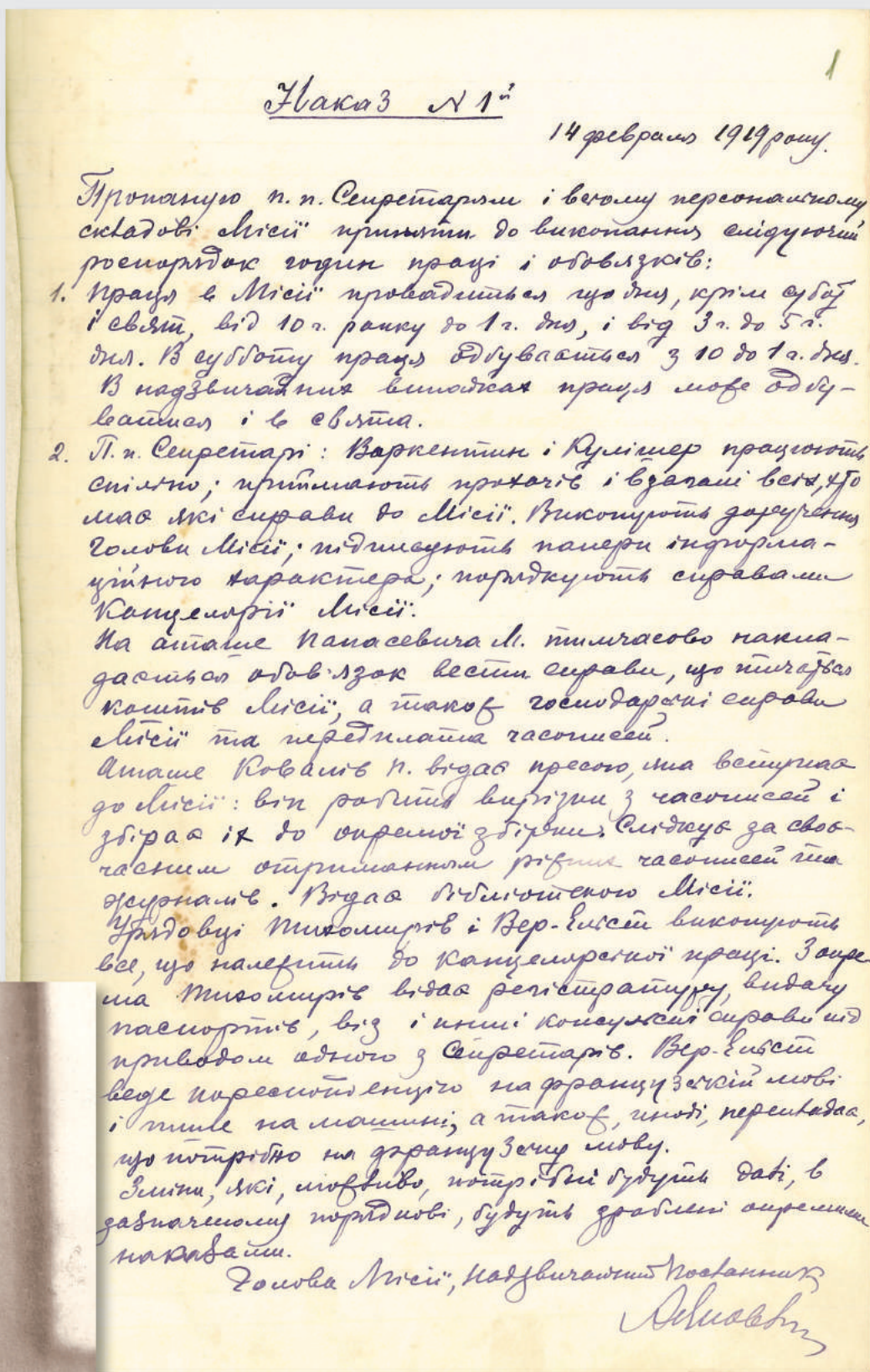
Лист Голови НДМ УНР у Голландії та Бельгії Андрія Яковліва до Посольства УНР у Берліні щодо видавання проїзних віз українцям у Нідерландах

«Час вимагає від нас найбільшої праці з боку щоденної правдивої інформації Європи про Україну... Європа про нас нічого не знала, а якщо знала, то все було проти нас. Тепер треба все наново перероблювати, а це важка і, може, незалітна, чорна, на перший погляд, праця»

Андрій Яковлів

Наказ № 1 Голови НДМ УНР у Голландії та Бельгії Андрія Яковліва щодо організації роботи місії

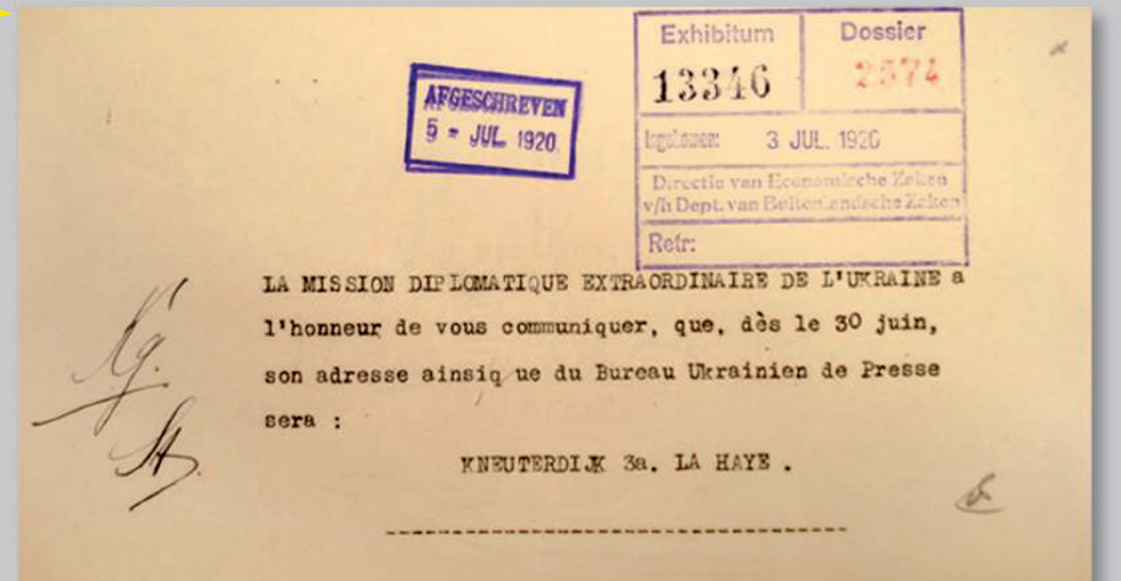
Полковник корпусу Січових Стрільців Євген Коновалець, якого було вбито в травні 1938 р. у центрі міста Роттердам вибухом бомби, доставленої йому агентом НКВС П. Судоплатовим, похований на кладовищі Кроосвейк (Crooswijk) в м. Роттердам

Лідери українських націоналістів Степан Бандера та Андрій Мельник біля могили Євгена Коновальця в Роттердамі

Телеграма до НДМ УНР у Голландії та Бельгії

Меморіальна дошка урочисто відкрита Послом України в Нідерландах В. Ченцовим 19 грудня 2018 року

Українська дипломатична місія у Гаазі 1919-1922 рр. Українська дипломатична місія у Гаазі під керівництвом відомого політичного діяча, історика українського права А. Яковліва функціонувала у Гаазі з 1919 р. до квітня 1922 року. 3 липня 1920 р. за адресою Kneuterdijk 3a, будівлі яка зображена на фото

УКРАЇНСЬКЕ ДИПЛОМАТИЧНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО У США

1919–1921

Надзвичайна дипломатична місія УНР у США створена рішенням Ради Народних Міністрів УНР 6 січня 1919 р. й асигновано на її утримання протягом шести місяців 1,5 млн крб. Очолив місію Євген Голіцинський. Добором членів місії займався Володимир Винниченко. До штату дипломатичного представництва увійшли радники Юліан Бачинський, Максим Гехтер, секретар Віктор Козакевич, перший аташе Андрій Шумицький, аташе Євген Слабченко, урядовець Ісай Баршак, лікар Мойсей (Мусій) Кадець. Під час тривалої подорожі до місця призначення склад місії неодноразово змінювався. Очільником місії замість Є. Голіцинського став Юліан Бачинський. Лише він та секретар місії отримали візи для в'їзду в США. 1 серпня 1919 р. Ю. Бачинський і В. Козакевич прибули до Вашингтона. Їхнє завдання полягало в досягненні визнання незалежності УНР, започаткуванні торговельних відносин, популяризації української справи через американську пресу та встановленні контактів з українською громадою. Голова місії негайно звернувся до державного секретаря Р. Лансінга щодо своєї місії, розпочав переговори з Американським відділенням Червоного Хреста та іншими гуманітарними організаціями про надання фінансової допомоги українській армії, публікував повідомлення в місцевій пресі про Україну. У Вашингтоні до складу місії долучився Михайло Імханецький. Він очолив Українську торговельну місію в США з місцем розташування в Нью-Йорку, однак розвинути діяльність не зміг. Створене при місії пресове бюро очолив Іван Ардан. Під його керівництвом працювали Мирослав Січинський, Даналд Брід, Омелян Ревюк і Мирослав Стечишин. Співробітники бюро підготували серію брошур про історію, географію, природні ресурси України; реферували американську пресу; подавали тематичні публікації про українське питання. Офіційного визнання місії досягти не вдалося. 31 травня 1921 р. МЗС УНР ліквідувало місію через скрутне фінансове становище. Місія перебувала в США до червня 1921 р., по тому виїхала до Відня.

Аташе місії Надзвичайної дипломатичної місії УНР у США Ісай Баршак (Ілько Боршак)

Будівля в Вашингтоні у якій розташовувалася Надзвичайна дипломатична місія УНР у США

Надзвичайна дипломатична місія УНР у США. Копенгаген, липень 1919 р. Сидять: радник Максим Гехтер, секретар Віктор Козакевич, перший аташе Андрій Шумицький, голова Євген Голіцинський, радник Юліан Бачинський. Стоять: аташе Євген Слабченко, урядовець Ісай Баршак

«Люди робили те, що могли, після своїх сил і здібностей, та хоч би й були мали голови Бісмарків, не могли більше зробити. Бо з ліквідацією української державності мусіла прийти й ліквідація представництва української державності»

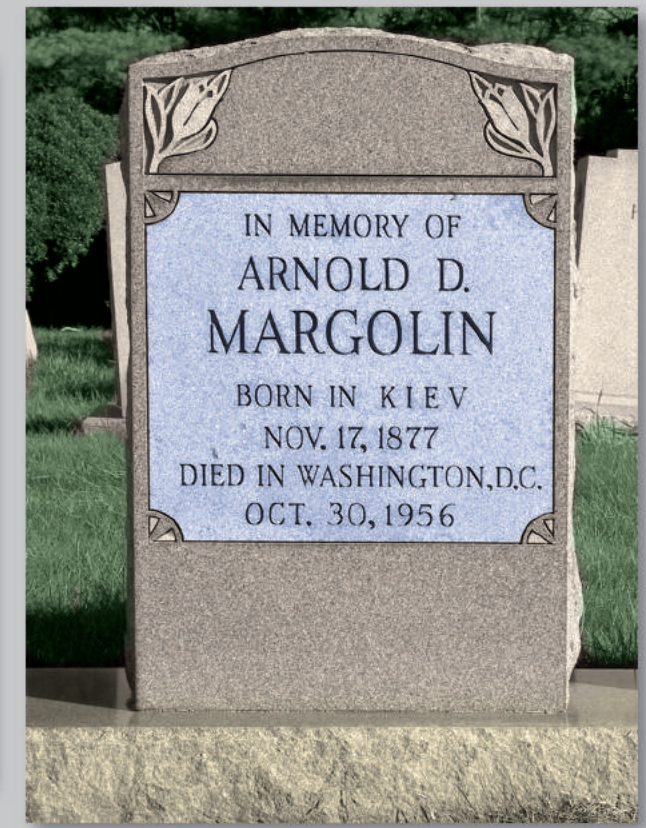
Мирослав Стечишин

Дипломатичний паспорт голови Надзвичайної дипломатичної місії УНР у США Євгена Голіцинського

Дипломатичні паспорти Євгена Слабченка, Миколи Крушельницького, Йосина Маєвського, Андрія Шумицького

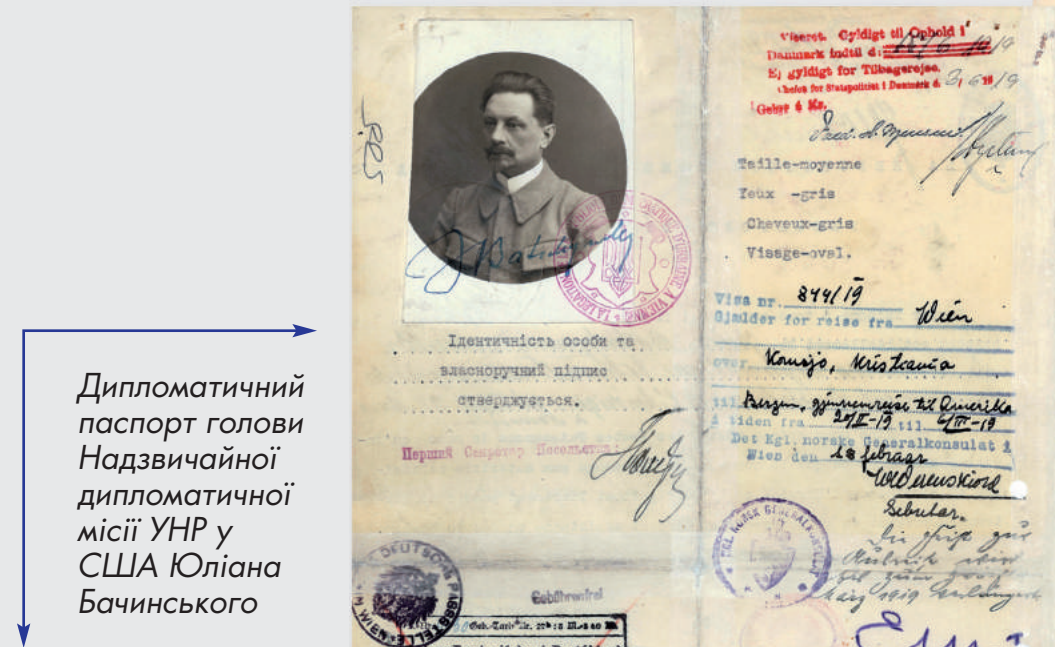
Могила Арнольда Марголіна у Вашингтоні

Повідомлення в пресі про виступи Української республіканської капели у США

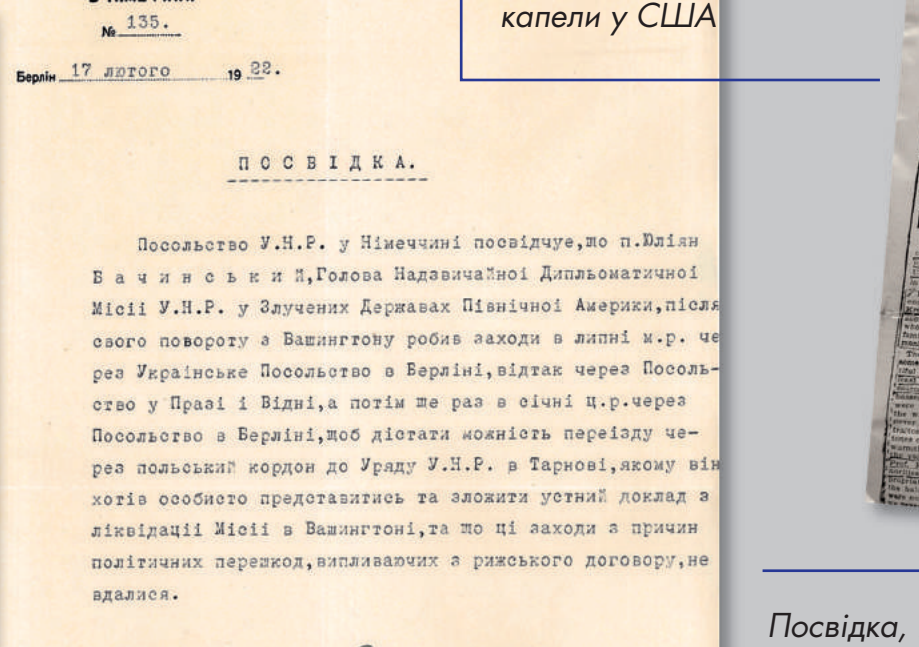

Посвідка, видана Посольством УНР у Німеччині Юліану Бачинському

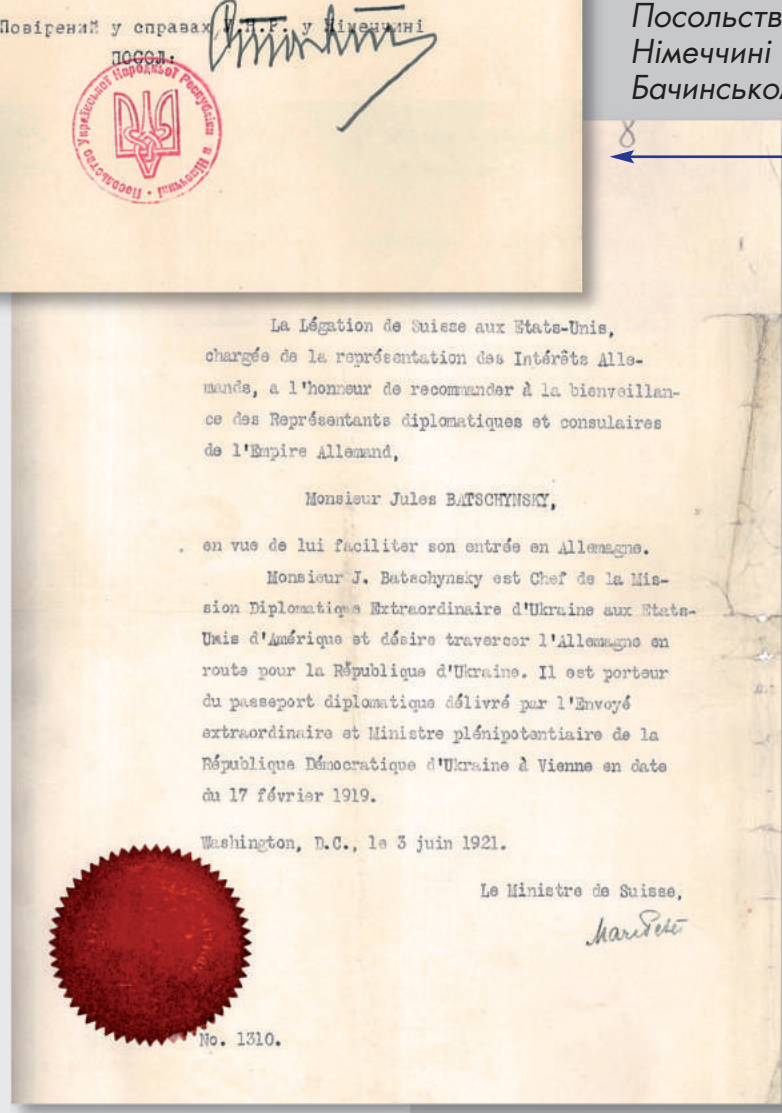
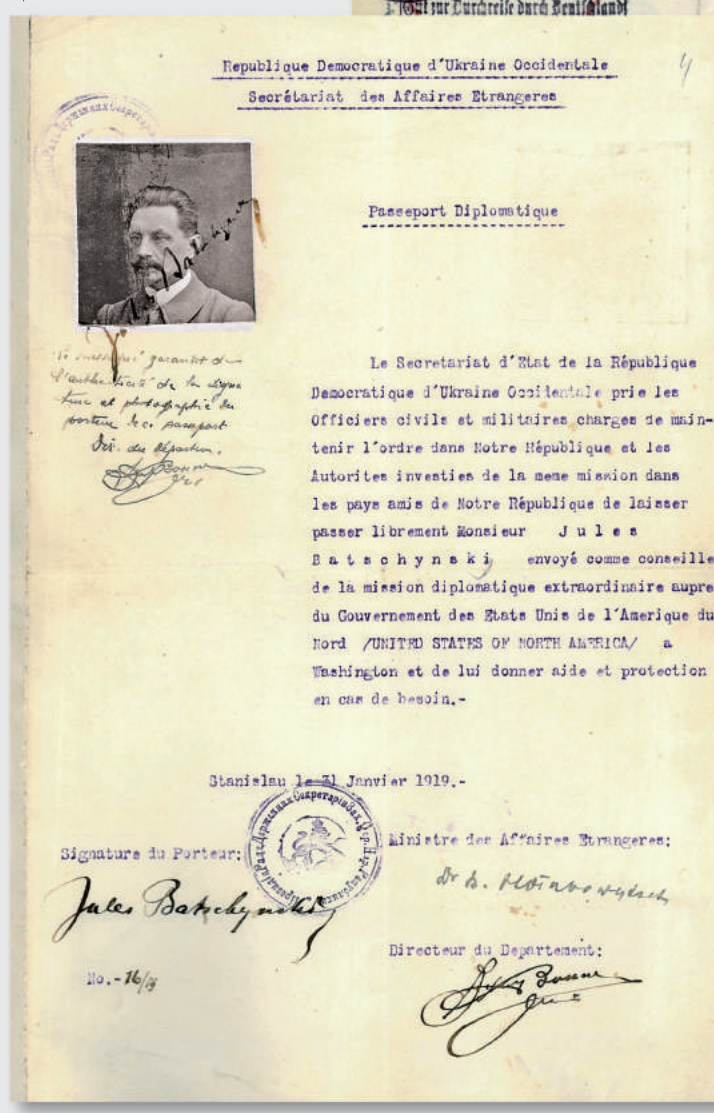
Могила Євгена Слабченка на православному кладовищі Кокад у Ніцці

Дипломатичний паспорт голови Надзвичайної дипломатичної місії УНР у США Юліана Бачинського

Повноваження Юліана Бачинського як голови Надзвичайної дипломатичної місії УНР у США

НАДЗВИЧАЙНА ДИПЛОМАТИЧНА МІСІЯ УНР У ЧЕХОСЛОВАЧИНІ

1919–1923

Готель «Централь» на вул. Гибернській, 10 в м. Прага в якому розташовувалась НДМ УНР у Чехословаччині

Учасники наради послів та голів дипломатичних місій УНР у Карлсбаді (Карлові Вари, Чехія). 6–14 серпня 1919 р. Перший ряд (зліва направо): голова дипломатичної місії ЗО УНР в Австрії Володимир Сингалевич, голова НДМ УНР у Данії Дмитро Левицький, Міністр закордонних справ УНР Володимир Темницький, заступник Голови місії у Фінляндії Микола Залізняк, голова місії ЗО УНР у Будапешті Ярослав Біберович. Другий ряд: Голова делегації ЗО УНР на Паризькій мирній конференції і державний секретар закордонних справ ЗУНР Володимир Панейко, радник Міністра закордонних справ Андрій Жук, Голова НДМ УНР у Чехословаччині Максим Славінський, Голова НДМ УНР у Швеції та Норвегії Кость Лоський, Посол УНР у Німеччині Микола Порш. Третій ряд: Голова НДМ УНР у Голландії та Бельгії Андрій Яковлів, радник місії у Великобританії Ярослав Олесницький, уповноважений представник державного секретаря ЗО УНР Осип Бурчинський, радник посольства в Австрії Володимир Полетика, Семен Мазуренко

«Геть від Москви, від всякої Москви — червоної і білої. Подалі від режиму — царського, більшовицького і демократичного, від всякої імперської єдності — зовнішньої і внутрішньої, геть від Москви взагалі!»

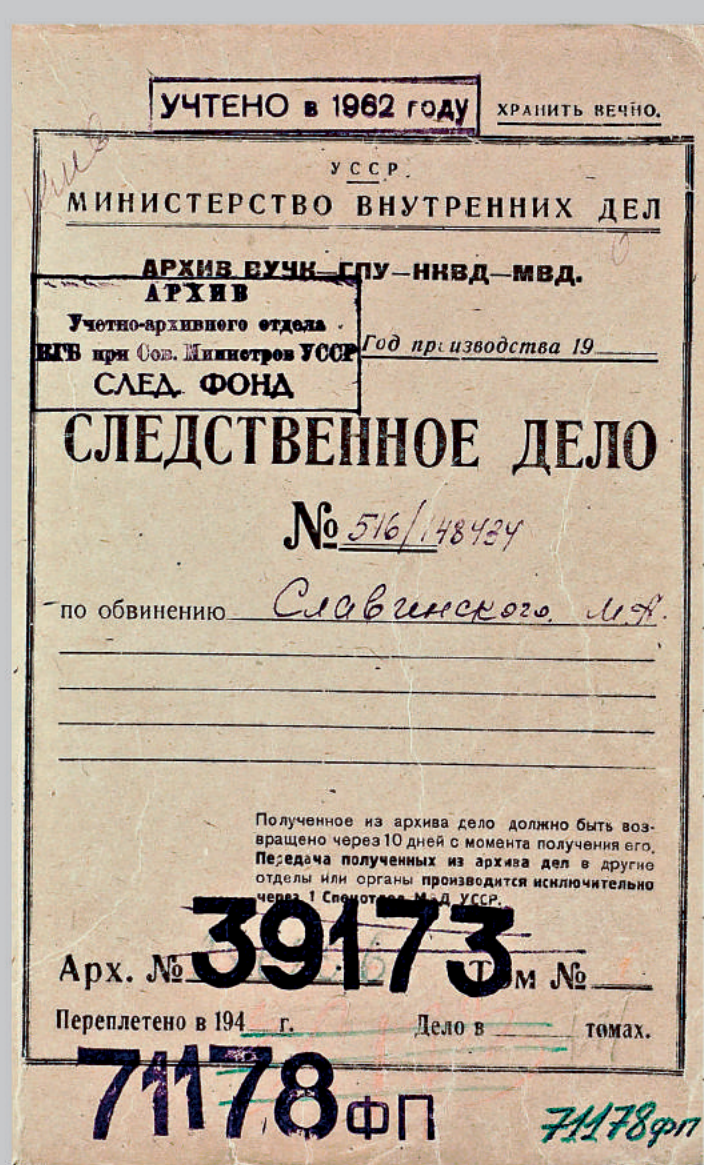
Максим Славінський

Надзвичайна дипломатична місія УНР у Чехословаччині створена в січні 1919 р. Її очолив Максим Славінський. Головне завдання місії, що прибула до Праги 2 лютого, полягало в досягненні визнання УНР чехословацьким урядом. Однак під час аудієнції М. Славінського у президента Томаша Масарика та спілкування з міністром закордонних справ Едуардом Бенешем стало зрозуміло, що українське дипломатичне представництво буде визнано де-факто, а визнання УНР залежати від позиції Антанти. Структура місії включала особисту канцелярію голови місії, що виконувала виключно дипломатичну працю; інформаційно-пресовий відділ і загальну канцелярію, на яку покладалися консульські функції. Посаду завідувача загальною канцелярією обіймав представник уряду ЗУНР Айталь Вітошинський, начальника загальної канцелярії — А. Ластовецький. Консульські функції місії полягали в реєстрації українських громадян, які перебували на чеській території та ведення відповідного реєстру; видачі національних і дипломатичних паспортів, кур'єрських посвідок та інших документів; вчиненні нотаріальних дій; засвідченні копій та перекладів документів. Окремий напрямок діяльності місії складало вивчення можливостей налагодження українсько-чехословацьких торговельних зносин: збиралися відомості про чеські фірми і фахівців у сфері економіки, торгівлі, господарства, що виявили бажання співпрацювати з українськими установами, й пересилалися до відповідних державних органів УНР. Місія сприяла виїзду українських емігрантів з Праги, оформляла для них проїзні документи, надавала матеріальну допомогу. Опікувалися дипломати й українськими студентами: сприяли звільненню їх від сплати за навчання, визнання семестрів, пропущених через військову службу, отриманню дозволу на навчання в Чехії, наданню віз. З метою поширення інформації про Україну, інформаційно-пресовий відділ готував популярні брошури про історію, культуру, національно-визвольну боротьбу українців, створивши серію брошур «Пізнай Україну». Місія існувала до 1923 р.

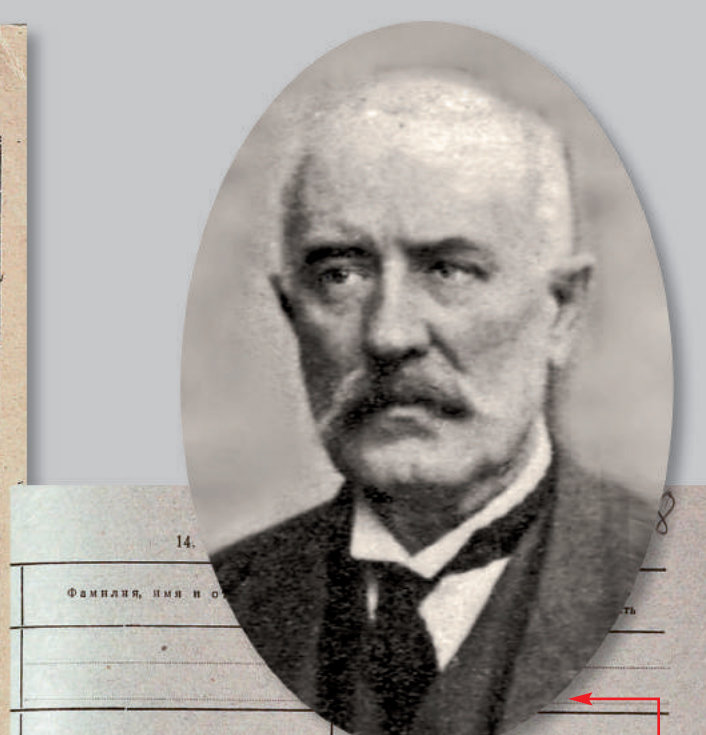

Томаш-Гарріг Масарик (1850–1937), доктор філософії, професор, майбутній президент Чехословаччини. Київ, 1917 р.

Степан Смаль-Стоцький (1859–1938), посол Західно-Української Народної Республіки у Празі

Обкладинка кримінальної справи Максима Славінського

Голова НДМ УНР у Чехословаччині Максим Славінський (1868–1945)

вібавши тут трохи матеріалу про діяльність дипломатичних представництв, та зокрема відома на сьогоднішній день діяльність української місії в Празі. **ПРОТОКОЛИ** наради Конференції пп. Послів і Голов дипломатичних місій Української Народної Республіки, скликаної п. міністром закордонних справ Української Народної Республіки, відбутій в Карлсбаді в дніх з 6 до 14 серпня 1919 року.

1. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

2. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

3. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

4. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

5. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

6. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

7. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

8. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

9. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

10. Засідання мають відбуватися по два рази на тиждень, а саме в неділю та в середу.

Протоколи наради послів та голів дипломатичних місій УНР у Карлсбаді (Карлові Вари, Чехія). 6–14 серпня 1919 р.

Вшанування пам'яті голови НДМ УНР у Чехословаччині і Максима Славінського

Максим Славінський, фото з кримінальної справи

Будівля на вул. Шержікова, 3 у Празі, де перебувала НДМ УНР у Чехословаччині та жив голова місії Максим Славінський

НАДЗВИЧАЙНА ДИПЛОМАТИЧНА МІСІЯ УНР В УГОРЩИНІ

(1919–1924)

Надзвичайна дипломатична місія УНР в Угорщині розпочала діяльність 24 січня 1919 р. Її очолив Микола Галаган. Призначення на посаду радника місії отримав Микола Шраг, урядовця — Олекса Клор, аташе — Олександр Кандиба. Дорогою до Будапешту під час зупинки в Станіславові М. Галаган і Євген Петрушевич обговорили питання про об'єднання місій УНР і ЗУНР.

10 лютого члени місії прибули до місця призначення і розташувалися в готелі «Dunapalota». 13 лютого М. Галаган вручив копію вірчої грамоти заступнику міністра закордонних справ Імре Чаки. Місії було обіцяно надання всіх привілеїв дипломатичних представництв, без визнання де-юре незалежності УНР. 22 лютого М. Галагана та керівника представництва ЗУНР Ярослава Біберовича прийняв тимчасовий президент Угорщини Михайл Карої. До кінця лютого 1919 р. було створено прес-бюро місії, завдання якого полягали в реферуванні угорської преси, підготовці інформації про події в Україні та організації спеціального часопису, який незабаром почав виходити в Будапешті німецькою мовою під назвою «Die Ukraine». М. Галаган керував місією до серпня 1920 р. Залишив посаду на знак незгоди з підписанням Варшавського договору між УНР і Польщею. 9 грудня 1920 р. головою місії призначено полковника Володимира Сікевича. Він сумлінно дбав про виконання завдань Уряду УНР та допомогу українським громадянам в Угорщині, створив при місії відділ українського Червоного Хреста в Угорщині для допомоги військовополоненим, видавав українцям національні паспорти, відокремлюючи їх від громадян РСФРР. Навесні 1921 р. місія розташувалася на вул. Margitakpart, 53. Поряд з дипломатичними функціями В. Сікевич виконував завдання Головного штабу військ УНР, створив у складі місії військовий відділ. У жовтні-грудні 1923 р. підготував перебування Симона Петлюри в Будапешті. Впродовж січня – квітня 1924 р. Головний отаман мешкав у Будапешті під ім'ям Стефана Могили як керівник прес-бюро місії. 2 квітня 1924 р. угорський уряд ініціював припинення діяльності місії. В травні 1924 р. генерал В. Сікевич із родиною емігрував до Канади.

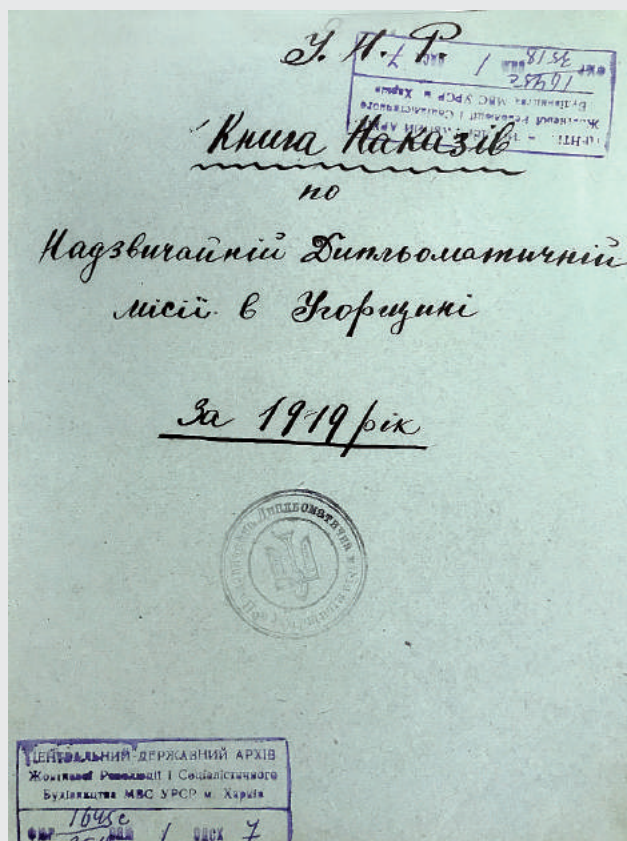

Часопис Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Угорщині «Die Ukraine»

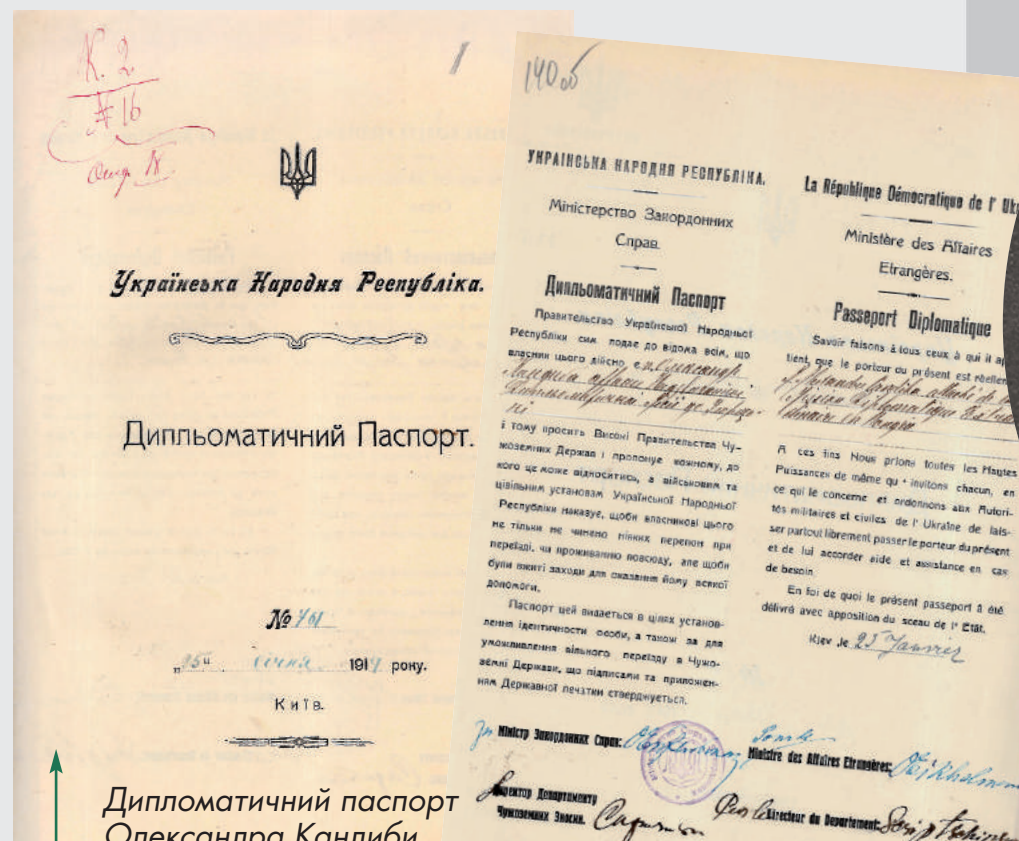
Надзвичайна дипломатична місія УНР в Угорщині. Серпень 1919 р. Сидять (зліва направо): Іван Флюнт — аташе, Микита Шаповал — секретар, Микола Шраг — радник; стоять: Павло Ходаркевич — референт преси, Іван Стасів — урядовець, Михайло Курчак — служник

«Нашим обов'язком є робити своє діло при всяких обставинах»
Микола Галаган, голова Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Угорщині

Обкладинка книги наказів Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Угорщині

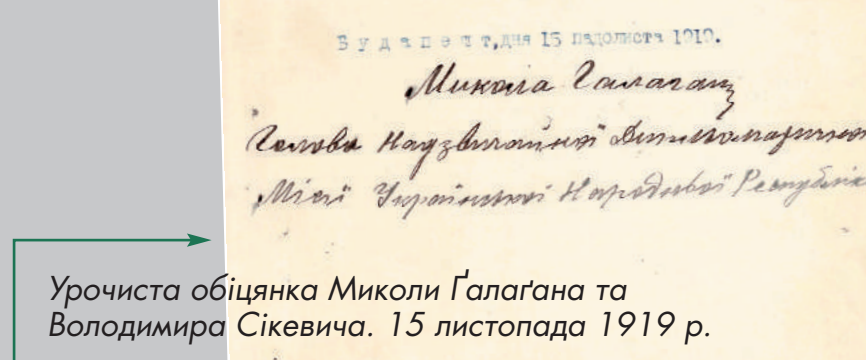

Дипломатичний паспорт Олександра Кандиби

Володимир Сікевич (1870–1952) — голова Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Угорщині з грудня 1920 р. по травень 1924 р.

Перший голова Надзвичайної дипломатичної місії УНР в Угорщині Микола Галаган (1882–1955)

Урочиста обіцянка Миколи Галагана та Володимира Сікевича. 15 листопада 1919 р.

Дипломатичний паспорт Данила Лалкова

Микола Василько, Симон Петлюра та Володимир Сікевич в Будапешті. 1924 р.

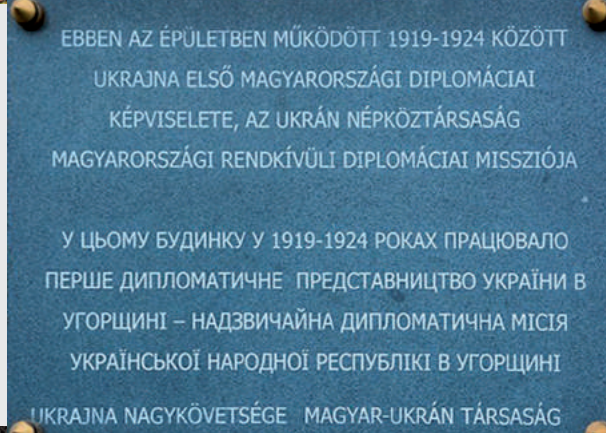
Пам'ятний знак видатним українцям у м. Таращі — вшанування пам'яті воїна і дипломата Володимира Сікевича

Будинок у Будапешті на вул. Маргітрапорт, 53, де розташовувалася Надзвичайна дипломатична місія УНР в Угорщині

Могила Володимира Сікевича на цвинтарі «Прспект» в Торонто (Канада, Онтаріо)

У цьому будинку у 1919-1924 роках працювало перше дипломатичне представництво України в Угорщині — надзвичайна дипломатична місія української народної республіки в Угорщині

Покладання квітів до меморіальної дошки встановленої на честь першого дипломатичного представництва України в Угорщині. У центрі — Надзвичайний і Повноважений Посол України в Угорщині Любомир Непел і доктор історичних наук, голова Наукового товариства історії дипломатії та міжнародних відносин Ірина Матяш

